

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ
Управління освіти і науки Рівненської обласної
державної адміністрації
Міжнародний економіко-гуманітарний університет
імені академіка Степана Дем'янчука

Присвячено
пам'яті борців за мир, свободу і незалежність України,

пам'яті
академіка Степана Якимовича Дем'янчука

Матеріали XXIII Міжнародних
громадських учнівських читань
«Я голосую за мир»

Рівне - 2019

У збірнику висвітлено основні погляди учнів на проблему збереження миру в Україні та світі.

Редакційна колегія:

Дем'янчук А.С., доктор педагогічних наук, професор, заслужений працівник освіти України, Академік академії Вищої школи України – *голова редакційної колегії*;

Мельничук Л.Б., кандидат педагогічних наук, доцент – *співголова редакційної колегії*.

Члени редколегії:

Пагута Т.І., директор Інституту педагогічної освіти, кандидат педагогічних наук, доцент;

Петрук О.М., кандидат педагогічних наук, доцент.

Марчук О.О., кандидат педагогічних наук, доцент.

Відповідальна за випуск – доц. **Мельничук Л.Б.**

*Кафедра педагогіки
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука, 2019*

Шановні педагоги, учні та батьки!

Проголошення незалежності України в 1991 р. зумовило значні зміни в політичному, економічному та культурно-освітньому розвитку країни. П'ять років війни на Сході України спричинили сплеск національно-патріотичних емоцій, які знайшли своє відображення у необхідності посиленого виховання учнівської молоді на ідеях миру.

Ідеї миру є орієнтиром для організації Міжнародних громадських учнівських читань «Я голосую за мир!», які упродовж 23 років проводяться ініціативною групою викладачів кафедри педагогіки на базі ПВНЗ «Міжнародний економіко-гуманітарний університет імені академіка Степана Дем'янчука».

Ініціатором проведення читань був засновник університету, талановитий учений, палкий патріот академік Дем'янчук Степан Якимович, який наголошував, що «збереження миру – це одна з найгостріших проблем, що стоїть перед людством, і, відповідно, виховання у дусі миру стає особливою проблемою науки».

Метою читань є залучення сучасної учнівської еліти до висловлення власного бачення проблеми війни та миру.

У збірнику XXIII Міжнародних учнівських громадських читань «Я голосую за мир» розміщено 250 творів, авторами яких є діти з 30 загальноосвітніх навчальних закладів України (м. Рівного, м. Краматорська, м. Києва, м. Шепетівки, м. Сміли, а також Київської, Рівненської, Житомирської, Волинської, Хмельницької, Черкаської областей) та зарубіжжя (Польщі, Чехії та Німеччини).

На сторінках збірника учнівська молодь возвеличує подвиги захисників нашої Вітчизни, які відстоюють незалежність України, увіковічне героїв, які поплавилися життям за свою державу, і разом з тим, гнівно засуджує окупантів, що посягнули на територіальну цілісність країни.

Це є свідченням того, що збереження миру є ключовим прагненням у світі. Адже цій миротворчій ідеї, яку розпочав Степан Якимович, не має, не може і не повинно бути кінця. Його прагнення творити добро живить і зобов'язує нас продовжувати започатковані ним справи. У цьому впевнені не лише ми, педагоги, але й учні, які з миром, добром і щирими помислами сміливо йдуть у завтрашній день нової України, тому, що усіх нас об'єднує одна єдина думка: «Де мир – там життя».

Оргкомітет читань

ПОЕЗІЯ

*David Zvinchuk,
1A, KGS Domhof Schule,
Bonn, Deutschland*

A poem about peace

We must always live in peace,
Please believe forever this.
Don't forget the killing war,
We don't need it any more.
All the nations must be respected
War – is harm, please, don't forget!

*Дем'янчук Олександр,
1 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я голосую за мир!

Понад усе я люблю Україну!
Її гори, ліси і гаї.
Вона дуже красива і мила,
Коли співають в садах солов'ї.

Тому голосую за мир,
Щоб буяли сади і квіти.
Я голосую за мир,
Щоб ніколи не плакали діти.

*Дудка Йосип,
1 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мир у моїх очах

Мені в світі багато не треба:
Дивитись, як вранішнє сонце встає.
Радіти і птахам, і сонцю, і небу,
Бо мир – це майбутнє твоє і моє!

Левчук Ілля,

*1 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл*

Я голосую за мир!

Хоч я і малий,
Але знаю точно:
Не було би війни –
Ми би жили, діти...

Ми могли б завжди
Співати і радіти,
Адже ми такі
Ще маленькі діти...

Стасюк Максим,

*1-А клас, ЗОШ с. Демидів,
Київської області*

Хай буде мир!

Мама, тато, сестричка і я –
Ось така ми велика сім'я.
Ми любимо книжки читати,
В ігри різні грати.

Влітку у парку частенько були,
Каруселі на всю силу гули,
Морозиво чи вату ми їли –
Це моменти, які ми любили.

Десь далеко вибухи лунають,
А діти мам й тат втрачають.
Війна – то смерть й кінець всьому,
Та всі ми боремся й тому.

Варто мріяти про мир,
Бо війна – це страшний звір.
Я закликаю вас, кажу тобі,
Хай буде мир на всій землі!

Бойко Божена,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне

Єдина родина
Україна це маки,
Тополі і поле.
Безтурботні рівнини
Та Чорне море.
Це гори Карпати,
Струмки й полонини
Й бабусина хата,
Й червона калина.
Це все Україна –
Єдина родина!

Воропасва Анна,
2 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області

Ми хочем в мирі жити
Зима... Та скоро вже весна –
струмочки зашумлять.
Та в серці кожного із нас
надії звеселять.
Ми хочем жити у добрі, і злагоді, і мирі,
Щоб щастя кожного вело до мрії та надії.
Щоб мами всіх своїх синів діждалися додому,
Щоб щастя панувало скрізь, везіння всім в усьому.

Гуріна Анна-Марія,
2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне

Хай мир панує всюди
Хай мир панує всюди,
Добро й краса довкруг,
Щасливі люди поруч,
І радісно навкруг.

Усі кругом веселі,
І я весела теж,
Веселі каруселі,
І щастя нема меж!

*Киричук Кіра,
2 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Лист солдату
Хоробрий, сміливий,
мужній солдате!
Низенький уклін
тобі хочем віддати.
Заради народу
за єдність країни
за нас ти пішов
на Схід воювати.
Ми вдячні тобі,
наш любий солдате.
Живим повертайся
до рідної хати!

*Лебідь Ярослав,
2 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я – маленький солдат
Звертаюсь до тебе, СОЛДАТЕ!
Ти ще трохи постій,
Поки буду я підростати!
Не пускай ворогів,
Я за тебе молитви читаю!
Я такий не один –
Підожди, - ми уже підростаєм!
Кожне вранішнє сонце
Від тебе приносить привіт!
Ми з тобою думками і серцем!
Ти- ЛИЦАР, що рятує наш світ!

*Мазена Владислава,
2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я розповім вам про мир:
Мир – це коли щаслива людина.
Мир – це коли разом вся родина.
Коли з посмішкою вранці прокидаєшся.
Ніжно з близькими ти обіймаєшся.

Хоч у слові лиш три літери малі,
Але значення вони несуть глобальні.
Хочу всіх Вас закликати,
І за мир голосувати!

*Матисяк Василина,
2 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна
Жорстока, грізна і безжальна.
Криваві рани, смерть і біль,
Там кров лилася із солдатів
Як річка, що немає краю.
Немає вдень там сонця й сяйва.
Лиш вибухи і звук гармат.
Безпомічно люди зітхали,
Коли ж закінчиться війна?

Тату, не йди на війну

- Тату, не йди на війну! -
Плаче маленька дитина.
- Тату, не йди на війну!
Ти на війні і загинеш.
- Ти не хвилюйся, дитино,
Нам потрібно захищати країну.
Та діти благали сльозами:
- Тату не йди на війну!

Мосійчук Назар,

*2 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я голосую за мир!

Дякую мамі, що я народився
Дякую татові, що маю я сили.
Миру я хочу у рідній країні
Миру хочуть дорослі і діти.
Прагнемо миру ми на Землі!
Мрія у нас однакова в усіх:
Щоб було в нас мирне небо,
Щоб ми не боялись вийти на двір.
Щоб більше не чули ми слів,
Що гинуть наші рідні.

Ничипорук Анастасія,

*2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Мир

Нехай панує мир на всій Землі,
Щодня, щомиті, щохвилини.
Здорові будуть і дорослі і малі.
Хай буйно квітнуть наші полонини.
Хай в кожній із домівок мир панує,
А сміх дитячий не стихає.
Молитву кожного нехай Бог чує,
Та нас усіх оберігає!

Орлова Дарина,

*2 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Ні, ми не хочем війни!

Ні, ми не хочем війни!
Хай завжди буде мир на землі!
Щоб були всі щасливі діти
І їхні мами будуть радіти.
Щоб прийшли всі солдати щасливі

У свої рідні родини!
І радісно закричали: «Мир на землі!
Мир на землі! Мир на землі!»

*Прокопчук Олександра,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Мені наснилася війна!
Мені наснилася війна –
Холодна і страшна вона.
Багато болі, сліз, печалі,
Солдати, люди – у підвалі.
Я ще маленька, втім, я знаю:
Війни нікому не бажаю!
Лягаю спати й прошу в Бога:
«Зроби скоріше все для того,
Аби закінчилась війна,
І більш не снилася вона!».

*Савюк Вікторія,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Мені наснилася війна...
Мені наснився сон,
Герой якого вуж,
Узяв у свій полон
Серця мільйонів душ.

Змію ту звали страх,
І мав він колеганок:
Війна і смерть в словах
І погляд наостанок.

Підступні і лихі
Підкралась в ніч вони.
Сліпі, німі й глухі
Всі стали навкруги.

Ще вчора все цвіло,
Буяли чорнобривці,
А місто і село
Зостались наодинці.

Війна поглине всіх,
Бо смерть, як так комета,
А страх – це ще не гріх.
Здолаймо ті тенета!

Врятує всіх любов!
Любов до Батьківщини!
Та щире відчуття
ЄДИНОЇ КРАЇНИ.

Прокинулась в сльозах.
Здолали в сні ми змія.
Майбутнє в нас в руках –
Це визначна подія!

Ферар Ангеліна,

2 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,

Здолбунівського району, Рівненської області

Нав'язана війна

Я бачу війну
Із сумними очима,
Величезну й страшну
Із вогнем за плечима.
І мільйони солдат
Кругом неї стріляють,
У руках автомат,
А вуста промовляють:
«Забирайся від нас,
Прибери свої руки!
Хай не стане ураз,
Ні війни, ні розрухи!»

*Шевченко Богдан,
2-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...
Нічна пора. Летять снаряди!
Не спить ні мама, ані тато,
Земля беззахисно дрижить,
 Душа ридає і болить.
«Війна! Війна!» - лунає з вікон.
 А ми малі, ми просто діти.
 Так увірвалось незбагненно
 Тавро війни гірке, шалене.
Мов морок швидко наступає.
Солдат біжить, солдат стріляє.
 І по обидві барикади:
Любов і вірність, злість і зрада.
 І мрієш ти про мир і спокій,
 А не про кров і сліз потоки,
Про радість батьківську й дитячу,
 Коли сміються, а не плачуть,
 Про ту країну щастя й дива,
 Де сильна нація, смілива,
 Де Україна - це окраса,
Земля натхнення, місце щастя.
 Мине печаль, на те й надія.
 І це моя найбільша мрія.
Хай син вертається до мами,
Зачиняться насильства брами.

*Шипачева Дарина,
2 клас, Хорупанська ЗОШ.
с. Головчиці, Млинівського району, Рівненської області*

Лист воїну АТО
Дякую тобі, солдате,
Дякую тобі, хлопче із АТО
За те, що охороняєш мою хату

Й обороняєш рідне село.
Знаєш, воєне-солдате,
Я боюсь лягати спати,
Бо ж не знаю чи побачу знов,
Чи відчую ще раз батьківську любов.
А ще не хочу бачити, солдате,
Як хоронить сина мати,
Як сестра чекає брата.
Я маленька ще, солдате,
Я жити хочу, я боюсь!
І хоч цього листа зі мною
Пише мати,
Повір, я теж багато чого досягну.
Ти лиш охороняй нас,
А я за тебе Богу помолюсь.

Березка Марія,

3-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Хай українці в мирі проживають!

Україно моя наймиліша
і найкраща у світі земля!
Тут є гори, річки і озера,
й найродючіші в світі поля.
Тут пташки так чудово співають,
що за душу той спів всіх бере!
Лелеки сюди з вирію вертають.
Тут Дніпро свої води несе.
Ця земля для нас всіх найрідніша.
І ми миру бажаємо їй.
Бо війна-це розруха і горе,
це лиш сльози у дім твій і мій.
Хай повертаються живими всі солдати.
Їх вдома діточки чекають.
Бажаю їм щасливу долю усім мати.
Хай українці в мирі проживають!

*Калько Софія,
3-А клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

Збережемо зимовий день

За вікном хурделиця,
За вікном мороз.
Сніг на землю стелиться.
Холодно? А то ж!

Діти поховалися
До теплих хатин.
Грубки натопилися
А в когось камін!

Та в окопі сніжному
Зберіга солдат.
День зимовий кожному
Для усіх малят!

*Манчук Аліна,
3-Г клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

УКРАЇНА - ЄДИНА!

Україна – це наша Батьківщина!
Та одного дня сталася біда.
Захопили нашу Україну.
І воїни почали ворогувати.
День за днем....
Все швидше закінчувалися препарати...
Але ж, звичайно, українці не хотіли воювати!
Ми хотіли в мирі жити,
Та всім допомагати.
Я вірю в вас, я вірю в Україну!
Вона переможе, і буде єдиною!
Воїни, прошу вас дуже, захистіть нашу країну,
Мені це все не байдуже,

Тому що тут вся наша родина.
Не байдуже, що на світі більш не буде таких самих
Людей, що цвітуть, мов квіти,
І рідних поцілунків мами.

*Ткачук Катерина,
3 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,
Здолбунівський р-н, Рівненської області*

Мені наснилася війна...

Кінець війни! Щасливі лица!
І по новинах, по усіх каналах
Повідомляють: «Війни нема!»
Вертаються солдати по домівках
До матерів, дітей, сестер.
І сонце світить якимось так тепліше,
І на серці стало спокійніше.
Нема війни! Нема стрільби!
І сліз нема і більш не буде.
І більш ніколи неньку-землю
Не скропить кров замість доща!

Мені наснився сон...

Кінець війни...

Оживають розстріляні квіти

Поволі стали оживать,
Голівки стали піднімать
Понівечені квіти.
Так все це тихим сном
Накрило покривалом очі,
Мабуть, хотілось вірити в це?
Чи, дійсно, стало диво?
Розстріляні, розтріпані квітки
Оживають! Справді, оживають!
І буде їм вітер молитву шептати,
А сонце їх буде нишком розважати.
А ніченька темна їх буде обіймати.
Квітки, розстріляні квітки...
І, дійсно, стало диво!
Всі ожили, всі піднялись,

Ніхто не зміг їх підкорити.
Голівки стали піднімать,
Поволі стали оживать
Понівечені квіти...

*Шевчук Лерія,
3-А клас, ЗОШ № 24,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я голосую за мир голосом мільйонів!
За милі обличчя і радість в очах,
Щоб війна пішла в небуття,
І спокій оселився в серцях.

Я голосую за мир серцем всього народу
Хочу, щоб люди в мирі жили,
Ніколи не знали горя.
Я голосую за мир, за волю і свободу.

*Бабій Софія,
4-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мужнім воїнам-захисникам

Здрастуйте, воїни, мужні, завзяті!
Знаю: пішли Ви свободу захищати.
Ви хочете, щоб українці в мирі проживали,
щоб воєн ніколи в рідній Україні не знали.
Хай же в Україні мир панує.
Хай на сході країни війна не лютує!
Тож мир і свободу Ви захищайте,
усі додому живими вертайтеся.
Будемо радо Вас зустрічати,
квіти прекрасні всім Вам вручати.
Будуть щасливими Ваші рідненькі
батьки і дружини, і дітки маленькі.
Знайте: пишаємось Вами ми всі!
Присвячуємо Вам вірші, складаємо пісні.
Всім Вам бажаємо здоров'я міцного,
повітря лісного і неба ясного!

*Бабишкевич Ілля,
4-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Тільки за мир!

За що голосуєш? – Спитаєте Ви-
-Я голосую проти війни!
Проти насилля і крові,
Проти дитячих сліз і болю,
Проти втрат...

За що голосуєш? – Спитаєте Ви-
- А голосую я тільки за мир!
За сміх і щастя, сердечне тепло.
За мамину посмішку і добро!
За українську мову і вишиванку,
За обійми рідних людей зранку,
За радісний спів на свято і шоколадку.

За літо, яскраве сонце і рибалку,
За похід з дідусем до лісу,
І запах грибів, хвої і хмизу.
За свічки на торті-чим більше, тим краще!
За осінь- загадку, червону калину,
Пахучий пиріг і яблук корзину.
За море подій і зірку на небі.

За життя – а більше не треба!
За що голосуєш? – спитаєте Ви.
- А голосую я тільки за мир!

*Бартошук Даніела,
4-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Мир на землі

Посмішок вир, щоб лунав на землі
Всі хочуть мир і я також.
Війна скінчилась і усе зло

Цим вітром сильним геть віднесло!
Всі хочуть мир та радість на землі,
Щоб не страждали ні дорослі, ні малі
У школах гарно вчилися малюки
Й не чули пострілів війни,
Щоб на вечерю ми чекали татусів
Й не сумували біля вогнища одні
Всі хочуть мир та радість на землі!

Блінда Анна,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Я хочу миру!

Я хочу миру! І ти хочеш миру!
Всі мої друзі мріють про мир.
В рідному місті теж усі хочуть,
щоб не вмирили солдат й командир.
Діти не хочуть, щоб люди вмирили!
Дорослі теж не хочуть війни!
Коли ж ця проклята війна закінчиться?!
Коли ж не буде цієї біди?!
Хочу, щоб люди були всі здорові,
щоб посміхались іншим вони,
щоб працювали, відпочивали...
Мрію, щоб українці в мирі жили!

Бондар Софія,

*4 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівського району, Хмельницької області*

Країна у вогні

П'ятий рік іде війна,
Країна у вогні палає.
Клятий ворог, мов сарана,
Рідну землю відриває.

Хочу ворога я запитати,

Глянути йому в очі:
«Чому плаче українська мати,
Не спить жодної ночі?!

Коли вже буде мир
На моїй Батьківщині,
В домівках буде щастя вир,
А батько з сином у родині?»

***Борейчук Ліка,**
4-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Що таке війна?

Війна буває на папері,
коли думки не можна скласти в ряд,
коли говоримо одне, а чуєм різне,
де власна правда важливіша правд.
Війною можна серце полонити,
не бачити ні сонечка, ні хмар...
Коли дорослі сваряться, в дитини
у серденьку спалахує пожеар!
Дорослі! Я прошу вас, зупиніться,
утримайтесь від злості і образ!
Бо діти хочуть в мирнім світі жити,
Де є для посмішок і миру час!

***Боровець Яна,**
4 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Я ХОЧУ МИРУ!

Я мрію жити в країні, в якій не було б війни.
Світило сонце в небі голубім.
Співали б птахи у гаях, дібровах.
Рясніли груші й яблуні плодами у садах.
У полі жито та пшениця колосились.
І діти радісно та мирно в школах вчились.
Де кожна мама усміхається ніжно і без болю.

Де кожен тато пишається родиною своєю.

Я хочу миру !

Веремійчук Вікторія,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Чому плачуть українські матері?

Гірко плачуть українські матері,

бо гинуть їхні синочки,

їхні кровинки, їхні надії

і гинуть красунечки-дочки.

Гинуть вони на проклятій війні,

раняють серця матерям.

Кажемо разом : «Війні-Ні! І ні!

Миру дорослим і дітлахам!»

Миру доросли і дітям малим!

Треба нам мир, як вода!

Треба нам мир, як повітря та хліб!

Треба всім мир! Не війна!!!

Володько Євгенія,

4-А клас, Володимирецький районний колегіум

смт. Володимирець, Рівненської області

Я голосую за мир

Прийде той час,

Закінчиться війна у нас.

Повертайся ти ж до нас,

Ти, серце чисте й не зрадливе.

Не зрадь народу ти свого,

Хай чистий вітер повіва,

Тобі нашепче ці слова.

Ворошук Анна,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Слава героям!

21 листопада-День гідності й свободи.

Гідність і свободу відстоюють народи.

Небайдужі українці з'їхались в столицю.
Багато правдолюбів кинули у в'язниці.
І відтоді п'ятий рік постріли лунають,
бо ніяк вороги люті на сході не сконають.
Гинуть хлопці і дівчата... Плаче Україна...
Вмирають патріоти... Хоронить мати сина.
То ж вшануймо героїв, що лягли на полі бою,
закривши нас від ворожої кулі собою!
Слава героям! Герої не вмирають!
Хай українці про них завжди пам'ятають!

Гахраманова Софія,

4 клас, ЗОШ № 33,

м. Краматорськ, Донецької області

Мир

Мир, прийди на Україну
Зачекались ми тебе.
Захисти нашу країну,
Ми благаємо тебе!
Зупини війну нарешті!
Як ми мріємо про це !

Герасимчук Віталій,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Мрію...

Мрію, щоб був мир в моїй країні,
щоб не було війни в милій Україні.
Щоб люди спокійно тут працювали,
діти здорові й щасливі зростали,
щоб в садах яблука і груші дозрівали.
Мрію, щоб українці війни не знали!
Хочу, щоб всі привітні були,
щоб люди не знали горя й біди!
Мрію, щоб в людей було радості багато,
щоб мали родину хлопчики й дівчата.

Хочу, щоб в Україні не гинули люди,
щоб співали пташки й цвіли квіти всюди,
щоб діти ходили на рибалку з дідусями,
щоб грали в футбол з братами й татусями.

Мрію, щоб не було війни в Україні,
в моїй самій кращій, рідній країні!

Грушко Анна,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Хочу, щоб захід і схід разом були!

Україна-чудова, прекрасна, єдина!

Україна - неначе велика родина!

Хочу, щоб захід і схід разом були,
щоб в мирі і щасті українці жили!

Нехай українці в любові живуть,
протягнуть руки із заходу до сходу!
Нехай в країні взаєморозуміння буде!

Бажаю миру рідному народу!

Хай же Україна нероздільна буде!

Хай закінчиться війна проклята!

Славних героїв ніхто не забуде!

Нехай живими будуть дідусі всі й тата!

Демчук Олександр,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Повертайся додому живим!

Матуся синочка на схід проводить,
щоб Ангел беріг його щиро бажає.

Служи, синочку, щоб спокійно ми спали,
безхмарне небо щоб українці мали.

На варті миру стій, мій синочку,
на варті щастя, стій голубочку.

Щоб були родини в українських діток,
щоб не було в Україні нещасних сиріток,
щоб ворожі чоботи країну не топтали,

щоб ми Батьківщину незалежну мали!
Мамине серце тремтить, завмирає-
мама синочка зі сходу чекає.
Просить матуся милості в Бога,
щоб швидше привела додому дорога,
щоб був здоровим, вернувся до хати,
а люба матусенька буде стрічати.
Повертайся, сину, живим, здоровеньким!
Порадуй матусю свою дорогеньку!

Дерій Дар'я,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Хочу, щоб у нашій країні був мир!

Хочу, щоб у нашій країні був мир.

Не хочу цієї страшної війни!

Хочу, щоб сонечко світило й усміхалося,
щоб щастя в людей кожен день прибавлялося.

Хочу, щоб чистим й блакитним було небо.

Війни жажливої нам не треба! Не треба!

Хочу, щоб все добре було в рідній країні,
в самій найкращій неньці Україні.

Для того, щоб в країні був мир,
сміливо воює наш народ-богатир!

Воюють українські воїни на сході,
щоб мирно жилося рідному народу!

Дерлюк Олександра,

4-А клас, РКГ «Престиж»,

м. Рівне

Мир починається з мене

Мир починається з мене,

Мир починається з мами.

Я прагну, щоб сонце яскраве

Завжди світило над нами.

Мир починається з ранку,

Мир починається з тата.
Я хочу, щоб мирні світанки
Вітали українських солдатів.

Мир - це затишок в хатині,
І теплі обійми матусі.
Я зичу здоров'я родині,
І дідусю, і бабусі.

І в сонце, і в дощ, і негоду,
Молитву пошлю вище гір.
Хай чують мене всі народи:
«Я голосую за мир»!

*Діравчук Михайл,
4-А клас, НВК №1,*

м. Шепетівка, Хмельницької області

Нам не потрібна війна!

Я скажу: «Ні!-війні!
Проклятій війні-ні! Ні! Ні!»
Коли мир, пташки співають.
Коли мир, бджілки нектар збирають.
Коли мир, матері за синів не ридають,
люди роботу й відпочинок мають.
Війна, як відомо,-це велика біда.
Це гіркії сльози, це смерть страшна.
Дуже хочу, хай закінчиться вона!
Хочемо миру! Нам не потрібна війна!

*Заяць Софія,
4-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

На Сході до цих пір іде війна
На Сході до цих пір іде війна,
І я не знаю, в чім наша вина,
Що дехто серед нас росте без тата,
Що в декого похмура й сіра хата.
Угору глянеш – синє небо,

А дітям більшого й не треба!
Аби лиш тато повернувся,
Нас обійняв і посміхнувся...
Відкрий очі, Володимире!
Діти України хочуть миру!

*Каленська Ольга,
4-Б клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир
Я голосую за мир
у світі і в рідній країні!
Щоб усмішки щастям цвіли,
Як соняхи в теплій долині.
Щоб сотні майбутніх століть
Праправнуки наші раділи.
Щоб діточки в мирі росли
В квітучій моїй Україні!

*Караман Крістіна,
4-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Україно моя
Україно моя, матінко, ненька,
Небо синє, колоски золотенькі,
Ти мені дорога і серцю мила
Вставай, підіймайся, розправ свої крила!

Скільки синів полягло твоїх –
Чиїсь батьки, чоловіки, сини
На тій війні. Звертаюся до тих,
Хто там, в страху до сивини,
Обороняє землю України:
- Ми молимося за Вас, вертайтеся живі!

Закінчиться війна і оживе зранена земля
І поле знову буде волошковим.

Степи безкрайні, ріки і поля –
Всю велич і красу відчуєм знову!

Безкрайні краєвиди: Карпатські гори,
Густі, пахучії ліси і чорне море.
Повітря чистого вдихнем на повні груди,
І заспіваєм славнії пісні, щасливі люди!

Касянчук Тетяна,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Малюнок солдату

Сьогодні зранку у погожу днину
взяла до рук альбом і олівці.

І стала малювати я малюнок
бійцю, що зараз на війні.

...Я намалюю луг великий і зелений,
ставок, де любиш так рибалить Ти,
і ліс густий...

В нім кожна стежечка знайома,
коли збираєш Ти гриби.

Я намалюю тобі сонце і блакитне небо,
веселий і дзвінкий дитячий сміх...

Ти пригорни малюнок цей до себе!

Хай буде він завжди, як оберіг!

І лиш тоді, коли повернешся додому,
із найщирішими обіймами зустрінеш Тебе я!

І зрозумієш, татку, той малюнок
намалювала рідна донечка Твоя!

Я дякую тобі, Солдате!

Я дякую тобі, Солдате,
за те, що ти пішов наш мир обороняти,
що їм щодня я свіжий хліб,
а ти, бува, голодний йдеш
в смертельний бій!

Я дякую тобі, Солдате,
що сплю в своєму ліжечку, в теплі,
а ти, бува, узимку-
в окопі, на снігу чи на сирій землі.
Вклоняюсь перед Вами, Матінко Солдата,
за те, що відпустили сина воювати,
бо я малюю, ходжу в школу і співаю.
Матуся ж-плаче і синочка виглядає.
Я вірю: скоро ти додому повернешся!
Матусі любій і родині посміхнешся.
І більш ніколи ти не будеш воювати.
А будеш поле сіяти й будинки будувати!

*Кісільчук Христина,
4 клас, ЗОШ №16,
м. Рівне*

Я хочу миру

Так довго вже гримить війна...
Коли настане вже весна?
Коли той спокій вже прийде,
Червоний сніг з землі зійде.

Мене лякають всі новини,
Сьогодні, вчора, завтра, вбили.
Голосять, плачуть матері,
Когось не стало на війні.

Я дуже, дуже хочу миру,
Щоб людям повернути віру
В державу, в себе і в майбутнє
Прекрасне, світле, незабутнє.

Я хочу в спокої зростати,
Я хочу всюди мандрувати.
Дай, Боже, радості від нині!
Хай стане мир в моїй країні!

*Козяр Вікторія,
4-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Миру всі хочуть!

Миру всі хочуть, про мир всі мріють,
рідній країні його бажають.
Хай наступить вже мир в Україні!
Всі українці на нього чекають.
Хай перестануть на сході стріляти!
Годі! Вже годі! Наступить хай мир!
Хай перестануть гинуть, вбивати,
повернуться живими солдат й командир!
Їм так зрадіють дружина й матуся,
татко, дітки, дідусь і бабуся!
Будемо героїв всіх дружно стрічати,
троянди прекрасні всім їм вручати.
То ж приїжджайте додому, рідненькі!
Будьте щасливі ви й здоровенькі!

*Костюк Юлія,
4-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Як хочеться мені, щоб мир настав!

Як хочеться мені, щоб не було війни,
щоб квіти скрізь цвіли
й росли кругом садочки!
Як хочеться мені,
щоб з «градів» не стріляли,
щоб в мирі проживали усі синочки й дочки!
Як хочеться мені, щоб матері сміялись,
і дітки українські усі спокійно спали!
Як хочеться мені, щоб українці всі
багату на добро і щастя долю мали!
Як хочеться мені, щоб мир уже настав
і щоб живі були сини всі України!
Як хочеться, щоб в мирі жили всі українці!
Пошли ж нам, Боже, мир для рідної країни!

*Кушнір Вікторія,
4-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Хай настане мир!

Добрий день, шановні воїни АТО!
Сьогодні про Вас дивилася кіно.
Бачила Вас на варті рідної країни,
на варті свободи народу України!
Знаю, що загинуло багато українських синів,
та ворогу нас не здолати!
Бажаю Вам здоровими бути,
всім ангелів-хранителів мати!
Ви воїни хоробрі, сміливі та мужні,
патріоти України відважні та дружні.
Вас всі українці знають, поважають,
додому повернутися швидше бажають.
Хай закінчаться військові події на сході!
Хай наступить мир для українського народу!

*Лебідь Євген,
4 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я мрію...

Про що мріє хлопчик у перший десяток? –
Про друзів, майданчик, про велик, дівчаток!..
Та мрії дитячі ураз обірвались –
Коли небезпека у мрії закралась:
В дитинстві на каруселях війни погойдатись?
Чи тата з застави щонаочі діждатись?
В моєму серденьку постійні змагання –
Де мрії дитячі руйнують чекання!
Де голос лунає, упевнено, щиро:
- Ми діти, українські,
ПРО МИР НАШІ МРІЇ!

*Махно Кирил,
4-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Коли влітку холодно і немов зима,
Це на землю рідну сунула війна.
Матері синів своїх споряджають в даль,
Серце розриває туга та печаль.
Вони йдуть під кулі землю боронить,
Щоб під мирним небом діти могли жить.
Як зростуть – не знали, що таке війна.
Бо страшнішого для нас на Землі нема.
Треба, щоб усі раділи, а не втрати вир
Забирав людей до себе. Ми усі за мир!!!

*Михальчук Мар'яна,
4 - А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир очима дитини

Мир - привітні небеса,
На луках рясна роса.
Сонце в вікна заглядає,
З новим днем нас всіх вітає.

Мир - це мама й тато вдома
Мова з малечку знайома.
Сміх дитини, спів пташок
В серці щастя й затишок.

Мир - це журавлі додому
Повертаються без втоми.
Це калина за вікном
Люд весь спить спокійним сном.

Нечипорук Людмила,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Про що розказують обеліски...

Стоять на українській землі
обеліски всюди...

Про що розказують вони вам, люди?

Про мужніх українських синів,
захисників країни,
про тих бійців, які полягли
за незалежність України.
Розкажуть обеліски нам
про тих, хто не вернеться,
хто до батьків і до дітей
уже не посміхнеться...

Ніколи герої в серцях не помруть!
Вони в нашій пам'яті вічно живуть!
Щодня несуть до обелісків квіти,
вклоняються їй кладуть
дорослі й діти!

Нестерчук Анна,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Чому плаче бідная мати?

Хто може мені сказати,
чому плаче бідная мати?!

Іде вона з донею, гуляє,
свого сина з війни виглядає.

Як він там, на сході країни?!

Чи в землянці він спав, чи в руїнах?

Чи мав він обід і сніданок?

Чи побачить він завтра ранок?

Пишається сином мати: за мир пішов він воювати,
щоб менша сестричка зростала,
війни щоб ніколи не знала.

Ми хочемо миру, як повітря й води!
Не хочемо ми проклятої війни!

Останчук Оксана,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Ми-за мир!

Я –за мир і весь наш клас!
І за мир вся школа!
Ми не хочемо війни!
Не хочем ніколи!
Голос, звісно, мій-за мир-
майбутнє країни!
Щиро миру ми бажаєм
неньці-Україні!
І якщо усі за мир
боротися будем,
То закінчиться війна!
Ви повірте, люди!

Павонський Володимир,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Добре людям в мирі жити!

Добре людям в мирі жити,
не сваритися, дружити,
щоб закінчилась війна в країні,
щоб панував мир в Україні.
Мрію, щоб не гинули солдати
і здоровими повернулись до хати,
щоб живими були дорослі і діти,
щоб цвіли навколо різні квіти!
Добре в мирі жити,
не сваритися й дружити!

Півень Катерина,

4 клас, спеціалізована школа - інтернат,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Голосуйте за мир!

Хочу я, щоб мир прийшов в нашу Україну,

Щастя й радість завітали у кожному родину,
Щоб ніхто не воював, щоб ніхто не плавав,
А жили ми дружно, мирно і завзято.
Щоб всі діти радісні ходили до школи
Щоб не знали ні біди, ні горя ніколи,
Щоб додому повернулись із війни солдати
Закликаю я усіх за мир голосувати!

*Романюк Кирил,
4-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!
Я голосую за мир!
За небо чисте й синє,
Щоб горя та зла рука,
Не торкалася більше нікого.
Я голосую за мир,
Щоб війни не було в Україні,
Щоб кожен батько міг
Обійняти доньку, чи сина.
Я голосую за мир –
І ти голосуй зі мною,
Щоб повсюду лунав радісний сміх
І щасливо жили ми з тобою!

*Ростовська Єлизавета,
4 клас, ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецької області*

Україна – Єдина
Ми живем на своїй землі.
Що від Заходу до Сходу Єдина!
Там де Київ стоїть на Дніпрі,
І ім'я її Україна.
Поки йдемо ми, пліч-о-пліч, разом,
Змусимо всіх ми себе поважати!
Й нікому з ворогів,
Не дозволимо нас подолати!

*Садова Софія,
4-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Хай оживають розстріляні квіти
Я хочу, щоб закінчилась війна,
На полях ожили всі розстріляні квіти,
Щоб живих всіх лишила вона,
І в галях завжди гралися діти!
Щоб всі українці дружили із миром,
А війни – щоб ніколи у нас не було!
Щоб люди жили всі весело й щасливо,
А добро, ніби в казці,- перемогло усе зло!

Повертайся живим!
« Повертайся живим! » -
Наказує мати своєму синочку.
«Повертайся живим!» -
Просить у тата малесенька дочка.
«Повертайся живим!» -
Всі рідні благають,
Бо жити в щасливій країні всі мають!
« Повертайся живим! » -
Просить рідна країна:
«Ти дім збудувати ще маєш,
І виростить гарного сина!»
Весна прийшла !
Прийшла весна чудова
І квіти розцвіли,
Птахи вже заспівали,
І Сонце веселить.
Але одного ще немає -
Це миру у душі,
І миру в Україні
Ми просим від душі!

Я - за мир
Я хочу, щоб у всьому світі

Народ у мирі жив,
Щоб інших зустрічав привітно
і радісно дружив.
Щоб Українці всього світу
за руки дружно узялись,
Сказали «НІ – війні» сердито
І жити в мирі поклялись.
Бо мир – це радісне єднання,
Бо мир – це дзвінкий спів пташок,
Це України процвітання,
Хлібів дозрілий колосок.
І я бажаю усім щастя,
Миру, радості, добра!
Хай всі забудуть про нещастя
Й отримають найбільш тепла!
Бажаю сонячної днини,
Веселих усмішок дитини!
Бажаю радості багато,
Щоб щастя всім прийшло у хату!
Щоб вибухів не знали діти
І танків щоб ніхто не чув,
Щоб у гаю зростали квіти,
А на полях лиш трактор гув!
Щоб у мирній Україні
Діти весело співали,
Землю щедрю Українську
Світу представляли!

Сагірова Анна,

4-Б клас, НВК «Міжнародний ліцей МАУП»,

м. Київ

Мир

Синє небо безкрає,
Земля, що нас єднає,
Постріли, що всюди лунають,
Дітей малих лякають.
Хочу, щоб мир настав,
І лиш феєрверк лунав.

*Сидорчук Юлія,
4-А клас, НВК №1,*

м. Шепетівка, Хмельницької області

Мир-найбільше щастя!

Не жаліє нікого вона,
ця безжалісна, кривава війна,
не жаліє ні дорослих, ні дітей,
не щадить жаклива смерть людей.
Українські воїни країну захищають,
спокій наш вони оберігають.
Матері їх вдома всіх чекають
і маленькі дітки виглядають.
На жаль, миру в країні нема,
але є надія одна:
що настане мир в Україні,
у прекрасній, рідній країні.
Так! Мир настане! Я знаю!
І всім серцем цього чекаю!
І чекають його всі дорослі і діти!
Мир-це найбільше щастя у світі!

*Свидинюк Софія,
4-А клас, НВК №1,*

м. Шепетівка, Хмельницької області

Я хочу чистого мирного неба!

Я хочу чистого мирного неба,
хочу, щоб разом була вся сім'я!
Татку, не йди на війну, не треба!
Хочу, щоб родина разом була!
Хочу я, татку, з тобою гуляти,
в лісі разом гриби збирати,
хочу на морі відпочивати,
хочу веселі пісні співати.
Пісні веселі співатиму, татку,
коли ти будеш разом із нами.
Якщо ж ти все-таки йдеш воювати,
будем приїзду твого всі чекати.

Ти боронитимеш мир в Україні.
Без нього нам ніяк не прожити!
Знаю, бажаєш ти миру країні!
Іди, любий татку, країні служити!

Смалюк Андрій,

4-В клас, НВК № 3,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Моя Україна!

Моя рідна Україна,
ніби зірочка на небі,
наче промінь ясний
серед всіх країн на світі!

Вона сильна і могутня,
Щедра і квітуча,
але хмари в нашім небі
закривають рідні землі.

Ми надіємося, що скоро
вийде сонечко яскраве.
І зігріє нашу землю
Від страшних і злих ударів!

Столярчук Володимир,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Схилися над могилою солдатів!

Схилися над могилою солдатів,
які загинули за Україну у бою...
Ми будемо завжди всіх пам'ятати
тих, хто завмер за нас в небесному строю.
Ми на могилу покладемо квіти
і схилимо всі голови низенько...
Усім нам дуже-дуже сумно,
що Вас не приголублять ньеньки,
що з Вами не гулятимуть синочки

і не порадуєть пташки піснями.
За Вами плачуть і дружини й дочки...
Та в пам'яті герої завжди з нами!
...Схилися над могилою солдатів,
які загинули за Україну у бою...
Героям слава! Будем пам'ятати
всіх, хто за країну поклав голову свою!

*Чепурка Ольга,
4-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

У нас, малята, Україна – єдина!
А мова, яка у нас солов'їна.
Річка чиста та прозора, як скельце.
Небо як килим, безкрає та чисте.
Сонце як ласка, тепле й променисте
Важко згадати про інше життя
Там де гармати і сльози буття.
Плаче матуся, сестра і родина
Кожна чекає батька та сина.
Боже, до коли війна ще ця буде
Скільки страждатимуть невинні ті люди...
Зглянься, ти Боже, прийди, вбережи
Мир Україні нашій пошли.
Молимо Бога, дорослі й малята
Мир Україні просимо дати!

*Чміль Тімур,
4-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Нехай панує мир!

Хай мир назавжди оселиться в країні,
в моїй чудовій рідній Україні!
Нехай у мирі й щасті живуть люди.
Взаєморозуміння хай панує всюди.
Хай буде мир! Не буде хай війни!

Щасливі будуть українські доньки і сини.
Хай буде мир! Цього всі хочуть люди!
Нехай же мир панує в Україні всюди!

Шуляк Вадим,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Майбутньому Президенту

Майбутній пане Президенте!

Ви-наш шановний поводитир!

Зробіть усе-усе можливе,

щоб в Україні настав мир,

щоб не свистіли кулі

на сході Батьківщини у степах,

щоб у людей стареньких

і у дітей маленьких

погас в очах назавжди страх!

Щоб в мирі схід і захід проживали,

щоб Україну всі любили, українців поважали!

Якимчук Андрій,

4-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницька область

Надія на мир

Здається, небо розколело

нашу неньку, рідну країну:

на ДО і ПІСЛЯ поділило

нашу величну Україну.

На мир і сльози,

на радість і горе,

на хлопець-мирний,

на тато-воїн.

Чекають рідні свого солдата.

Чекають діти із війни тата.

Надія є в нас і не вмирає!

Усе на світі й війна минає...

Небо плаче дощами
Небо плаче дощами.
Це сльози ніжної мами.
Це сльози мужнього тата.
Це сльози сміливого брата.
Чекають всі із дороги,
на серці думки-тривоги.
Чекають свого солдата.
Хай кине він автомата!
Хай візьме за руку сина,
обійме міцно дружину
і буде жити й любити,
долю-стежину стелити.
О ти, проклята війна!
Давай уже відступай!
Ми хочемо миру й перемоги!
Нехай додому ведуть дороги!

Бублік Дар'я,

*5-В клас, НВК «Міжнародний ліцей МАУП»,
м. Київ*

Мир на усій землі
Мілком слова я напишу:
«Я голосую за мир!»
По місту всьому біжу,
А пташки летять у вир.
Мрію, про чисте блакитне небо,
Сміх, що весь час лунає для тебе!
Миру на усій землі!
Бажаю собі й тобі!

Мельничук Аліна,

*5-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Серце матері
*(присвячується пам'яті моїх земляків Олександрові
Храпаченку та його матері Тетяні)*

Плаче моя рідна ненька,

*Плаче Україна.
Бодем крається серденько
За рідного сина...*

Олександр Храпаченко – активіст Євромайдану, Герой Небесної Сотні, Герой України. Театральний режисер-початківець. У цих поетичних рядках я хочу розповісти історію його життя та його мами, серце якої, не витримавши розлуки з сином, зупинилося 30 січня цього року...

Був патріот, жив без обману,
В серцях рівнян ти не помер.
Ти є герой Євромайдану,
Й талановитий режисер.

В тобі кипіла життя сила.
Весь світ був у твоїх руках.
Та куля снайпера спинила
Твій молодий життєвий шлях.

Була у тебе наречена,
Побратись мали на віки.
Натомість на твою могилу
Ідуть згорьовані батьки...

Мама, родини берегиня,
Усіх любила навкруги
Хоч часто від розлуки з сином
Серце зривалось від туги.

Жорстока доля цій незламній
Нанесла знов нищівний знак.
Із гідністю сприйняла мама
Страшний для всіх діагноз – «рак»...

Хоч плакала душа від болю,
Й хвороба звалювала з ніг –
Її турботи і любові
Здавалось, вистачить на всіх.

Її всі звали «мама Таня»,
За теплоту і за любов.
Рівняни просять: «не здавайся!
І повертайся до нас знов!»

Востаннє підняла повіки,
Відповідать не поспіша...
До сина линула навіки
З розлуки змучена душа...

*Осіпчук Олег,
5 клас, Корецький НВК «Школа I-II ступенів – Ліцей»,
Осіпчук Іван
3-А клас, Корецька ЗОШ I-III ступенів №3
м. Корець, Рівненської області*

Лист до воїна АТО

На нашу неньку, Україну,
Сумна спустилася пора
І вже малесенька дитина
Дізналась, що таке війна

Безжальний ворог, що звався братом,
Гарматою постукав в дім,
І вмить веселощі і радість
На сум і біль змінились в нім.

І тисячі бійців відважних
Покинули свій рідний дім,
У східний край попрямували
Безстрашно кинулись у бій.

Вони за тебе і за мене
Живуть в окопах й бліндажах,

А вдома їх чекають дітки,
Жінки, з сльозами на очах.

Та вірю, день вже той десь близько
Коли повернуться вони
Із перемогою для всіх нас,
А поки-що пишу листи...

Стасюк Вероніка,
5-А клас, ЗОШ с. Демидів,
Київської області

Різдво без миру

Вечір, сутінки, біль і ... кутя.
Не завжди святкує разом сім'я.
Здалеку лунає різдвяний спів,
То солдати в окопах степів.

Батько – воїн, стомлений війною
Захищає він державу та сім'ю.
Власного життя ціною,
На Різдво, щосили його я обійму.

Вечір, сутінки, спокій, кутя...
Чути хор колядників, тепло!
Радість – зібралась уся сім'я.
«Ісус ся рождає, славімо Його!»

Червоний Михайло,
5-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне

Сльози матері

Чекала мати зморена солдата
Чекавши появилась сивина
Вона хотіла ще хоч раз обняти
Поцілувати ніжно у вуста
Вона благала Бога про Героя
Щоб захистив його від ворогів

Щоб знову повернувся з поля бою
Зробив хоч крок на батьківський поріг
А ще вона молилась і просила
За Мир і спокій на землі
За рідну неньку Україну
За вільну пташку в далені
За синє море, за ясні простори
За неповторні співи солов'я
За чисте небо у ясній блакиті
Щоб радісною стала вся земля...

*Андрощук Діана,
6 - Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Вільна птаха

Летить вільна птаха
В чистім синім небі.
Летить вільна птаха –
Й більшого не треба!
Раптом із далека
Небо потемніло.
Знизився лелека –
Й поле почорніло.
Вибух із гранати
Випалив там квіти,
Полягли солдати,
Українські діти.
Обстріляли гади
Рідну землю нашу,
Відшукали клади
І терпіння чашу.
Нам нема спокою
Від незваних зайд.
Вільною рукою
Ми притиснем найд.
Ворогам не місце
На нашій землі!

Голуб миру висне,
Хоча ще в імлі.
Зможем відпочити
У Криму ми знову!
Землю відродити
Й врятувати мову!

*Борконюк Владислав,
Třída 6-A, Zakladni škola Humhjec
Česka Republika*

Гарант безпеки

Змінив вбрання на камуфляж та берці.
Поспіль тепленьку- на сірий бліндаж.
Й ніхто не знає, що в тебе на серці.
Скрізь смерть справляє свій страшний кураж.
Залишив вдома діток та дружину,
Батьків стареньких, рідний дім...
Йдеш захищати рідну Україну,
Щоб дарувати мир та спокій всім.
Ти воїн Світла, Ангел в камуфляжі.
За Батьківщину йдеш в кривавий бій...
І вдень і вніч-ти завжди на сторожі –
Гарант безпеки
На планеті всій!!!

*Болотнікова Вероніка,
6 - Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Станем дружно ми за мир
Війна плаче й нищить все.
Що ж це діється на світі?
Хто незгоду віднесе,
Щоб раділи миру діти?
Нащо біль моїй країні?
Щирій, милій Україні?
Буде все погано? Шкода!
Як здолаємо негоду?

Станем дружно ми за мир
І зупиним страшний вир.
В серці завжди вірна птиця,
Що свободою іскриться.
А незгода хай минає,
Гімн свободі хай лунає.

*Зайчук Дарина,
6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Повертайся живим

Ти йдеш на війну.
Чому?
Ти любиш сім'ю
І країну свою.
Ти йдеш боронити
Життя людей.
Це честь
І вчинок мужніх людей.
Ти живеш одним днем
І рахуєш ці дні.
Ти ж не просто солдат -
Ти є воїн віків.
Ми всі тобі так вдячні
За те ,що ти
Жертвуєш своїм життям!
Ти любиш Україну,
Ці квітучі лани.
Ти борониш країну
Від зла і пільми .
Ти є справжнім патріотом
І ти борешся проти війни.
Ти є добрим і сильним,
Небайдужим , незлим.
Тільки просим одне
У нашого Бога:
Повертайся ,будь ласка,
ЖИВИМ!

Калініч Аделя,

*6 клас, спеціалізована школа - інтернат ,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я хочу миру на Землі!

Я хочу миру на Землі,

Я хочу миру в Україні!

О Боже, забери війну убивчу!

Нехай усі діти мають тата

І маму радісну, щасливу,

Щоб щастя було в кожній хаті

І мир на нашій Україні!

Ковальчук Аліна,

*6-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я хочу миру!

Моя домівка - рідна Україна!

Краса лісів, степів та запах трав.

Вона найкраща в світі і єдина

Я хочу, щоб її ніхто не крав!

Чи довго сльози буде вона лити
Як матір, що згорьована журбою.
Дощами, градом, смутком і бідною
чеканням дива, тугою душі...

Я хочу, щоб вона зняла кайдани,
злетіла, ніби птаха в висоті.
Щоб квітло серце навесні,
колосся хліба дарувала золоті.

Де ллється кров рікою ,
хай там світить сонце,
де грім від зброї в небесах гуде,
нехай ніколи там війни не буде.
Навіки мир до нас прийде.

Я хочу миру вже,
бо потім буде пізно,
бо потім не потрібно буде це.
Мої слова, як солов'їну пісню,
по світу вітер волі понесе.

*Марчук Дмитро,
6-В клас, Рівненська гуманітарна гімназія,
м. Рівне*

Заповітна мрія – мирне небо
Я хочу бачить мир над небом України,
У нас він є, та лиш наполовину.
Раділа матір, що родила сина,
Сьогодні плаче – вбита дитина.

Війна на Сході не шкодує життя,
Герої відходять тепер в небуття.
Та добре вкраїнці вже знають,
«Герої – вони не вмирають!»

На Сході літають снаряди,
І пулі стріляють у спину,
На ми не здамося ніколи
І будемо стоять до загину!

На жаль, вже війна почалася,
Здається, кінця їй немає!
Та віра нас не покидає,
Що мирнеє небо засяє!

*Михальчук Вікторія,
6 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Збережімо Україну
Миру, я впевнена, хоче кожна людина,
Бо не може бути так, щоб ворог панував.
Давайте станем на коліна і попросимо Бога,

Щоб миру нам дав на всі століття і роки,
Щоб були щасливі діти і батьки.
Щоб Україна жила і процвітала,
Щоб кожна пташечка у небі співала,
Щоб кожна дитина щаслива була.
Дай Боже миру і добра!

*Михальчук Наталя,
6-А клас, ЗОШ № 20,
м.Рівне*

Мені наснилася війна
Коли була я ще малою,
Мені наснилася війна.
Я була на полі бою,
То була війна страшна.
Чую вистріл,
Бачу крові море:
В Україні нині
Бачу тільки горе.
Розумію, потрібно наших захищати,
Наодинці їх не можна залишати.
Потрібно зібратись у душі –
Сьогодні вона моя опора.
І тут проснулась я
Від маминого слова:
«Вставай, донечко моя,
Тобі потрібно в школу».
І це кінець, біди не оминуть,
І пісню соловей вже не співа.
Минуле нам не повернути.
Життя – це як азартна гра.
Якщо ти знаєш всі проходи ,
Підкорені тобі всі гори.
Якщо не знаєш ти дороги ,
Впаде на тебе тяжке горе.
Чому? Чому іде війна навколо:
У школі, на роботі, вдома?

Чому? Чому лелека полетіла?
Війну зупинити вона хотіла.
Але не зупинила...
Вона не долетіла.
Тоді мамин плач, як хвилі Дунаю,
Який кричить: «Не вмирай, Краю!»
Благаю тебе, поживи ще трішки.
Покажи мені, будь ласка, суворі морози,
І тепле проміння влітку надворі,
І тихий плач весни на приході,
І осінь, її шелест листя...
Не вмирай, Краю! Благаю, проснися!»

*Романович Анна,
6-Б клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Чому плачуть українські матері
Можливо, знову ми зазнаємо удару,
І танк зімне пшеницю на лану,
І плакатимуть тихо наші неньки,
Що знову на війні їхні сини.

І хтось востаннє поцілує маму,
А хтось заплаче раптовими слізьми.
А може дехто втратить віру й силу,
Та не наші будуть це захисники.

Щодня й щоночі молим Бога,
Щоб дав їм сили та терпіння.
Ми дякуємо їм, за наші мирні дні і ночі,
Нехай крилатий ангел оберігає їх завжди.

*Фурман Катерина,
6 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Добре під час миру живеться!
Добре під час миру живеться,

Але так уже в світі ведеться-
Тільки Мир десь забариться-
Треба тут Війні з'явиться.
Хоче все вона зруйнувати,
Нам її так просто не впіймати.
Звісно, Мир обов'язково вернеться,
Рятувати всіх візьметься.
Мир дарма часу не гає-
У війни вже сил немає.
І війни уже не стане-
Мир на всій Землі настане!

*Шарафан Олександра,
6 клас, ЗОШ І-ІІст. №16,
м.Рівне*

Мені наснилася війна
Мені наснилася війна,
Обпалена земля, мертві тіла.
Мені наснилася журба.
Журба, що полонить життя.

Мені наснилася війна,
Багато мертвих квітів навкруги.
Яка? Яка тут вартість у життя?
Бо душі заметуть сніги.

Мені наснилася війна,
Знеціненість людського існування.
Воно ж тепер немов свіча -
Дмухнув вітер і нема.

Мені наснилася війна,
Розтоптана країна, люди.
І раптом зрозуміла - сну нема.
Це все реальність. Це повсюди.

*Яремчук Тетяна,
6-А клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Прийшла зі школи я додому,
Там, де була моя сім'я.
Відчувши невеличку втому,
Незчулася, як задрімала я...

Прокинулась, а небо темно-сіре,
Ніби накинули сукно.
Долаючи цікавість щиру
Я визирнула у вікно.

І тут побачила військових,
Мене здолав великих страх
Адже вони тримали зброю
В своїх натруджених руках.

І здійнялася стрілянина,
Аж раптом я почула крик.
То куля влучила в людину,
І долілиць впав чоловік.

І бачу я – на допомогу,
Його матуся поспіша..
Пізно... Бо вже полинула до Бога
Його розстріляна душа.

Від жаху я відкрила очі,
Й серце тріпоче в унісон...
Я в пеклі цьому будь не хочу
Мені наснився страшний сон!
Я зрозуміла, що заснула
А серце до цих пір тремтить...
І з радістю тепер збагнула,
Як добре в щасті й мирі жить!

*Максимчик Вікторія,
7 - Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Мир очима дітей

Вже світить сонце у віконце
Й сіяє посмішка твоя.
Цілує мама ніжно сина
І доньку сильно обійма.
Панує в серці лиш добро,
Немає місця там для зла.
Вся посміхається родина,
А мама татка обійма.
Не відпускаєш мами руку
І мрієш завжди так стоять,
Ще сильно любиш свого брата –
Й не хочеш ти його втрачати.
Не хочеш й крапельки війни:
Ні в серці, ні в твоїй країні.
І щоб не гинули сини
У нашій рідній Україні.

*Мандрицька Ангеліна,
7 - Б клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Повисли чорні хмари над землею,
Як річка, кров юнацька потекла...
Страждання, сльози і розлука,
Бо на Донбасі йде війна.
Пташки у вирій полетіли,
І сонечко сховалося за мить,
Хоробрі хлопці на світанку
Пішли наш край щоденно боронить.
А пугінська страшна навала
Ще й досі косить там захисників.
Солдатські гірко плачуть мами,
Ховаючи в сирій землі синів своїх.

Не плачте, ми їх не забудем –
Герої в пам'яті живуть!
Свободу скоро відвоюєм!
За мир усі ми голосуєм!

Нечипорова Ірина,

*7 клас, Городищенська ЗОШ І-ІІІ ступенів,
Шепетівського району, Хмельницької області*

Мені наснився сон...

Мені наснився сон:

Тихенький вітер розвіяв втому,
І наче хлопець, наш боєць,
Нарешті вернувся додому.
Був довгим його шлях –
Крізь всю кляту війну,
Крізь холод, втому, страх,
Крізь спеку, зиму, весну...
Здається, ось нарешті вдома,
Та це був лише сон.
І серце стислось в судамах –
Це просто тільки сон!
Рідні! Повертайтеся живими!
Вдома вас чекають!
СЛАВА УКРАЇНІ!
ГЕРОЯМ СЛАВА!

Петровський Ілля,

*7-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Мир – це сміх дітей у дворі.
Мир – коли не плачуть матері.
Мир – коли щастя у кожному домі,
Коли тато і мама – веселі, здорові.

Мир – коли посмішок тисячі всюди.
Із надією вірять всі люди

На подих спокійної доброї долі.
На щедрий врожай у мирному полі.

Коли вранці панує тиша довкола.
Лиш співають десь там солов'ї.
Коли тато і брат – тут в родинному колі
І працюють на благо сім'ї.
Мир – це замазані щічки малиною.
Коли літо і сонце беруть нас в полон.
Мир – це небо безхмарне над Україною.
Це наш міцний безтурботливий сон...

*Подгорна Наталія,
7-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Війна... таке коротке слово...

Війна... таке коротке слово...
А скільки сліз навкруг і болю!
Війна руйнує міста й села...
Війна... й посеред неї – я.
Яка ж вона жорстока,
Яка вона страшна...
Вона в серцях людей,
Вона – у нашій крові.
Я голосую за мир.
За чисте небо над Україною.
Я молюся за мир.
За здоров'я усіх солдатів.
Я голосую за мир.
За дівочу ніжність,
За дитячий сміх.
Я голосую за мир.
За тепло маминих рук,
За батьківський дім.
Я голосую за мир.
Я вірю, я твердо знаю:
Мир в Україні настане.

Швирид Марія,

*7 - А клас, Довговільський НВК ЗОШ І - ІІІ ст. - ДНЗ,
с. Довговоля, Володимирецького району, Рівненської області*

Лист батькові

Пишу тобі я, тату, лист
Веду між нами розмови міст .
Снується думок рій важкий,
Коли я згадую твій шлях тяжкий.
Ти вибрав синє небо, вибрав волю,
Не нарікав ніколи на свою долю.
Мій тату, мій вірний охоронцю!
Свободи й правди оборонцю!
Тьмяніє небо України,
Болять її ще не залатані руїни.
Ти бачиш, батьку, страх дітей,
Зітхання змучених людей.
Прошу, благаю їх захищай!
Кайдани вражі розбивай!
Посій в країні зерна доброти,
Впусти в домівки ноти теплоти.
Не дай калиноньку ламати,
Нехай не плаче більше мати.
Хай сина на порозі зустрічає,
Рушник на щастя – долю простеляє.
Не дозволяй ламати ворогові цвіт:
Ганьбити , нищити наш славний рід.
Захисти нас , батечку, благаю,
До неба свої рученьки здіймаю.
Прошу я щастя, долі й віри
На многії літа для України.
А за мене, тату, не хвилюйся,
Я за тебе, таточку, молюся.
Хай Матінка Божа тебе оберігає,
Своїм омофором від бід покриває.

*Якобчук Анастасія,
7-А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Схилися над могилою солдатів
Схилися над могилою солдатів.
Вони, немов щити, тебе оберігали!
Віддай пошану тій останній даті,
Коли за тебе найдорожче віддавали!

Схилися над могилою солдатів.
Щиро подякуй їм за мир!
Вони країну вірно захищали.
Їх подвиг – наш повік орієнтир!

Схилися над могилою солдатів.
І поклонися низько до землі!
У кожного із них і досі плаче мати,
У кожного із них – смуток у сім'ї!

Схилися над могилою солдатів.
Велика честь – гідно піти у небуття!
Вони на небі ангелами стали
За Україну віддали своє життя!

Схилися над могилою солдатів...

*Березка Наталія,
8-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Біль ветеранів

Проходить час... Стихає біль...
Затягуються потихеньку рани.
І тільки спогади живуть
і кровоточать серце ветерану.
Ті спогади спокою не дають.
Вони у снах, думках, словах

про друзів, що загинули в бою,
про побратимів, що не повернулись по домах.
А друзі кажуть: «Ти забудь усе.
Не треба жити болем цим.
Життя триває, радість нам несе.»
І не поясниш ти нічого їм.
...Життя закінчилось для тих,
хто смерть зустрів на полі бою.
Ти мусиш жити ще й за них,
щоб їхні душі були у спокої.
Тому лиш посміхаєшся на це.
І не говориш ти нічого їм.
І тільки пам'ять спогади несе.
І треба жити якось з болем цим...

Драч Вікторія,

8-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Часто в снах я літаю...

Часто в снах я літаю...

І далеко, і близько буваю...

Над Україною - добре це знаю,

бо Батьківщину свою скрізь впізнаю!

В снах над сходом країни пролітаю.

Бачу, як діти падають, матері ридають,

бачу солдатів, які стріляють,

воїнів, які до землі припадають.

Бачу, як мужньо вони країну захищають

і що їхні родини спокою не мають.

Воюють воїни за мир на рідній землі,

щоб спокійно жили їхні дітки малі,

щоб люди проводили зиму, зустрічали весну,

щоб все навколо прокидалося від сну...

...Літаючи в сні, до Бога руки простягаю.

Зберегти життя солдатські благаю!

*Камак Сергій,
8-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Настане мир!

Настане мир! Колись настане!
Хтось дочекається, хтось ні.
І будуть – вже по цій війні –
нові герої – ветерани.
І знову будуть шанувати
в нас невідомого солдата.
І будуть жінка, діти, мати
свого, живого обіймати.
А ті, у кого свій поліг,
не втішаться і не пробачать.
Ген попливе рікою качур,
та син не верне на поріг...
Так, мир настане. Неодмінно!
Бо моляться удень й вночі
небесні сотні й тисячі
за нашу рідну Україну.
І серце крає нині те,
що їх число щодня росте –
щодня поранені і вбиті,
найкращі гинуть! В'яне цвіт...
А ми не можемо зупинити...
Простіть...
Простіть...
Простіть...

*Касянчук Ольга,
8-А клас, НВК №1,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Хай буде мир!

Хай буде мир! - золоті слова.
Проте слова - це не діла.
Мир-штука не проста.
За мир потрібна боротьба.
Люди хочуть в мирі жити,

але це не просто.
Тому що до нас завітала
війна - непрохана гостя..
Мир настане тоді,
коли чорні хмари розійдуться.
Лани й степи заколосяться,
схід та захід для згоди зійдуться.
Військові зброю опустять додолу.
Малеча з радістю побіжить до школи.
Тоді сонце засяє над нашими головами.
Діти радітимуть татові й мамі.
Радітимуть, що зібралася разом родина!
Радітиме миру кожна людина!
Все таки мир, мирне життя -
це неповторні, золоті слова!

*Климчук Олександра,
8-Г клас, НВК №12,
м.Рівне*

Крик душі

Ми народились після першого майдану,
Росли, зігріті сонцем і добром,
І уявити на могли, що «Старший»
Прийде до нас в домівку з чорним злом.

І звідки в тебе «близький наш сусіде»
Бажання злетів й успіхів спинить?
Чому так хочеться поставити на коліна
Народ, що хоче в щасті й мирі жить?

Не можна ріки до витоків повернути,
Не загасити ватру, що горить!
Народ, який відчув свободи щастя,
Не можна ні здолати, ні скорити!

Мільйонний хор співає «Ще не вмерла...»
І ці слова летять у синю вир...

Реве Діпро, відлунює Говерла:
«Ми голосуємо за мир, за мир, за мир!»

Козодой Марія,

*8 клас, Довговільський НВК «ЗОШ I - III ст. - ДНЗ»,
с. Довговоля, Володимирецького району, Рівненської області.*

Не забувай...

Болить і ниє змучена душа,
Полонить серце клятая війна.
Лягають сумно зранені рядки,
Туманяють розум тривожні думки.
Мій воїне, а як тобі стояти на сторожі?
Приймати знову виклики ворожі?
Нести важкий тягар війни?
Латати неоправдані провини?
Під клекіт куль і свист гармат
Не забувай про мене, брате.
Не забувай, що це наша земля,
На ній звучить ще пісня солов'я!
Тут народились ти і я.
Тут вільна стежка у життя
Веде нас в світле майбуття.
Та стежка заростає бур'янами.
(Насіяні вони ж бо ворогами!)
Поли і нищи ти бур'ян,
Цим захищай народ від ран,
Бо досі незагоєні вони
Ще від минулої «війни».
Коли за правду і свободу,
«Віддали» небу Сотню люду.
А що чекає далі? Я не знаю...
До Бога руки простягаю,
Прошу я миру для України,
Щоб залатати всі руїни.
Не хочу чути рев війни
У рідній серцю стороні!

*Костюкевич Ольга,
8-Г клас, НВК №12,
м.Рівне*

Вже п'ятий рік...

Вже п'ятий рік іде війна ,
Вже п'ятий рік в тривозі мати
За долю сина , що пішов
Країну рідну захищати.
Вже п'ятий рік не сіється зерно,
Земля стомилася від болю,
Що переповнює її сльозами , горем і війною.
Вже п'ятий рік росте малюк,
Вже п'ятий рік чекає тата,
Щоб рано-вранці разом з ним
Щасливі весни зустрічати.
Вже п'ятий рік іде весна,
Нехай ця стане повоєнна.
Нехай засіється земля,
Сади завітнуть і поля...
Зустріне мати сина .
Малюк щасливо усміхнеться
У сильних батькових обіймах.
Війна залишиться лише
У спогадах, віршах і фільмах.

Кравченко Віталій,

8 клас, Новоставська ЗОШ І-ІІ ст.

Рівненського району, Рівненської області

Мир

Я вдячний Богу та батькам,
Що в мирі, злагоді родився.
Біля ікони я щодня
З надією молився.
Моливсь за рідну Україну,
За мир і спокій на землі,
І щоб народ наш український
Не знав ні горя, ні біди.

Я ще раз голову схиляю
За те, що в мирі проживаю.
І до останньої краплини
Стояти буду я за мир.
Щоб мої діти жили у спокою завжди.
І чуєте? Ніколи! Ніхто з них не побачив
навіть уві сні
кривавої війни.

Майданець-Ковальчук Віталій,

8-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Люблю...

Люблю я слухать, як біжить струмок.
При цьому виникає тисяча думок...
Люблю вслухатися у лісові розмови...
Люблю я слухати пташині перемови.
Люблю, коли цвітуть ромашки і волошки,
коли у спеку дує вітер трошки,
коли навколо хвильки і вода прозора,
коли переді мною поле неозоре.
Люблю, коли спокійно. Щасливий, коли мир,
коли живі й здорові солдат і командир.
Люблю, коли взаєморозуміння скрізь панує,
коли скрізь лад і кожен один одного почує...

Нисинець Лілія,

8-Г клас, НВК №12,

м.Рівне

Мир у світі переможе

Я голосую за мир на землі.
Я голосую за мир,
За мир у цілому світі,
Щоб не згасали посмішки людські,
щоб всі були щасливі.
Бо цілковитий мир у світі
він тільки воз'єднає нас.

Не стане війн у світі,
настане справедливість.
Нехай у світі запанує мир..

Я голосую за мир
Я голосую за мир на землі,
бо інакше бути і не може,
скажімо всі ми: «Ні, війні!» -
я точно знаю,
мир у світі переможе.
Я впевнена, що скоро
на нашій Батьківщині буде щастя.
Піде з кордонів наших ворог,
Я точно знаю : нам все вдасться.
І перестануть литись сльози матерів,
усі воєнні повернуться до своїх родин.

Україна

Синє небо, цвіт калини,
Все це наша Україна.
І Азовське, й Чорне море,
І Карпати в нас чудові.
Ріки і струмки прозорі,
В ніч на небі-ясні зорі.
Чарівний світанок вранці,
Квітів цвіт на галявинці.
Зеленєе жито і лани широкі,
у лісах-дуби високі.
Все це наша Україна,
Така рідна і єдина.

Новіцький Олександр,

8-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Мир потрібний нам як ніколи!

Мир потрібний нам як ніколи!

Це розуміють і школярі.

Читаючи списки-війни протоколи,

дізнаємось, хто загинув на рідній землі.
Згадують всі часи довоєнні:
як було добре, коли був в нас мир!
Жаль тих людей, які вже не встануть.
Заснули навіки солдат й командир...
Болить душа, що до миру далеко...
Болить і плаче за бідних людей.
А хочеться миру, як хліба й повітря.
Та він далеко, як Апогей...
Коли ж закінчиться війна проклята?!
Коли вже з'явиться стабільність?
Коли щасливі будуть і дитя, і мати?
Коли жорстокість згине й імпульсивність?
В прийнятті важливих рішень
думаю, відповідь насправді проста.
Але де вона? І яка?!

Порубенська Вероніка,

8-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Мрію про мир в Україні!
Війна.. Скільки сліз і горя,
скільки проблем у людей!
Які понівечені долі!
Скільки сиріток-дітей!
Скільки синів-патріотів
поховані в тобі, рідна земля!
А скільки б вони ще зробили,
щоб ти квітуча була!
Любили Україну безмежно,
пішли боронити її!
Відважні, хоробрі сміливці!
І рідні, й знайомі мої!
Мрію, щоб в мирній державі
всі українці жили.
Щоб всі на життя мали право,
на працю на мирній землі,

сади щоб садили чудові,
поля обробляли навкруг.
Щоб були доглянуті клумби,
щоб уквітчаним був ліс і луг.
Мрію, щоб в мирній країні
всі українці жили.
Хай настане мир в Україні,
щоб живими солдати були!

Поцілуйко Денис,

8-А клас, НВК №1,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Бажаємо миру неньці – Україні!

Я пишаюсь українським народом.
В нього мужні дуже сини
і вродливі красуні українки.
Працьовиті і щирі вони!
Я пишаюсь своїми батьками!
Роботящі й невтомні вони.
Я горджуся дідами й прадідами,
бо героями вони всі були.
Рід український має корені давні,
козацьку мужність і відвагу славному.
Народ наш з давніх часів цінить волю.
Тож вільною бачить він свою долю.
Ми європейський народ. Всі це знають.
В серці Європи. Це всі пам'ятають.
Хочемо в мирі, по-європейському жити!
Хто може вибір народу змінити?!
Хочемо миру нашій рідній країні!
Бажаємо миру неньці - Україні!

Романюк Максим,

8 клас, НВК «Милятинська ЗОШ І - ІІ ст -ДНЗ»,

Острозького району, Рівненської області

Чому плачуть українські матері!

Чому плачуть українські матері?

Чому плачуть гіркими сльозами?

Може через те, що вже старі?
Чи може через ниви побиті грозами?

Ні, не плачуть через старість мами,
Не через ниви гіркі сльози ллються!
Лиш відчувають своїми душами
Що серця синів уже не б'ються!

Чому плачуть українські матері?
Це знає кожна українська дитина,
Не знають цього тільки безжальні москалі,
Котрі вбили у кожної матері сина.

І стане порожнім родинне гніздечко.
Зав'яжеться чорна хустина!
Нікому так не болітиме серце,
Як матері загиблого в АТО сина!

Чередько Інна,

8 клас, Новоставська ЗОШ І-ІІ ст.

Рівненського району, Рівненської області

Мир

Мир іде – і все цвіте,
А війна гряде – все пов'яне.
Мир – це хліб на столі,
Щастя в душі,
Сон спокійний,
Друг надійний.
Це дитячий сміх,
Долі оберіг.
Це дівоча краса,
Це хлоп'яча душа.
Затишок в домі,
Добро у слові.
Мир – це дитина,
Мир – це людина.
Мир – це життя.

Мир – наше хотіння,
Мир – наше моління.
Мир – наше чекання,
Мир – наше бажання.

Козак Вероніка,

*9-Б клас, КЗ «Рівненський обласний науковий ліцей-інтернат»,
м. Рівне*

Живий

*Присячнийий: потерпілим з АТО й майдану. І тим хто втратив рідних синів,
наречених, батьків...*

Ти живий, мій сину рідний?
За що вони тебе убили?
За що ж вони тебе отак по-звірськи вбили!?
Я плачу, й кожен день молюсь..
Щоб тії звірі не наситні припинили битись!
Прости мене, ти мій синочку рідний
За те, що просто відпустила на майдан...
А тепер, тепер вже пізно і ти лежиш в землі сирій
В землі о тут переді мною.
Прости, прости – не вберегла тебе я від війни.
Ой, мамо рідна, ти пробач й мені за все.
Я живий, живий у серці твому,
Живий я також у серці й сина
свого!
Мамо, мене убили на боєвому полі..
Я боровся за Україну,
За живу і чисту Україну!
А ви гордіться своїм сином,
Що віддав життя за Батьківщину!
Мамо, як я скучив, я у дома, я з тобою.
Не плач моя ти люба ненько
Молись за мир, молись рідненька
Люблю тебе і не покину -
Як свою рідну Україну!

Тимчук Марія,

*9 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мій тато – герой

Під вікнами виє сувора зима.
Прокинулась. Страшно. Горнуся до мами,
Бо тата давно уже з нами нема.
Я питаю у матусі, де мій тато.
Вона відповідає : « У відрядженні».
Та очі при цьому ховає сумні.
Без нього у хаті, неначе у пастці...
Мій тато – герой! Тато мій – на війні.
За нашу Україну воює на Сході,
Щоб спокійно ми спали.
Татусь мій не знає, що зараз зі мною,
Що я спортом займаюсь, складаю вірші.
Вже зовсім доросла... Та так хочу до тата!
І дуже боюся його не побачити.
Я вірю: він завтра постукає в двері.
Від щастя заплачу – мій таточко тут!
Від радості плачу й відразу питаю:
«Навіщо пішов на війну?»
А він відповість: «Я хочу, щоб ми жили у вільній країні,
Щоб ви виростили у мирній країні!
За це віддаю свою честь Україні!
За віру! За правду! За вас і за ширих людей!»
Нам невідомі всіх їх імена,
Хто їх чекає, хто за ними плаче,
Де їхній дім, як їм болить війна,
Яке в них серце – шире чи терпляче.
Вони знімуть із себе автомати,
Бронежилети і... І не секрет для всіх: тепер ви –
Великі воїни-солдати. Живіть, живіть за всіх,
Хто не прийшов назад! І та земля,
Що прийняла до себе хлопців, тепер також свята, свята
На всі століття і віка!

Калько Надія,

*10-А клас, Рівненський економіко-правовий ліцей,
м. Рівне*

Як голосують за мир

Як голосують за мир?

Кулями, бомбами, мінами?
Чи може збройними силами,
Може ландшафтом із вирв?

Може бетонними дзотами,
Може ходами траншей?
Може колючими дротами,
Може горами грошей?

Ні! За мир голосують серцями,
Посмішками і вустами,
Колисковими і весільними
Теплими мами піснями!

Михайлюк Алла,

*10 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Лист Солдату

Привіт солдате! Ти мене не знаєш,
Я проста дівчина, живу собі як всі.
В моєму місті тихо, не стріляють.
Але війна торкнулася душі.
Чому пишу тобі? Бо серце просить,
Бо я так звикла. У віршах думки.
В Україні сльози, біль, розпач.
І так нестерпно пишуться листи.
Ти зараз там на сході захищаєш
Свою країну на передовій.
Там дуже страшно, постріли лунають,
Та ти ідеш вперед, вперед у бій.
Ти борешся за волю України,
За незалежність за її життя

І за майбутнє кожної людини.
А серед тих людей також і я,
Ти тільки повертайся благаю, чуєш,
Ти не линеш високо у небеса,
Бо тут на цій землі тебе чекають
Батьки, дружина, діти... вся сім'я
І вся країна молиться за тебе,
Щоб швидше повернувся ти живим.
І я також щодня молюся небу,
Аби в моїй країні настав мир...
Я сподіваю ці рядки почуєш,
А може прочитаєш у листі.
Я дякую тобі що захищаєш,
Мою країну, дякую тобі...

Нечитайло Дар'я,

*10 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівського району, Хмельницької області*

Повертайся живим!

Ти знаєш, коханий, – вже пахне весною,
Тією, що нас поєднала з тобою.
Ти знаєш, коханий, – без тебе сумую,
До нашої зустрічі дні я рахую,

Коли обійму тебе я крепко,
А ти мені лиш усмінешся,
Пообіцяєш, що в лютее пекло
Більше не повернешся.

Ти знаєш, коханий, – вже пахне весною,
І птахи уже повертають додому.
Ріка розлилася, струмочок дзюркоче,
Немов розмовляє, сказати щось хоче.

Учора вночі заснути не можу,
За тебе, коханий, молилася Богу.
В молитві заснула і бачила сон,

Як ангел із неба на землю зійшов,

Крильми обійняв нашу неньку.
Так стало замріяно, тихо-тихенько...

І я відчувала, як пахне той мир.
Він пахне твоїми вустами, повір!
Весною ще, ніжним зітханням...
Він пахне тобою, коханий...

Обуваєва Антоніна,

*10 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я молюсь за Україну

Не будить мене – благаю,
Не будить мене – молю,
Не будить мене я знаю
Немає миру без жалю.
Немає спокою - снаряди
Б'ють і б'ють.

Я хочу спати,

Бо у сні все тихо, мирно
Сонце, небо і земля.

Я вдихаю їх повітря,
Йду до школи – так це я!

Я усміхнена, щаслива,
Повна сил, бажань і мрій.

Я не хочу прокидатись,
Але марно, я благаю,

Але марно я молю,
Може й ні сама не знаю.

Так болять мої коліна
Тіло ломить – всю трясє,

Я молюсь за Україну,
Бо вона понад усе.

Плачу, кричачи сміюсь,
Зрозуміла, у шістнадцять, смерті
Більше не боюсь.

*Рогоза Олександр,
10 клас, Краматорська ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецької області*

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна,
Червона, кровію налита,
Від неї плачуть матері...
Сльоза за сльозою пролита...

Мені наснилася сім'я,
Як ніччю темною укрита,
Війна забрала батька в них,
Й сім'я залишилась розбита.

Мені наснилося дитя,
Самотністю і болем оповите.
Загинула уся його сім'я
Й воно – одне-однісіньке на світі.

Мені наснилось, як хлоп'я
З дитяти парубком ставало.
В суровії роки війни
Воно іще й солдатом стало.

Мені наснилася війна,
Коли живе все помирає.
Я бачив в сні тім, як народ,
Як може, так і виживає.

Як добре, що наснилась лиш
Війна, що не щадить нікого.
Як добре, що проснувся я
Від сну того страшного.

Сорокіна Анна,

*10 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Роздум

Чи довго буде це чи ні?
Не раз питаюся себе.
Чи й далі гинуть на Вкраїні?
Чи може все мине й пройде?

Чи довго будуть ціі злидні?
Чи довго будем існувать?
Чи, зрештою ,ми будем жити
Та внуків,правнуків навчать?

Чи будем мучитись й вмирати,
Нестерпно дивлячись на біль?
Ридати й жалібно стогнати,
Що залишаєм рідний дім?

Чи, може, будемо старатись
Шукати правди і добра?
Щоб Україну поважали
І справедливість скрізь була,

І щоб раділа Україна,
І соловейко наш співав,
І щоб сміялась мати з сином,
Як наш Кобзар заповідав.

Кривенчук Анастасія,

*11-А клас, Рівненський економіко-правовий ліцей,
м. Рівне*

Вона вважала тебе старшим братом ...

Вона. така завітчана, містична, і водночас гарна,
вона мрійлива, синьоока. та сумна...
була така кохана і така глибока.

Однак накрила хмарою війна.. !

Вона вважала тебе старшим братом,
опорою, підтримкою, солдатом.
в останньому вона не помилилась,
бо ти пішов на неї з автоматом.

підняв на неї руку, і довів до сліз,
невже так чинить справжній брат?
вона тобі довірилась, а зброю ти підніс,
до її серця, ніби справжній кат.

і те Дніпро, і ті сади, і кручі,
воно вже кров'ю залилося все.
але прощання з братом неминуче,
Бо серце України вже ... не те....

ти торжествуєш, у Росії свято,
що Україна сльози пролива?
та що на це сказала б ваша мати,
які б про цю війну були її слова?

та що на це сказав би й сам Шевченко?
як думаєш, щоб батько наш вчинив?
хто-хто, а він би свою неньку,
від ворогів надійно захистив!!!

ПРОЗОВІ ТВОРИ

*Єфремова Єлизавета,
1-В клас, ЗОШ № 23,
м. Рівне*

Любий друже!

Дякую тобі, що ти захищаєш нашу Україну. Завдяки тобі ми тут спокійно спимо, граємося, ходимо до школи. Ти наражаєш себе на небезпеку, заради нашого майбутнього. Хочу побажати тобі, щоб ти лишався, завжди, сміливим, як ти є. Перемагай та повертайся додому, бо ми в тебе віримо, ми, справжні патріоти і діти України! Ми віримо в тебе! Дякуємо за твою сміливість, витримку, мужність. Ми завжди будемо пам'ятати тебе та те, що ти робиш для нас.

Дякуємо тобі, що ти є та захищаєш нас!

*Малюта Анна,
1-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Кожна людина любить свою Батьківщину. Я живу в Україні і теж усім серцем люблю нашу милу, дорогу країну. Мені хочеться, щоб вона стала процвітаючою, сильною і завжди була вільною та незалежною. Я хочу, щоб ми жили в мирі. Про це я щовечора молю Бога перед сном.

Ще у дитячому садочку я вивчила вірш, що дуже припав мені до душі.

*Моя Україна – козацька слава!
Така волелюбна і мирна держава!
Вітчизна моя найрідніша, як мати,
То як же нам, дітям, її не кохати!
І скаже з любов'ю вам кожна дитина
Моя Україна, як мати – єдина!*

Я повторюю ці рядки з гордістю щодня тому, що я патріот своєї держави і звісно голосую за МИР!

*Осіпчук Ніка,
1-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Тепле сонце гріє українську землю. Небо синє, гарне і спокійне. Довкола щасливі люди, які живуть повним життям. На вулиці сміх моїх друзів. Поруч радісні очі мами і тата, бабусь і дідуся. Захисники України радіють перемозі разом з нами. Я хочу жити так! В своїй рідній, гарній, вільній Україні! Я голосую за мир!

*Пакарець Захар,
1-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я вірю, що на землю прийде мир!

Мене звати Захар. Мені 7 років. Цього року на день народження сестричка подарувала мені карту світу. Але не звичайну, а особливу. На ній можна відмічати місця, в яких ти вже побував. У мене вже позначено декілька. Але я дуже хочу поїхати в Крим. Моя сестричка багато розповідала мені про нього. На жаль, це поки що неможливо. Та я вірю, що на нашу землю прийде мир, і моя мрія здійсниться. Я дуже на це чекаю.

*Рижко Анна,
1 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мрія про мир

Я – маленька українка- першокласниця. У мене багато друзів і велика сім'я. У мене є вишиванка і я одягаю її в школу. Люблю дивитись на синє небо і золоте колосся. Люблю свою Батьківщину.

Я мрію, щоб мої рідні і друзі були щасливі. Я хочу жити в мирі і злагоді з усіма. Я не хочу чути з екрану телевізора про війну.

Нехай усі люди будуть щасливі, усміхнені й живуть без війни!

Стецюк Данило,

*1 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я хочу миру

Я – першокласник нової української школи. З великою радістю ходжу до школи, де радо мене зустрічає перша вчителька, де вже маю багато друзів! Ми вивчили майже всі літери, намагаюся гарно читати сам. На уроках я дізнаюся багато цікавого про нашу Україну і хочу, щоб усі жили у мирі і злагоді. Мир – це тепле сонечко, мамині обійми, посмішка вчительки, татова порада, бабусина радість. Я хочу миру для нашої країни, для моєї Батьківщини!

Суцук Христина,

*1-Д клас, НВК №12,
м.Рівне*

Я голосую за мир

Я першокласниця і живу в Україні. В моїй країні вже п'ятий рік йде війна і це мене засмучує. Дуже страшно, що гинуть люди. На плакатах наші захисники виглядають красиво і героїчно. Та коли вони повертаються додому, нічого про війну розповідати не хочуть. Адже війна - це страждання, біль та смерть. Сьогодні мир для людей дуже важливий. Мир на землі - це жити спокійним життям й не боятися за своє життя та життя близьких. Тому мир - це найцінніше, що може бути сьогодні. Я за мир на моїй землі, на моїй Батьківщині і в усьому світі!

Буняк Дмитро,

*2-Б клас, Здолбунівська ЗОШ I-III ст. № 5,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Мені наснилася війна

Нещодавно мені наснилася війна. Уві сні я з мамою, татом, братиком і сестричкою почули гуркіт, постріли, крики людей на нашій вулиці. Ми злякалися і швидко побігли у підвал. Було холодно і дуже страшно, чулися вибухи. Але ми були всі разом і обіймалися. Чекали, що буде далі. Раптом ми почули, як хтось підійшов і повільно відчинив люк. Це був

військовий. Він посміхнувся і сказав: «Не бійтеся. Війна закінчилася і тепер все буде добре».

Коли я прокинувся, то подумав: «Як жаль, що війна закінчилася лише у моєму сні, а не насправді...»

*Дмирієва Дар'я,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Лист для воїна АТО

Дорогий воїне! Пише Тобі маленька україночка . Ти залишив свою родину, свій дім і пішов захищати нашу Батьківщину . Я дякую Тобі за мирне небо і спокійний сон . І пам'ятай! Я щодня молюся за Тебе і прошу Ісусика щоб закінчилася війна .

*Зінь Софія,
2-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Незабаром у мене день народження. До мене придуть друзі і будуть вітати із святом. Бажати здоров'я, успіхів у навчанні, щастя, добра і миру.

Я вважаю, що без миру на землі не буде у людей і щастя, і добра, і здоров'я, і навіть дня народження. Саме тому, у нашої милій Україні мир, ми можемо радіти життю, запрошувати в гості друзів, гарно вчитися, веселитися, мріяти.

А для того, щоб мир був на всій Землі, діти мають запалювати в своїх серцях маленькі ліхтарики миру. Бути добрими, показувати приклад іншим. Бо з добрих дітей виростають добрі дорослі люди.

Кацура Марія,

*2 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Нам хочеться миру!

Щоб люди були щасливі, треба щоб у світі був мир. Мир для кожної людини значить дуже багато. Це жити повноцінним життям, працювати, рости дітей і не боятися за життя своїх рідних і близьких. Мир – це найцінніше і найголовніше, що тільки може бути.

Я сподіваюсь, що люди будуть чути один одного і розуміти. Необхідно поважати інших і жити дружньою родиною. Я не хочу війни, не хочу щоб плакали діти і мами, не хочу зруйнованих міст.

Я хочу жити в мирі. Люди, бережіть мир!

Клімчук Ліліта,

*2 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мир починається з тебе

Що таке мир? Мир – це відчуття спокою, впевненості в тому, що проживеш наступний день в гармонії із собою, іншими людьми та навколишнім світом.

Мир має бути у кожного в душі. Щоб було бажання творити добро, незважаючи на зовнішню агресію. Налагоджувати конфлікти шляхом порозуміння.

Мир починається з тебе.

Кондрачук Роман,

*2-Б клас, Здолбунівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 5,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Лист для воїна АТО

Дорогий воїне! Ти зараз на фронті. Я знаю що там вибухи, обстріли, засідки ворогів. Але ти такий мужній і сильний! Хоч там і небезпечно, але будь справжнім чоловіком, і нічого не бійся.

Я б хотів познайомитись з тобою коли завершиться війна. Бажаю тобі повернутися додому здоровим і щоб твоя сім'я

стала щаслива, бо вони за тебе хвилюються. Для мене ти – герой!

Коровчук Денис,

*2 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Потрібно в мирі жити!

Мир на землі! Ті хто побував на війні, особливо цінують мир, і дуже не люблять розповідати про війну. Це й не дивно: тільки на картинках війна – це героїчно, а насправді – це страждання, біль і смерть. Під час війни страждають усі, і прості люди, що опинилися занадто близько до місця бойових дій. Діти не можуть ходити до школи, гратися, поїхати відпочити. Батьки не можуть працювати, вони хвилюються за життя рідних та близьких людей.

Давайте берегти і цінувати мирне життя усі разом!

Кукалець Анна,

*2- А клас, ЗОШ № 28,
м.Рівне*

Мир дитячими очима

Я дуже хочу, щоб у моїй рідній Україні ніколи не було війни. Щоб не гинули наші героїчні воїни. Щоб ясно світило сонечко, щоб завжди були разом тато, мама і дітки. І ще я дуже хочу, щоб перемогою закінчилася війна і повернулися здоровими наші воїни.

Нехай буде мир в Україні
Й щасливі всміхаються діти.
Хай радісна пісенька лине,
І квітнуть весняні квіти.

Краєвська Олександра,

*2 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Справжня казка для мене – це мир

Наша країна – квітуча, красива. Люди наші привітні, працюваті. Але дещо змінилося з нашою державою. Уже п'ять років триває війна.

Я мрію, щоб в нашій державі був мир! Війна, як страшна та погана казка. А наші воїни, як іграшкові солдатики, йдуть воювати. Та прикро, що виживають не всі. У теперішній час майже вся країна живе у страху. На Сході люди здригаються від снарядів, сліз та беззаконня. В інших регіонах, люди залишають свої домівки та виїжджають на роботу за кордон. Що з нами трапилося? Ми віримо у радісне, спокійне та мирне життя для нашого народу. Нехай у нашій країні, як у добрій казці буде щасливе життя!

Шана і низький уклін нашим сміливим воїнам!

Лукашук Микола,

*2-Б клас, Здолбунівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 5,
м. Здолбунів, Рівненської області*

Тату, не йди на війну!

Дорогий мій татусю! Я за тобою дуже скучив. Я хочу, щоб ти мене обійняв! А ще – щоб купив одну іграшку. Я знаю, що тобі зараз важко на війні і сумно, але ти захищаєш країну. Тату, ти для мене найкращий у світі! І я тобою дуже пишаюся. Ми з мамою і Тимофійком чекаємо тебе вдома! Повертайся додому живий і більше ніколи не йди на війну!

З любов'ю, твій син Коля.

Макаров Ярослав,

*2 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мир очима дітей

У мене є найкращий друг, звати його Сашко. Ми з ним дуже любимо грати в різні ігри, гуляти, ходити один до одного в гості. Дружимо ми з ним з народження.

Одного разу ми не могли вирішити один спір, аж допоки не посварилися. Він пішов до себе додому, я до себе. Кілька днів ми не спілкувалися і мені стало так гірко, я вже хотів з ним помиритися, але не знав як. Мої іграшки були мені не милі і зовсім не цікаві та й в ігри ніякі не хотілося грати, так було сумно...

Та якось зранку я встав, узяв свої найкращі іграшки та й пішов до друга миритися. Коли я до нього прийшов, він дуже

зрадів, став розповідати як йому без мене було сумно, і ми з ним помирилися і пробачили всі негаразди.

Тоді я й зрозумів, що в мирі жити дуже важливо.

Нещодавно перед сном я лежав і думав: «От якби ми всі замислилися про те, як чудово жити в мирі, то, мабуть, і війн на світі не було б і всі були б щасливі, як ми з моїм другом Сашком».

Огородник Артем,

2 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,

Здолбунівського району, Рівненської області

Дорогий солдате!

Пише тобі Артем, учень другого класу. Я хотів подякувати тобі, мій дорогий захиснику, за те, що охороняєш і борешся за наш мир і чисте небо над головою. Ти сильний і мужній, я вірю в тебе. Я вірю, що війна скоро закінчиться і ти повернешся додому до своїх рідних і близьких живим і здоровим. Тож не здавайся і борись за нас, за наше світле майбутнє.

Полюхович Станіслав,

2-Б клас, Здолбунівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 5,

м. Здолбунів, Рівненської області

Лист для воїна АТО

Любий солдате! Я хоч і маленький ще, вчуса тільки у другому класі, але дуже боюся, бо ворог намагається захопити Україну, нашу рідну землю. Я хочу тобі подякувати за те, що ти захищаєш наш край і я у своєму місті живу у мирі, ходжу до школи, граюся з друзями, веселюсь.

Я знаю що тобі буває холодно і страшно, але ти хлопець, а хлопці нічого не бояться! Я теж хочу вирости сміливим. Бажаю тобі, щоб ти повернувся живим з війни. Хай Господь тебе охороняє!

Потерайко Владислав,

2-Б клас, Здолбунівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 5,

м. Здолбунів, Рівненської області

Мир дитячими очима

Я мрію, щоб життя людей було легке та щасливе. Але чи буде воно таке? Кілька років тому в Україні розпочалася війна і

життя українців дуже змінилося. Скільки горя вона принесла! Чоловіки повинні йти на війну, захищати нашу державу. А там воїни можуть загинути. Їхнім сім'ям без них важко, вони сумують і плачуть.

Я знаю, що колись ця війна закінчиться і українці будуть жити в мирі і злагоді. Я хочу, щоб на всій планеті завжди був мир.

Сергієва Юлія,

*2-Б клас, Здолбунівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 5,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Я мрію

Я мрію про мир в нашій Україні і в усьому світі. Люди тоді будуть усі добрі, веселі і здорові, бо ніхто не буде гинути на війні. Можна буде подорожувати далеко-далеко, до інших країн, знаходити нових друзів. Усі новини будуть гарні. У людей буде багато пригод. Треба зупинити війну. Я голосую за мир!

Сидорчук Владислава,

*2 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Я хочу миру!

Я хочу, щоб в нас на Україні настав мир. Щоб наші любі захисники-солдати повернулися додому живими. Щоб на Сході України засвітило яскраве сонце, щоб було чути спів птахів, а не постріли. Щоб діти, як і раніше, грались на подвір'ях та ходили до школи. Я хочу миру!

Смірнова Анна,

*2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Молитва

Коли почалася в Україні війна, я не знала, що означає це слово «війна». І тільки чула бабусі плач ,коли дідусь пішов добровольцем в АТО. Вже тоді, я відчувала, що страшного за це слово немає нічого і тихенько повторювала за бабусею молитву: «Господи! Дай Миру Україні! Повертайся живим!»

Дідусь повернувся інвалідом, але бажаного миру не настало. Слухаючи його, я розуміла, що маю спокійне небо над головою, тепле і чисте ліжко, гарячий супна обід, але це все завдяки хлопцям-воїнам, які охороняють наш сон. Тепер і в моїй молитві є слова: «Господи! Дай Миру Україні. Хлопці повертайтеся живими!»

Солтис Назар,

2 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,

Здолбунівського району, Рівненської області

Доброго дня, дорогі наші воїни!

Пише до вас учень 2 класу – Назар. Я хочу подякувати Вам за те, що Ви оберігаєте наш мир. Ви відважно захищаете нашу рідну Батьківщину.

Я всіх не знаю ні по імені, ні в обличчя, але впевнений, що моє звернення до Вас підтримає та надихне стояти до кінця не опускаючи рук, не втрачаючи завзяття.

Я звертаюсь до Вас наші воїни: не відступайте ні на крок, ні на милю, оберігайте наші кордони, наші життя та наші дитячі мрії, тому що ми є діти нашої рідної землі – неньки -України.

Я дякую всім хто стоїть зараз на сторожі миру. Я схиляю голову перед загиблими воїнами. Я вірю, що ви всі повернетесь додому живими та здоровими.

Я бажаю Вам здоров'я, терпіння, впевненості у завтрашньому дні. А завтра буде новий день, який змінить усе навкруги.

І на останок, хочу побажати Вам лише одне: «Повертайтеся додому живими та здоровими!!!»

Стрілець Іван,

2 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,

Здолбунівського району, Рівненської області

Дорогому солдату!

Привіт, наш дорогий солдате. Я дуже радий, що ти захищаєш нашу державу. Мій любий солдате, ти не жалієш ні сил, ні розуму, ти є справжнім захисником нашої держави. Я горджуся й пишаюся, що в нашій країні є такі захисники!

*Удод Христина,
2-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир

Мир – це коли всі люди навколо усміхаються, мир – це коли люди роблять один одному приємно, мир – це життя, мир – це коли люди здорові, мир – це коли люди люблять один одного, мир – це коли люди насолоджуються життям, мир – це коли люди щасливі. Я люблю мир. Я голосую за мир!!!

*Цехмейструк Софія,
2-Б клас, Здолбунівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 5,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Мир дитячими очима

Я мрію про те, щоб війна закінчилася і в нашій країні було тихо та спокійно. Я прошу Бога, щоб всі воїни поверталися живими. Мені дуже хочеться, щоб українці з росіянами не сварились, не воювали між собою. І взагалі, люди в усьому світі жили в мирі та дружбі. Я прагну жити в країні, де ніхто не повинен їхати на війну, де мирне небо над головами, де всі здорові та щасливі.

*Шмалюх Андрій,
2-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Привіт, незнайомий солдате!

Пишу тобі цей лист, зі словами вдячності за те, що ти захищаєш мене та тисяч родин від страшної війни. Що діти в багатьох містах та селах, різних куточків нашої країни можуть спокійно спати, жити, ходити до школи, радіти сонечку та чистому небу, без пороху війни. Завдяки тобі, солдату, який залишив свою домівку, рідних та близьких, щоб ми не відчули, що таке війна, щоб ворог не перейшов кордону нашої держави. І особливо там, де сьогодні ведуться бойові дії ти, український солдат, надаєш підтримку та своє сильне плече тим, хто опинився лице в лице з ворогом. Вселяєш в серця народу віру та

надію, що перемога буде за нами і над Україною завжди буде блакитне небо та ясне сонце.

Нехай Господь тебе береже, дорогий солдате! Ми чекаємо завершення війни і повернення всіх до рідних домівок.

*Шпак Ліна,
2-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Лист для воїнів АТО

Добрий день, наші захисники України! Дякуємо Вам за захист від ворогів. Дуже хочу, щоб Ви повернулися із Сходу живими. Щоб жодна дитина не плакала за татом, братом чи дідусем. Щоб дитячі серця не хвилювалися за Ваше життя та здоров'я. Ще дуже хочу, щоб Україна звільнилася від ворогів. Дякую Вам за наш спокій!

Повертайтеся живими!

*Шуплецов Максим,
2-Б клас, Здолбунівська ЗОШ І-ІІІ ст. № 5,
м. Здолбунів, Рівненської області*

Лист для воїна АТО

Любий воїне АТО! Я тебе поважаю, бо ти мужній і сильний. Ти – справжній патріот, тому що ти захищаєш нашу дорогу неньку-Україну. Мені тебе дуже шкода, адже ти залишив свою сім'ю і пішов воювати. Це сміливий вчинок. Бережи себе і повертайся до своїх рідних живим і здоровим.

*Антиненко Євген,
3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Мені вісім років. Мене звати Євген. Я народився в місті Луганськ. Зараз він окупований країною агресором. Там залишилися мої дитячі книжки, іграшки, моя домівка, електроприлади. Я надіюсь, що ця безглузда війна скінчиться. Я зможу повернутися додому. Тому я голосую за Мир!

*Бабінський Едуард,
3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Я проти війни! Війна – це смерть і розруха. Мені дуже прикро. Що для нашої крїни наступили не найкращі часи. Але я вірю, що все зміниться на краще. Зараз мій тато знаходиться в зоні АТО. І я щовечора молюся Богу, щоб мій татусь повернувся додому живим і здоровим. Я люблю свою Україну! Я Едуард, учень Володимирецького районного колегіуму 3 – Б класу народився в цій країні і пишаюся цим. Я хочу, щоб ми жили в мирі. Я проти війни як і вся моя родина та всі мої знайомі!

*Дорошенко Варвара,
3-А клас, НВК «Міжнародний ліцей МАУП»,
м. Київ*

Сон про мир

Над нами сіре небо. Воно затягнуте сивиною війни, сірим димом від вибухів. Хтось бачив їх насправді, хтось лиш чув, а хтось знайомився із відео з новин. Не важливо, чи відчув ти їх на собі чи ні, важливіше, що кожен хоче сонячного неба і миру на землі. Щоб діти гралися, бігали, кричали, а не ховалися в старих будівлях Донецька від пострілів.

Сонце сіло, ніч вкрила землю. Тепло ліжечка огорнуло мене. Раптом я опинилася серед поля, випалене, розрите вибухами, якесь як чуже, ніби не наше, не рідне. Поряд стоять інші люди, їх багато. Небо освітив своїм саявом голуб. І почули ми його голос: Чи хочете миру на землі? Звісно ж всі почали казати, що хочуть і питати, що потрібно зробити. Голуб, сказав, що облетить всю землю і взмахнувши крилами зникне вся зброя, а люди у відповідь мають навчитися вирішувати всі суперечки шляхом діалогу. Я прокинулася і вирішила почати з себе, ще зранку поговорила з подругою вирішила всі наші суперечливі питання. Я голосую за мир! А ти?

*Дяк Олександра,
3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Я голосую за мир, тому що ніхто не повинен знати, що це таке війна. Коли вирішується конфлікт такою ціною, ніхто не може бути переможцем. Я гадаю, що діти особливо не мають знати, що це таке, бо війна це дуже страшно.

Я голосую за мир, щоб добро перемагало зло. Адже добро завжди перемагає!

*Килюшик Андрій,
3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Дивлюся вдома телевізор – бачу українських солдатів. Воюють вони за Україну, за кожного з нас, за наше майбутнє. Захищають вони державу, а моя душа плаче – молюся, щоб ніхто з них не загинув. Нехай скоріше закінчиться ця війна, щоб наші захисники повернулися живі та здоров до своїх сімей!

*Кравцова Варвара,
3 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Моя мрія

На жаль , трагедія під назвою «війна» не оминула і нашу державу. Збройний конфлікт і до сих пір триває у нас на Сході України .

Чотири роки мої однолітки на Сході живуть і навчаються «під прицілом». Нам на мирній території не зрозуміти як це щодня йти до школи через зруйновані будівлі, або під час уроку за сигналом спускатися до сховища, як лягати спати не знаючи чи настане завтра.

У мене є лише одна заповітна мрія – прокинутись вранці і почути жадану фразу : «Війна в Україні закінчилася».

*Морочинець Богдан,
3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Батьки кажуть, що скоро вибори і вони підуть голосувати. Я ще не знаю що це і як. Чому не можуть голосувати діти? Тому, що вони малі і не розбираються в тих депутатах дядьках і тітках з телевізора. А чому не можна просто голосувати за добро, мир і любов?

Якби я міг, то я б за голосував. Я хочу, щоб люди не вбивали один одного, а любили. Я хочу, щоб тати і мами не їздили на заробітки, а працювали у своїх містах і селах, щоб були зі своїми дітками. Адже дитинство таке коротке.

Я хочу, щоб зникло зло, ненависть, заздрість і щоб закінчилась війна. Мені дуже сумно через те, що в майбутньому мої діти будуть розпитувати про моє дитинство, а я буду казати: «Тоді в Україні була війна...». Я не хочу жити в країні, в якій жити страшно. Я голосую за мир і щасливе майбутнє!

*Онопрійчук Каріна,
3-А клас, РКГ «Престиж»,
м.Рівне*

Я голосую за Мир!

Мир – це радість в житті людей, безхмарне небо. Мир – це велика наука. Вона присутня, як серед людей, так і серед держав. Дуже прикро, що і до цих пір у нас на Сході лунають постріли. Віна – це розруха, сльози та пролита кров. Це не здійсненні мрії кожної людини. Я хочу, щоб на Землі ніколи не було війни. Щоб всі люди жили в мирі і любові.

Я голосую за МИР!

*Подерня Анастасія,
3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Я живу в країні, яку звать Україна. На сході країни іде війна. Багато молодих людей, татусів, дідусів гинуть за мир в нашій країні. Зруйновано багато міст, сіл. Загинуло багато невинних

людей, саме страшніше дітей. Найбільше хочеться в нашій державі миру, злагоди, добра, дружби. Щоб люди були щасливі. Мир на землі означає жити повним життям, працювати, спокійно ходити до школи. Не переживати за життя своїх близьких. Тому ми голосуємо за мир!

Подерня Софія,

*3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Я живу в такій країні, де панує війна. Ця війна забрала багато життів. Але я надіюсь, що цієї війни не буде, та запанує мир та спокій на нашій землі, та всі люди будуть щасливі. Я дуже люблю свою країну та хочу щоб на моїй землі світило ясне сонечко, а тому я голосую за мир.

Прокончук Артем,

*3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Я хочу щоб в моїй країні був мир. Я співчуваю тим людям, які в АТО, ніч і день там обстріли. Дуже багато пролилося крові, багато людей померло за нас, за нашу країну. Хай Петро Порошенко з Путіним схаменуться, хай вони знову стануть союзниками і закінчиться проклята війна. Хай люди живуть у мирі і злагоді як це було колись.

Не було війни, були дві країни друзями. Якщо не буде війни то буде мир в цих двох країнах. Всі хочуть миру. І я голосую за мир.

Романова Ірина,

*3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

У світі немає нічого страшнішого за війну. Через війни гинуть мирні жителі, рослини і тварини. Де стріляють гранати – там не співають птахи, плачуть маленькі діти, живе страх і безнадія.

Я – за мир! І хочу, щоб у цілому світі не було війни, щоб усюди панував мир і спокій, милосердя і доброта.

*Сидорчук Костянтин,
3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Україна і мир

Війна, війна!

Не оголошена війна

Скільки горя ти принесла

Чи довго будеш чекати,

Коли на Україні не будуть

гриміти гармати.

Не має мабуть, жодної країни, жодного народу, які б не знали слово: війна. Скільки існує світ – стільки й воюють. Комуś найметься захопити чужі володіння, а народ підпорядковувати собі.

Моя Україна не любить війни, вона ніколи ні на кого не напала. Ми засуджуємо Росію, що вона втручається в чужі справи, насильно когось завойовує. А це смерть синів, у яких є матері.

Ніхто не має права забирати життя іншого, воно лише одне і ніколи не повернеться.

Ми переживемо сутужні роки, все закінчиться, наступить мир. А що потрібно для щасливого життя?

Мир – усьому голова.

Без нього не можна жити.

Так давайте його берегти,

І ніколи й ні з ким не сваритись.

*Сидорчук Олександра,
3 клас, Кунинська ЗОШ І-ІІ ст.,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Лист воїнам АТО

Дорогі воїни! Я хочу, щоб ви повернулися живими. Я не хочу війни. Тому що це дуже небезпечно. Я хвилююся за вас і за нашу Україну. Мені дуже хочеться миру, щоб не було війни, стрілянини та сліз.

Дякую вам за все, що ви для нас робите. Нехай вас оберігає Господь та ваші Ангели Охоронці!

*Телюк Владислав,
3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Я проти війни Війна – це смерть, розруха. Це страшний сон, який триває вже п'ять років. Там де лунав дитячий сміх, де панувала радість, сьогодні руїни. Я не хочу, щоб гинули люди, щоб сиротами лишалися діти. Я не хочу, щоб здригалася земля від пекельних вибухів зброї.

Якщо не зупинити війну, то згодом світ перетвориться на пустелю. Ми повинні зупинити війну, бо інакше в нас немає майбутнього. Ми повинні навчитися бути добрими та справедливими, допомагати своїм друзям, поважати один одного, ніколи не залишати в біді, любити свою Батьківщину. Я голосую за Мир!!!

*Фурман Іванна,
3 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Казка про Мир і Війну

Жили собі Війна і Мир. Колись вони були друзями, але одного разу Війна посварилася з Миром. При кожній нагоді Війна шкодила Миру. Проте Мир знову і знову намагався робити людям добро, а Війна несла лише зло. Так вони ворогують і дотепер між собою.

Нехай настане мир на землі! Я віддаю свій голос за Мир!

*Худоб'як Андрій,
3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Зараз в Україні панує війна, і люди з кожного міста та села це відчують. Навіть тут, на мирній і спокійній частині України ми щодня чуємо по телевізору про пораненого чи загиблого бійця. І кожного дня ми молимося за мир.

А як ми його бачимо? Мир для нас, дітей, як рай. Це пахуча трава та квіти, цукерки та мармелад, поцілунок мами. Мир – це,

як «Тунель кохання», як смак березового соку, як політ тисячі метеликів над головою.

Я знаю, що діти, які живуть на лінії фронту, коли засинають, не знають, чи прокинуться. Чому? Тому що вони бояться, що в їхній дім попаде граната і вб'є всіх. Ви уявіть дитину, яка прокинулася не від маминого поцілунку чи обіймів, а тому що вона почула вибухи і стрілянину. Я впевнений, вони просять у своїх батьків не нових іграшок чи одягу, не цукерок і подарунків. Найбільше за все вони чекають, коли настане мир. І ми всі чекаємо...

Боже, нехай настане мир в Україні!

Чугай Олеся,

*3-Б клас, Володимирецький районний колегіум,
Рівненської області*

Я голосую за мир!!!

Я хочу щоб був мир на землі завжди. Щоб всі люди в світі були щасливі. Ніколи не страждали від того, що втратили своїх близьких. Щоб ніколи ніхто не чув гуп снарядів, чи автоматну чергу. Якби були вибори в яких було лише одна графа – мир. Я б проголосувала з Мир!

Шама Марта,

*3-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Мені пощастило не знати, що таке війна. Однак я добре знаю, що таке мир.

Кожного ранку я прокидаюся і радію новому дню. Поруч зі мною мама, тато, сестра. Я відчуваю їх любов і турботу. Щодня разом з мамою йду до школи: я вчитися, мама працювати. Часто гуляю з татом. Коли я вкладаю свою руку в його теплу велику долоню, то відчуваю затишок, захист, бо мій тато зі мною.

Але я знаю, що багато дітей в моїй Україні залишились без тата, бо вони загинули на сході країни, захищаючи наш мир. Страшно усвідомлювати, що в наш час гинуть люди. Хочеться крикнути: люди зупиніться! Ми не повинні відчувати жахить війни. Щасливі і радісні люди можуть жити тільки у мирній державі. Тому я голосую за мир!

*Антоненко Анна,
4 клас, Смілянська ЗОШ І-ІІІ ст.№4,
м. Сміла, Черкаської області*

Тату, не йди на війну...

Ніч. За віконцем іде дощ... Я лежу у ліжку, намагаючись заснути, але події пройдешнього дня не дають спокою.

Сьогодні тато приїхав у відпустку з війни. Радість зустрічі переповнювала моє серце. Я кинулась йому на руки, міцно обняла і заплакала. Це були сльози радості і надії.

Я раділа, що ось він – живий, здоровий, трохи змарнілий, але щасливий від зустрічі з нами. Мама тихенько витирала сльозу, накриваючи на стіл. І я зрозуміла. Тато приїхав – і знову поїде. Я знову буду чекати на повернення тата. Мама буде здригатися від кожного телефонного дзвінка і поглядати з надією на двері.

А завтра... Завтра я розповім татусеві, як я його люблю, як мені не вистачає його посмішки і теплого слова, його міцних, але таких рідних обіймів. Я хочу йому сказати: «Тату, не йди на війну». Я буду молитись, щоб ангел-охоронець боронив його і нашу неньку Україну.

*Асюченко Денис,
4 клас, Кунинської ЗОШ І-ІІ ст.,
Здолбунівського району, Рівненської області*

Я голосую за мир

Я голосую за мир! Хочу, щоб на хати не падали кулі, щоб земля наша не журилась, щоб ми, українці, всі були живі. Щоб воїни наші не страждали, щоб неньки наші не сумували, щоб мир був навіки. І щоб ніколи на війні не гинули Українські доньки та сини!

*Бзита Софія,
4 -А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за МИР!

Ще нещодавно українцям було досить важко зрозуміти значення слів МИР та ВІЙНА. Але в один момент з початком бойових дій на сході України та захопленням Криму зміст цих

слів став зрозумілий не тільки дорослим, але й дітям в садочках та школах.

Під час цієї війни загинуло багато українського народу! І нині продовжують гинути захисники нашої країни. Вони захищають нас, наш спокій та мир.

Я голосую за мир! За мир, за спокій, за чисте небо над головою, за щирі посмішки, а також за те, щоб всі батьки, сини, доньки повернулися з війни живими!

Вибивайло Аліна,

4 клас, Смілянська ЗОШ І-ІІІ ст.№4,

м. Сміла, Черкаської області

Нав'язана війна

Так склалося, що ми змушені жити в час, коли в нашій державі іде війна. Кожен день з екранів телевізорів нам нагадують про війну на сході і я вже давно збагнула, наскільки це страшно.

Страшно, коли через місто ідуть колони військової техніки. Страшно, коли до когось із моїх ровесників не повернувся з війни тато, брат чи дідусь. Тому я впевнена, що боронять нашу рідну землю по-справжньому безстрашні воїни, мужні, хоробрі та відважні. І хоча кожну хвилину їх підстерігає небезпека, вони захищають нас ціною свого життя. Я вірю, що це даремно! Я вірю, що ми переможемо і нашої квітучій Україні буде мир.

Усім захисникам я хочу сказати велике «Дякую». Ви герої. Низький уклін всім вам! Ми за вас молимося.

Гринь Божена,

4 клас, Іваницький НВК «ДНЗ-ЗОШ І ст.»

с. Іваничі, Рівненського району

Мир у моїх очах

Скільки існує світ – стільки існують і війни. Наш світ навіть ділили. Але у моїх очах він незмінний, єдиний.

Щаслива та людина, яка прокидається кожного ранку і бачить блакитне, мирне небо, чує чарівний спів соловейка, бачить милі, лагідні очі своїх батьків, які наповнені добром і любов'ю.

Та враз все це може змінитися, коли людина чує: бомба, вибухівка, граната, зброя, війна.. Ці слова викликають у мене страх. Нічого немає страшнішого ніж це жахіття. Кому ж це потрібно? Напевно злим жорстоким людям. Але я вважаю, що так, як і у кожної людини, так і у них, в душі є крихта доброти. Тільки її потрібно розвивати. І починати це потрібно робити з себе .

Ми повинні робити все для того, щоб мир, любов, доброта, милосердя панували у нашій сім'ї, у нашому класі, у нашій Україні і в усьому світі.

*Гуда Дарина,
5-В клас, ЗОШ № 11,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Я люблю свою Україну! Я люблю своє місто, в якому я народилася і живу. Я ходжу до школи, маю багато друзів, а в цей час на Сході нашої країни йде війна. Гинуть невинні воїни, страждає мирне населення, діти. Але я далі вдвляюсь у блакить неба та мрію про мир і спокій на землі.

Я щаслива... Споглядаю у безкрайність... Мене цілують теплі промені сонця... І враз думки відлетіли у вир – туди, в неспокій. В цей час я хочу, щоб ми жили під мирним небом, щоб нам світило ясне сонечко, розквітали красиві квіти.

Я сподіваюся, що сонечко мене почує і наші воїни переможуть, війна закінчиться. Бо добро завжди перемагає зло! Я вірю, що скоро настануть мирні та радісні дні. Я голосую за мир!

*Загоруйко Ілля,
4-В клас, НВК «Колегіум»,
м. Рівне*

Три брати

Жили собі три брати. Один був розумний і його звали – Іван. Петро і Василь його брати, одно тільки й робили, що бились та сварились. Вони весь час не могли щось поділити. Одного разу брати почали битися настільки сильно, що ледь не повбивали один одного, якби посеред цієї війни не втрутився Іван. І почав

він казати : « Стійте! Зупиніться! Ви зараз повбиваєте один одного, хіба ви цього не розумієте! І що ви після смерті будете ділити. Можна жити дружньо, не сваритись, не битись, а ділитись і жити в згоді.» Після цих слів Петро і Василь перестали робити погане один одному і за тиждень вони стали найкращими друзями та зрозуміли що жити в злагоді набагато краще ніж постійно воювати один з одним.

Чарівна квітка

Була війна. Всі воювали. Одного разу знищили дім однієї сім'ї. В тій сім'ї були мама, тато і їхня дочка Катя. Потім маму і тата забрали на війну. Катя стала самотньою. Вона почала шукати місце де є тільки гармонія. Дівчинка такого місця не знайшла, але знайшла квітку яка говорить. Вони стали за два дні найкращими друзями. І одного разу квітка сказала: «Я можу виконати твоє одне бажання». Катя загадала бажання, таке щоб всі жили в злагоді і в мирі. Квітка виконала це бажання але сама зникла. Все здійснилося як вона казала. Але дівчинка була сумна, через те, що зник її найкращий друг. Одного разу Катя з мамою садили квіти і в них виросла така сама квітка яка говорить. І вони стали знову щасливі у своїй дружбі.

*Клевцова Божена,
4 - А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Я люблю свою Україну! Я пишаюся тим, що народилася і зростаю в цій державі, на цій неповторній землі. Але зараз в нашій державі війна.

Для мене слово ВІЙНА дуже страшне. Війна – це смерть, біль, жорстокість, сльози, розбиті серця та скалічені долі.

Я хочу, щоб ця вона швидше закінчилася і в нашу країну прийшов мир, щоб всі люди жили дружню, злагоджено, спокійно і щасливо. Я за мир! Я проти війни!

*Кушнірук Владислава,
4 - А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Чому мами не відпускають своїх синів в АТО

Кожен з нас зберігає в душі переживання, таємниці, страх. Так само й матусі оберігають нас, своїх дітей, від біди. І не існує мами, у якої відсутнє хвилювання за свою дитину.

Нас, захищають близько тисячі воїнів, та сотні яких віддали своє життя за нашу Батьківщину! Ці мужні чоловіки є синами, а їхні мами за них кожен день моляться, щоб ніхто з них не потрапив під кулю ворога.

Ми, люди, не бажаємо відпускати рідних, але життя робить так, як воно вважає за обхідним! Жодна людина цього не передбачить!!!

*Мазурок Дар'я,
4 - А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Діти за мир

Щоб люди були щасливі – треба, щоб у цілому світі був мир. Ті, хто побував на війні, особливо цінують мир і дуже не люблять розповідати про війну. Це й не дивно. Війна – це страждання, біль та смерть. Від неї страждають усі: військові, діти та прості люди, які опинилися дуже близько до місця бойових дій. Тому мир для людей значить дуже багато. Мир означає для людей можливість жити. Наприклад, працювати, ростити дітей, навчатися. Тому мир – це найцінніше, що тільки може бути на світі.

*Макарова Поліна,
4 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Мир очима дітей

Що таке мир для мене? Мир – це там, де немає війни. Мир – це там, де люди не ворогують між собою, не сваряться через дрібниці. Люблять один одного, люблять природу, навколишній світ.

А мирний світ треба починати з себе! Якщо ти любиш себе та світ навколо себе, то відносишся до людей з повагою.

Зустрічаєш кожен день з радістю і любов'ю. Тоді ти не можеш злитися, ображатися . Ти радієш за перемогу та досягнення оточуючих тебе людей, не заздриш хорошому, що трапляється у них. Ти починаєш випромінювати світло, тепло, радість і любов.

От, коли людина зрозуміє, що саме такою повинна бути, тоді світ стане добрішим. Скрізь запанує любов, добро, злагода і Мир!

*Марцінковська Богдана,
4 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Хай буде мир!

Колись в нашій Україні був мир. Для всіх сяяло лагідне сонечко і небо посміхалося. Але ось неначе чорна хмара насунулась на рідну землю підступна війна. І поселилась в душі у кожного якась тривога. Я почула незрозуміле для мене слово – «переселенець».

Переселенець – це мій друг. Його звали Андрій. Він з'явився в нашому будинку після того, як почалась війна. І я рада знайомству з ним. Але коли я дізналась про обставини, які змусили його сім'ю покинути свій рідний дім, мені стало боляче. Я навіть не знаю в кого запитати, чому так сталося? Хто винен в тому, що не всі радіють теплому сонечку, квітам, співам птахів? Тому, що змушені тікати від куль і небезпеки, далеко від рідної домівки.

Я дуже хочу почути відповіді на ці запитання. Але доки всі люди не відчують те, що пережив мій друг Андрійко, на землю не прийде мир. Люди, будьте добрими!

*Міненко Дарина,
4 - А клас, ЗОШ № 20,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Я хочу жити у мирній країні: де трава зелена, де ліси й поля! Я відчуваю себе у комфорті там, де народилась і де живу . Ми всі прагнемо жити у мирній країні, тому що нам довше тут жити, ще більше, ніж нашим батькам.

Ми діти, але хочемо жити у рідній країні! Ми не хочемо чути звуки пострілів! Ми не хочемо чути образи! Ми не хочемо більше війни!

Ми хочемо мирну країну, де народилися я і ти!
Наша країна – найкраща у цілому світі!
Ми любимо її над усе.
Стараємось жити, їй вірно
Служити й поважати.
Це зможе лиш один народ,
Українці називають себе патріот!

Микосянчик Яна,

*4 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Лист для воїна АТО

Невідомий український солдате! Звертаюсь до тебе з вдячністю! Я не знаю ні твого імені, ні прізвища. Але я знаю багато про тебе.

Таких як ти називають патріотом, захисником Вітчизни. Ти безстрашний і відповідальний, любиш свій рідний край і сім'ю. Ти – нащадок славних козаків. Такі як ти захистили нашу рідну Україну у дуже важкі часи для неї, навіть ціною свого життя. Ось і сьогодні ти стоїш на захисті її кордонів!

Я пишаюся тобою і зичу тобі тільки миру! Миру і злагоди між народами! Щоб не було війн, а воїни показували свою велич тільки на парадах!

Нестеров Микита,

*4-Б клас, РКГ «Престиж»,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Моє бажання тільки одне, щоб в світі був мир. Щоб у світі не гинули люди. Щоб матері не плакали за своїми синами. Щоб діти не сумували за своїми батьками. Щоб на Українській землі не вибухали гранати. Щоб поля родили. Щоб природа дарувала людям радість. Щоб над Україною було чисте, мирне, голубе небо. Я не бажаю війни, тому я голосую за мир!

*Пластун Софія,
4 клас, Смілянська ЗОШ І-ІІІ ст.№4,
м. Сміла, Черкаської області*

Україна – єдина!

Моя Батьківщина – Україна!

Я народилася на українській землі, живу тут, і сподіваюся, що тут народяться мої діти. Кожна людина найбільше любить той край, де народилася і живе. У кожного рівні права. Живи, працюй, навчайся, твори, займайся улюбленою справою – ти живеш у вільній, єдиній і незалежній державі, в чарівному куточку нашої планети – Україні.

Останнім часом я почала замислюватися, яке майбутнє у моєї країни? Насамперед, це повинна бути країна без страху. Де ніхто не озирається, очікуючи чергового «нападу» у транспорті чи на вулиці. Де люди ходять і дихають вільно. Де всюди у великих містах, маленькому містечку чи не селі, можна крокувати впевнено і не боятися злочинців і хуліганів. Де просто посміхнутися перехожому на вулиці без страху, що хтось щось не так подумає.

Я мрію побачити Іспанію і Францію. Хочу з'їздити до Австралії і Німеччини. Можливо, десь би я і затрималась, але впевнена, що з будь-якої країни я завжди повернуся додому. Україна – моя Батьківщина. Тут на мене чекають. Тут моє коріння, усе моє життя. Іншої Батьківщини мені не треба.

*Хом'як Захар,
4-А клас, РГГ,
м. Рівне*

Якби я був президентом

У школі ми писали твір на тему: «Якби я був президентом». Я вважаю, що бути президентом – велика відповідальність. Потрібно докладати багато зусиль, щоб виконати усі обіцянки. Забезпечити людям щасливе і спокійне життя.

Якби я був президентом України, я б, насамперед, припинив війну! Я хочу, щоб люди моєї країни лягали спати і прокидалися у власних домівках без страху і тривоги. Щоб діти не втрачали

на війні своїх батьків, а батьки – дітей. Щоб, йдучи містом, зустрічати радісні, усміхнені обличчя.

Я переконаний, що мир забезпечить добробут моїй країні. Я – за мир!

*Заворотний Євген ,
5 клас, спеціалізована школа - інтернат ,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Хай буде мир!

Моя Батьківщина – Україна! Тут я народився і зростаю. Для мене дуже важливо, щоб у моїй країні панував мир, добробут і злагода. Я хочу миру ,щоб спокійно ходити по своїй рідній землі. Моя душа болить, коли я дізнаюся, що гинуть наші захисники-солдати, а з ними вмирають і їхні матері і діти лишаються сиротами.

Без миру людям не захочеться жити і щось творити, бо не знатимеш, як проживеш день і чи взагалі його проживеш.

Я люблю Україну і хочу, об на цій Богом даній землі не було війни! Дай Боже миру всім людям!

*Коваль Євгеній,
5-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую на Мир

Як сумно на душі від однієї думки про війну.... В нашій рідній країні скільки років підряд триває війна. В домівках наших громадян проливаються сльози мам і їхніх дітей. Татусі йдуть на війну не з власної волі, а з почуття патріотизму до нашої країни, знаючи, що можливо це і остання зустріч або прощання з своїми близькими. Діти і дружини проводжають їх зі слізьми і благаннями: «Тату, не йди на війну». Цей крик дитячих душ і відчай лунає у кожній родині й досі. Я мрію, щоб цей відчай зник разом з війною назавжди і тому я голосую за мир.

*Кузіна Ангеліна,
5-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мир дитячими очима

Мир – це посмішка мами і тата. Це ласкаві слова бабусі. Це – поради дідуся. Це – любов і злагода. Це – блакитне небо й тепле сонечко, яке зігріває нас своїми промінчиками радості, тепла і щастя. Це світ, у якому немає місця злу і суму, що несе війна. Світ, де не чути дитячого плачу, а лунає дзвінкий сміх.

Дуже сумно, що в нашій країні триває війна. Вона принесла вже багато болю і страждань у родини українців. Не тільки дорослі, а й діти чують вибухи, бачать руйнування, смерть, горе. Ця війна, наче страшна потвора, украла дитинство і кольорові мрії. Її жахи назавжди залишаться в пам'яті.

Я вірю: незабаром увесь цей жах скінчиться. В Україні запанує мир, і щастя повернеться в кожен дім, у кожную родину.

*Кучерук Марія,
5-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Мені наснилася війна... Свистіння куль... Пожежі... Плач дітей... Столочені поля... Мене охопив жах .

Історія людства рясніє війнами. Чи був хоч один день, коли ніде на планеті не точилася війна? І виростають покоління, котрі не чули тиші. Різні часи, різні масштаби, різна зброя (від кам'яної сокири до міжконтинентальної ракети). Війна – це зло, незалежно від того, визвольна вона чи загарбницька, бо страждають люди.

Війна – це страх, страждання, злидні. Через неї гинуть люди, кров'ю вмивається земля.

Наші солдати обороняють рідну землю, як колись захищали її запорізькі козаки. Щиро бажаю я їм відваги, спритності, мужності й мудрості.

Я бажаю Україні злагоди й миру.

Лещук Ольга,

*5 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я хочу миру!

Я мрію, щоб закінчилась війна і знову запанував мир на моїй рідній землі. Щоб кожна дитина раділа, сміялася, ходила у школу, мріяла і бачила гарні кольорові сни. Щоб були щасливими матері і не проводжали своїх дітей на війну.

Я вірю і знаю, що наш народ сильний і мужній, він переможе чорне зло, прожене ворогів.

Запанує мир, сьятимуть очі щасливих людей, сміятимуться і радітимуть діти. Мир переможе!

Мархайчук Володимир,

*5-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Я голосую на Мир!!!

Отримавши завдання на канікули, я довго розмірковував, з чого ж почати свій твір? Все ніби давно написано, сказано і почуто. Моя країна опинилася в стані війни. Стала епіцентром гарячих новин, а ми, українці, змушені бути свідками цього страшного часу, яке має назву «війна»...

Я довго думав, а потім блискавкою у моїй голові майнула думка: мир – що це? Що це насправді? Усі звикли малювати синє небо, жовте сонце і називати це миром... Але... Буває надворі негода, цілий день не вщухають вітер і дощ, а людина йде з яскравою парасолькою в руці і при цьому посміхається. Вона щаслива! І я дійшов до висновку: мир починається всередині кожного з нас! Війни, розрухи, теракти – все це дії, вчинки і вимисли злих людей, які не примирені самі з собою, не мають миру в серці і тому несуть у цей світ лише жорстокість.

Знаєте, яким би був мій вибір серед кандидатів, якби я мав право голосу? Я голосую за мир! За мир у кожному серці. Буде мир в серцях – скінчиться війна, припиняться сльози і, незважаючи на погоду, усі будуть щасливими.

Бажаю миру цілому світу!

*Марчук Василь,
5-А клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Мені наснилася війна...

Одного дня я прийшов дуже втомленим зі школи. У нас сьогодні було багато уроків, тому я відразу сів на диван, щоб відпочити. Сьогодні – 29 січня 2019 рік. На секунду я заплющив очі, але хвилини за 2 я розплющив їх, тому що почув якісь вибухи на вулиці. Я швидко підійшов до вікна, щоб подивитися, що ж там сталося, але... Я не впізнав своєї вулиці. Її взагалі не було. Навколо хати я побачив: луг, степи та декілька потягів, які стояли на коліях.

Я подивився вдалину і побачив... Там була велика армія Червоногвардійців. І тут я зрозумів! Це було те трагічне для всієї України 29 січня 1918 рік. Трохи далі я побачив тих хоробрих 800 гімназистів, студентів, козаків сіл, Хороше озеро та Кагарлик. Також у тій битві брали участь: загін сотника, українська міліція та панцерники підполковника Самійленка. Бій тривав 5 годин. Мені було страшно виходити з дому, але за Україну я був готовий битися до останнього, і я пішов їм допомогти. Я бачив це все, ніби на власні очі. Мені стало страшніше, але я продовжував воювати. Вночі 32 студенти, які хотіли напасти на Муравйова з тилу, заблукали. А потім на наступний день їх стратили... Насправді я знав, чим це все обернеться, але може цей уривок української історії і не дуже щасливий, але це наша українська історія. В історії кожного народу є як перемоги, так і поразки. Та я прокинувся і заплакав.

На жаль, історія здатна повторюватись, але ми віримо, що зовсім скоро мир і благодать будуть в нашій, і тільки нашій незалежній Україні!

*Парфенюк Богдана,
5-Б клас, ЗОШ № 18,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Вірю в те, що високо-високо в небі над нами живуть ангели...

Вірю в те, що сонячне проміння заглядає кожному в душу і вселяє добро та віру у щасливе майбутнє...

Вірю в те, що війна скоро закінчиться!

Я не розумію ігри дорослих, такі жорстокі ігри, де на кону стоять людські долі. Дуже важко збагнути те, що відбувається у світі. І коли я вмикаю ТБ, бачу заплакані очі жінок, матерів та дітей, які так і не дочекалися синів, чоловіків і татусів звідти...

Чому все так? Чому люди дедалі частіше забувають про добро, щастя, людяність? Чому так багато жорстокості? Чому люди перестали помічати, наскільки прекрасний світ навкруги? І в погоні за славою, грошима і владою втрачають цінності, власне Я...

Моє маленьке серце палає надією, що дорослі схаменуться і зупиняться на мить, поглянуть на чисте голубе небо, на туман вранці над землею, на дощ, який стелиться сірим покривалом, на сонячне проміння, яке так часто заплутується у моєму руському волоссі... Зупиняться – і зрозуміють, наскільки прекрасно жити у гармонії із собою. Зупиняться – і побачать оті заплакані очі мами... Зупиняться – і закінчиться війна!

Я – майбутнє цієї держави! Я – нове покоління!

І Я голосую за мир!

*Столяр Світлана,
5-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Хай кожен дім наповнюється сміхом

В Україні іде війна. І то вже не перший рік.

І лише половина її населення турбується про нашу країну і воїнів АТО.

Скажіть, чому не всі? Чому багатьом байдужа доля Вітчизни? Чому діти, що проживають у зоні, зарання подорослішали? Чому вони позбавлені простих дитячих забав?

Уявіть маленьку заплакану дівчинку, яка втратила на війні батька. Вам стало боляче? Я дуже хочу, щоб в Україні скінчилася війна. Щоб у кожній хаті вечеряла щаслива сім'я і лунав веселий сміх дітей. Будь ласка, цінуйте усе, що у вас є, до найменших дрібниць.

Воропаєва Вікторія,
*6 клас, спеціалізована школа - інтернат ,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Хай буде мир на всій Землі

Боже, зроби так, щоб був мир на нашій українській землі. Зроби так, щоб наші воїни не гинули і не страждали на цій жорстокій війні. Я хочу, щоб усі жили мирно і щасливо, бо діти, які бачать війну і смерть, дуже сильно страждають.

Я вважаю, що кожна людина заслуговує на мир і повинна жити на мирній землі, бо мир – це добро, щастя і радість, а вбивство – це страшний гріх. Людина не має права вбивати іншу людину. Кожна людина має право на мирне і щасливе життя. Я хочу миру на землі!

Голомовза Софія,
*6-В клас, НВК «Міжнародний ліцей МАУП» ,
м. Київ*

Мир і молитва

Небесне полотно заповонила темрява. Прийшла війна. Постріли, вибухи, рани, людські крики від болю... Лилося багато крові. Діти були налякані. Люди не знали куди бігти, де зможуть сховатися. Ніхто не мав надії і віри у настання миру.

Одна дівчинка раптом сказала дітям, що всі забули про Бога запропонувала взятися за руки і промовити спільну молитву, попросити, щоб настав мир. Змучені та перелякані діти взялися за руки і від щирого серця почали промовляти слова молитви за батьків, воїнів, країну, що потерпає від вибухів. Вони гаряче молилися просили, щоб настав мир. Бог почув дитячі молитви і вирішив дати людям ще один шанс і відправив до людей на землю посланця-янгولا. Янгол зупинив військові дії, допоміг встановити мир на землі. З тих пір діти весело граються на майданчиках, ходять до школи та щовечора промовляють молитву-вдячність за мир. Я голосую за мир!

Ищук Кароліна ,

*6 клас, спеціалізована школа - інтернат ,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Україна хоче миру!

Україна і війна... Це два непокінювальні слова. Україна ніколи ні з ким не воювала, не ворогувала. Вона всім бажала щастя і миру. І ось вона втягнута у війну, бо змушена відстоювати свою територію і право на життя.

Йдуть солдати на війну, а матері благають Бога, щоб вони повернулися живими, а ще, щоб вороги покинули наші рідні землі.

Я хочу, щоб матері України були спокійними і щасливими , щоб ні одна сльозинка не скотилась із їхніх очей, щоб материнські очі не плакали, а сміялися, радіючи своїм дітям.

Я вірю і знаю, що українські воїни проженуть ненависного ворога і усмішки засяють на обличчях усіх матерів України!

Марініч Валерія,

*6-Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Господи, бережи мого тата!

Щоранку прокидаюся з думкою про тата, який захищає кордон України в зоні АТО. Розумію, як йому важко від рідного дому, від рідних. Мій тато завжди знаходить декілька хвилин, щоб зателефонувати мені. Я завжди його підтримую, розповідаю, як пройшов мій день. Інколи відчуваю, як він хвилюється, розмовляючи зі мною. Знаю, що там, далеко від дому, йому нелегко, але тато мене переконає, що він береже мій сон і все буде добре.

Зі сльозами на очах пригадую, як дізналася про війну на Сході. Мені було 6 років і я гралася ляльками, а бабуся дивилася новини. Диктор повідомив, що путінські бандити забрали у нас Крим, а на Донбасі почалися сутички з ворогом. Тоді й почалася війна. Я побігла у кімнату до мами сказати, що почалися бої, а вона сиділа в кімнаті і плакала. Відтоді не перестаю хвилюватися за життя мого тата і рідного дядька, які перебувають у зоні АТО.

Зараз я вже більше розумію, яке зло приносить війна. Одного разу мій тато та дядько могли загинути, адже кулі просвистіли за три сантиметри від голови. Я, як про це дізналася від мами, то дуже перелякалася. Тому наразі часто молюся, щоб Господь захистив мого тата.

Тато мене щоразу заспокоює, і я вірю, що наші захисники вистоять і повернуться живими. Господи, бережи мого тата і всіх українських воїнів!

*Мещишин Ігор,
6-Д клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Ранок... Перші промені сонця видніються з-за горизонту. Навкруги тиша, чути шелест дерев та легкий зимовий вітер. Діти поспішають до школи, а їх батьки на роботу. Я живу в місті, де немає війни. На жаль, на сході України про це можна тільки мріяти. Котрий рік ми чуємо невтішні новини звідти. Війна ламає людські долі, калічить тисячі життів. Невже це комусь приносить задоволення? Схаменіться, винуватці війни! Виведіть війська з українських земель. Я вірю в те, що скоро так і буде. Бог нам допоможе побороти ворогів. Моя сім'я допомагає людям, які виїхали з окупованої території. Ми підтримуємо їх морально, завозимо одяг, побутові речі, іграшки та продукти харчування.

Довгі роки Україна набувала незалежності і так легко може її втратити, якщо ми будемо цуратися один одного. Багато українців сьогодні виїжджає за кордон у пошуках чогось кращого, не усвідомлюючи того, що жити добре можна й тут. Адже нас оточує неймовірна краса широкополич ланів, безкрайніх степів, грайливих річок та кремезність гір Карпат.

Потрібно усвідомити, що від кожного з нас залежить доля України. Адже ми, її діти, повинні зробити так, щоб наша держава процвітала і розвивалася. Наше покоління має шанс змінити майбутнє на краще. У злагоді та дружбі ми зможемо досягнути будь-яких цілей. Бережимо і цінуймо те, що маємо, адже ми – єдина нація!

Микосянчик Христина,

*6 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Україна хоче миру!

Мир має панувати на моїй рідній Україні і на всій планеті! У моєму містечку немає обстрілів, за що ми дякуємо Богу і просимо його, щоб повернувся мир, щоб схід і захід не були ворогами.

Наші воїни рятують Україну, хочуть, щоб вона дарувала людям тепло рідної домівки і радісні очі дітей і матерів. Бо мир – це злагода, любов, сім'я і щастя.

Відвойовувати мир пішли наші земляки, вони хочуть бачити мирне небо без вертольотів і землю без бомб.

Всі матері України хочуть, щоб чорне крило війни не торкнулося їхніх сімей, щоб кожна дитина мала маму і тата, щоб не росла сиротою. І вся Україна за Мир!

Палійчук Поліна,

*6 - Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Я голосую за мир

На жаль, у нашій країні на Сході наразі війна. На рідній Землі можна почути постріли гранатометів і вибухи гранат. Щодня українці, які ще вчора будували плани, думали про майбутнє, опиняються під загрозою смерті. Руйнуються міста, села, страждає природа. Діти спокійно не можуть ходити до школи, у дитячі садочки. А їхні батьки не впевнені в майбутньому своїх дітей. Воїни, які хотіли спокійно жити, змушені йти на фронт, захищати державу. Я би хотіла, щоб у нашій Україні панував мир та злагода.

Як ніхто інший, розумію страждання дітей, яких покалічила війна. Щиро їм співчуваю. Хочу, щоб загоїлися всі рани – і фізичні, і душевні. Вірю, що скоро наша країна буде щасливою та стане прикладом добробуту для інших держав. Я голосую за мир!

Мені наснилася війна...

Це був звичайний, буденний вечір. Батьки дивилися телевизор, я у своїй кімнаті займалася особистими справами. Незчулися, як ніч вклала всю сім'ю спати. Зненацька мій спокійний сон перервався...

Я прокинулася від незвичного шуму. Вибухи, постріли, крики людей! Мерщій на вулицю! Через густий дим нічого не було видно, але чулися тупіт і зойки. Я побігла знайомою дорогою до школи.

Та що це?! Моя рідна школа напівзруйнована, поруч палає житловий будинок, метушаться люди в камуфляжній формі. У голові роїлися думки-запитання: «Хто? Чому? Як? Навіщо?» Раптом я побачила військового, набравшись сміливості, підійшла до нього і запитала:

–Хто це зробив?

–Невидимый враг. А мы здесь, чтобы защищать вас! – почула я чужою мовою у відповідь.

В голові у мене промайнуло:

–Хіба можна руйнувати, щоб захищати? Нісенітниця якась!

Я вирішила повернутися додому, можливо, хоч батьки мені пояснять, що насправді сталося.

–Мамо, то хто ж ворог? – рішуче запитала я.

–Очевидно, ті, кого ми вважали братами і кому довіряли, – із сумом відповіла матуся.

–Мамо, але наш народ нічого поганого сусідам не робив. Українці просто хочуть жити на своїй землі, спілкуватися й молитися рідною мовою...

Зненацька щось ніжне торкнулося моєї щоки. Я розплющила очі – та це ж промінь сонця! Я побігла у кімнату батьків. Вони мирно спали.

Як добре, що війна прийшла до мене лише уві сні!

*Садова Олександра,
6 - Г клас, ЗОШ № 8,
м. Рівне*

Лист захисникові

Здрастуй, мій незнайомий друже!

Пише тобі шестикласниця Олександра. Мені радісно знати, що ти чекаєш моїх листів, як і листів від усіх інших маленьких дітей. Розумію, що ти далеко від дому, але думки моїх однокласників завжди там, де і Ви – наші захисники. Ми вдячні, що можемо спокійно навчатися, а не ховатися від снарядів.

Незнайомий друже, бажаю тобі здоров'я, щоб вистояти у нелегкій роботі – захисті нашого кордону. Хочу присвятити тобі декілька поетичних рядків.

Солдате, солдате, не йди на війну,
Там кулі й снаряди літають щоднини.

Солдате, солдате, не йди на війну,
Побудь із дітьми хоча б дві години.
Не кидай, солдате, рідню свою милу
І матір рідненьку, і дівчину щиру.
Та ти захищаєш нам долю щасливу
І прагнеш усій Україні нам миру.

І душу за рідних готовий віддати,
Щоб тільки не плакала рідная мати.
Ти серце готовий з грудей виривати,
Щоб ним освітити дорогу до хати.
Солдате, солдате, вертай ти додому,
До рідної хати десь там на горбочку.
Солдате, солдате, вертай ти додому,
До мами і тата у ріднім садочку.

*Богуцький Назар,
7 клас, філія «Ходоська ЗОШ опорного закладу «Шпанівський НВК»
с. Ходоси, Рівненського району*

Ой піду шукати євшану...

Гойда, гойда-гой...

Леліяла. Темними ніченьками пеленала, ясними зіроньками лихі сни відганяла, малювала світанки блакитним, а майбуття золотим... Умивала дрібним дощиком, вбирала у стрічки веселок... Заквітчувала тендітними підсніжниками й запашними фіалками, стрункими мальвами і сором'язливими настурціями; дарувала силу чистцю і м'яти, і пижма, і медунки...

І молилася... Благала гарної долі у всіх храмах: від сільської церковки до Софії.

Ой з-за гори, ой та з-за лиману

Та віє вітер не помалу.

Віє вітер, ой да повіває,

Та журба мене з ніг валяє.

На колінах. У долонях, притислих до грудей, надія. Хустка, помережана орнаментом тривоги ... Бо діти... Діти!!!

Заміновані поля, ті, на яких засівали ярину, вирвами дивляться у височінь ... Брунатні ріки обпікають землю болем втрати... Тугою здіймається скорботний передзвін осиротілих сіл і міст. Повітря бринить!...

- Ой піду шукати євшану...

Бучакова Аліна,

7 клас, спеціалізована школа - інтернат ,

м. Шепетівка, Хмельницької області

Мир - найкраще слово на Землі

Моя мрія, щоб закінчилася війна, щоб запанував мир, щоб усе налагодилося на нашій землі: сади і квіти розцвіли барвисто, красиво, радіючи миру, спокою і щастю, щоб кожен ранок усміхався людям щасливими очима.

Я вірю, що Україні допоможе Бог, він забере ненависного ворога з нашої квітучої землі, і українці знову заживуть мирним і спокійним життям, будуть розбудовувати свою державу і виховуватимуть радісних дітей, які ніколи не знатимуть, що таке війна.

Григоріченко Мілана,

*7 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я хочу миру на Землі

Кожного вечора я прошу у Господа Бога, щоб був мир. Як приємно бачити посмішки дітей, спокій дорослих, щастя і добро на нашій землі. Я хочу, щоб згасло чорне пір'я війни і припинилися сльози, хочу, щоб у серці кожного жили вільні птахи, небеснокрилі. Я хочу, щоб мій птах миру літав вільно. Моє серце стискається від болю, коли я бачу заплакані очі матерів і дітей, які втратили своїх рідних на війні.

Господи, прошу тебе, допоможи, нехай буде мир, нехай сяють материнські і дитячі очі світлими променями, нехай лунає щасливий дитячий сміх.

Я знаю, що кожна людина чекає миру. Я вірю, що ми здолаємо чорне зло і мир переможе!

Дем'янчук Анатолій,

*7-А клас, ЗОШ №24,
м. Рівне*

Я голосую за мир

Сьогодні кожна дитина в Україні прагне одного: мирного неба в усьому світі, щастя і благополуччя всім людям. Але багато країн воюють між собою. Я думаю, що можна закінчити ці війни і все змінити, але для цього треба навчитись домовлятись і змінитись кожному з нас.

Хай слово війна кане в історію, а мир панує на всій планеті, тому що це саме головне, що потрібно нашій країні.

Кожен день гинуть воїни, захищаючи нашу країну і невідомо коли припиниться цей жах... І чому так довго тягнеться війна, плачуть матері, а діти не можуть ходити до школи.

Але я вірю, що перемога буде за нами, а інакше і бути не може, на чийй стороні правда на тій і перемога. Мир прийде на нашу землю, повернуться наші воїни додому, де їх давно чекають рідні. І не просто воїни, а справжні герої України. І тому найбільше моє бажання, щоб настав мир в моїй країні.

*Коваль Олександр,
7-В клас, РГ «Гармонія»,
м. Рівне*

Лист для воїна АТО

Любий воїне АТО, звертається до тебе Олександр, учень 7класу. За ці декілька років війни я встиг вирости і усвідомити біль і страждання усього нашого народу та безпомічність свою. З якою повагою я відношусь до тебе і навіть не можу усвідомити, яку мужність ти проявив, пішовши захищати мій мир і спокій. Якби ти знав, як щиро я бажаю тобі повернутися додому живим і неушкодженим та побачити усіх свої рідних і близьких тобі людей. Ти справжній патріот. Будь незламним духом і вір, що ти повернешся живим. Знай, що ти - обличчя нашої держави. Вір у себе, а я скоро виросту і буду подібним на тебе. Ми тебе чекаємо.

*Козіцька Іванна,
7 клас, Городищенська ЗОШ I-III ступенів,
Шепетівського району, Хмельницької області*
Тату, не йди на війну...

Важко дати дитині відповідь на питання, коли в ньому йдеться про війну... «Мамо, а коли татусь повернеться з війни?» – запитують малі діти у своїх матусь. А у відповідь стиха: «Скоро, мої любі». Та чому мама плаче?

Проливають сльози жінки і матері, чиї діти воюють на Сході, ставлять свічечки за упокій душ, які покинули цей світ саме на війні. Серце розривається в очікуванні дзвінка чи листа з фронту.

Кожен українець мріє прокинутись вранці і почути радісну звістку: «Війна закінчилась. В країні настав мир». А поки що чекають рідні листів, сподіваючись прочитати коротке «Я скоро повернусь».

Пригадую, як до сліз мене зворушила почута історія про пораненого солдата, який залишився без ноги (не знаю, правда це чи ні). Боячись бути тягарем для сім'ї, написав про себе, ніби про свого друга. Мама попросила сина приїхати додому самому, адже з калікою буде важко справлятися. Якби мама могла

здогадатися, що мова йшла про її кровинку! Через кілька днів жінка отримала листа від сина, у якому він дякував за подароване життя, просив пробачити його, адже йому потрібно залишити цей світ, аби не бути тягарем.

Навіть ворогу не побажаєш отримати такого листа, після якого перевертається весь світ. І все частіше задумуєшся над жажливістю цієї війни. Коли нарешті вона закінчиться?

А поки ще досі синові чи доньці сниться щоночі тато, усміхнений, веселий. Дитина тримається за міцну широку долоню і з благальним поглядом дивиться в батьківські очі: «Тату, не йди на війну...»

*Платонова Єлизавета,
7 клас, ЗОШ I-II ст. № 16
м. Рівне*

Я голосую за мир!

Війни прокляті матерями.

Горацій

Війна... Оголена земля, обпалені будинки, знедолені люди. Здавалося б, все це колись було лише кадрами із бойовиків, страшних снів ветеранів, які вже більше ніколи не стануть реальністю.

Та ми помилялись! Як швидко промайнув час, ми й не помітили, коли слова «мир» стало недосяжним.

Мир.. До 2014р. ми лише знали значення цих слів на папері. Мир у домі, мир в сім'ї, мир в родині. Такі слова часто лунали з наших вуст. Та не мир у державі! Хто б подумав?

Війни прокляті матерями! Бо хто ж забрав їхніх синів? Хто знедолив тисячі сімей? Хто забрав щастя, любов, обмінявши все це на скорботу, журбу, розтрошені будинки, постріли у школах, бомби, міномети, рушниці? Хто забрав у дітей дитинство? Хто змусив тисячі школярів швидко подорослішати? Хто змусив покинути рідні домівки, забути дитячі місця? Це все війна. Миру не стало. Не стало оберегу наших життів. Не стало спокою, рівноваги, витривалості.

Війни прокляті матерями! Війни забрали слово «мир». Нечесний виявився обмін. Чому за чужі помилки розплачуються

прості люди? Чому тисячі тат ніколи більше не повернуться до своїх дочок, а сотні синів ніколи більше не побачать щасливих облич своїх батьків! Чому варто помирати, аби захистити свої землі?

Колись Вінстон Черчилль сказав: «Війна – це коли за інтереси інших гинуть зовсім безвинні люди». Справді, не злічити скільки невинних життів навек поснули у землі, скільки людей навек загубилося, скільки травм, болю, крові зазнали зовсім невинні в тому люди.

Ми просто хочемо жити! Нам байдуже на мільйони у ваших кишнях, на кількість приватних садиб і автомобілів у ваших колекціях. Ми далекі від мільярдних рахунків на іноземних банках. Ми просто хочемо жити на СВОЇЙ землі! Ви знати не знаєте, що таке бути в епіцентрі війни, ви ніколи того не бачили, не знаєте за що проклинають війну матері!

«Яке ж усе брехливе і нікчемне, коли тисячолітня цивілізація не змогла запобігти тому, щоб пролилися ці річки крові, коли вона допустила існування сотень тисяч отаких катівень», – це слова Ерїх Марїї Ремарк, написані сотню років назад. Невже ми так і нічому не навчилися за ці роки? Невже ми нічого не зрозуміли? Варто ж пам'ятати кожному з нас, що мир – це найбільше багатство будь-якої нації, яке варто берегти та цінувати!

Федорчук Катерина,

*7 - Б клас, Довговільський НВК «ЗОШ І - ІІІ ст. - ДНЗ» ,
с. Довговоля, Володимирецький район, Рівненської області.*

Дорогий воїне, захиснику правди і миру!

Я щиро вдячна Вам за те ,що обороняєте нашу Україну – матінку. Вдячна, бо кожного дня боретесь за свободу, дивитесь у вічі смерті , аби небо було мирним. На вівтар війни Ви поклали своє життя, щастя , сім'ю, рідних дітей, домівку. Бо рідною оселею для Вас стала Україна, її холодне поле, а дітьми – усі діти України, українці.

Мій воїне! Ви гідний нащадок доблесних справ наших прадідів. Син українського народу, який не боїться свисту ворожих куль, реву гармат. Співчуваю, коли нестерпно болить

Ваше поранене тіло , а ще сильніше болить душа, бо, можливо, завтра не буде України, не буде народу, а люди стануть рабами. Будь проклята, війно! Будьте прокляті, вороги! Не зазіхайте на святу землю, оміту кров'ю пращурів!

Прошу, солдате, надійтеся , вірте в те, що настане світлий день. У той майбутній день Ви ступите на поріг рідної оселі, пригорнете дітей, пройдетеся по своїй вже вільній землі. Надійтеся на це! Живіть цим кожен день! Хочу низько вклонитись і подякувати Вам за те, що маєте мужність, силу духу, витримку давати гідну відсіч нашим ворогам, бо «...тільки той, хто проливає кров за свій народ, край, гідний бути її сином».

Від усього українського народу бажаю Вам мирного неба , Божого заступництва, здоров'я, наснаги, віри та оптимізму. Повертайтеся живими, повертайтеся, благаю, бо сумує без Вас домівка, сумую і я. А ще щасливого кінця страшної війни. Війни, що забирає у людей щастя. Будь же проклята війна, обпалена людськими слізьми! Пам'ятайте , Ви наша гордість, слава, наше майбутнє. Вірю і знаю – Україна стане незалежною державою.

*Хом'як Арсеній,
7-Б клас, РГГ,
м. Рівне*

Мир сьогодні – наше найбільше бажання!

Сьогодні на кожному кроці можна зустріти рекламні намети з передвиборчими програмами претендентів у президенти. Кожен обіцяє покращити рівень життя суспільства, реалізувати соціальні програми, запровадити реформи... Усі стверджують, що забезпечать нашій країні мир.

Я ще не маю права віддати свій голос за когось із кандидатів, однак, хочу донести думку моїх однолітків: «Ми голосуємо за МИР! За те, щоб в нашій країні мали змогу рости, розвиватися, навчатися щасливі діти. За те, щоб щодня з телеекранів і радіоприймачів чути добрі новини, замість: «...за минулу добу на Сході вбито... поранено...!». За те, щоб мрії усіх дітей мали змогу здійснитися. Мрії про бажану іграшку, власну домівку, рідне місто... Ми – за право на щасливе, радісне

дитинство в колі сім'ї, родини! Ми – за дитинство без горя і сліз! Мир сьогодні – наше найбільше бажання!».

Я розумію, що для виконання наших бажань майбутньому президенту потрібно докласти максимум зусиль. Однак, збереження цілісності території нашої країни, забезпечення мирного життя народу – основний його обов'язок!

*Єфремов Артем,
8-А клас, РЕПЛ,
м. Рівне*

Мені наснилася війна

Сьогодні зранку у мене був не дуже хороший настрій: мені наснилася ВІЙНА! У цьому сні я перебував у тілі солдата, який мужньо ішов у бій, бачив як гинуть його побратими, але він без вагань йшов уперед! Не боючись «ні вогню, ні меча!» йшов у саме пекло бою. Бачив ворожі танки й літаки. Йому навіть довелося стріляти, хоча він не дуже цього хотів. Солдат знав, що вороги - це тяж люди, у яких є сім'ї, друзі, батьки. Вони такі самі, як і цей солдат!

Мій сон, як і життя цього солдата обірвав голос мами, що кликала мене до столу. З цього моменту я став ще більше поважати людей, що охороняють мій сон! Я зрозумів чому так важливо їх підтримувати і почав займатися волонтерством. Цінуйте армію своєї країни! Солдати гинуть за те, щоб ми могли посміхатися. Вони віддають своє життя , щоб інші могли жити, щоб у наших дворах лунав веселий дитячий сміх, щоб зміцнювалась та розквітала наша держава.

Війна – це пекло! Давайте не забувати про це! Пам'ятаймо, щоб не допустити її знову.

*Кухарчук Катерина,
8 клас, НВК «Милятинська ЗОШ І - ІІ ст. - ДНЗ»,
Острозького району, Рівненської області*

Лист для воїна АТО

Дорогі брати!

Ви – це наша сила!

Ви – це наша віра!

Ви – це наша слава!

Ви – герої вічні!

Дякую Вам за те, що пішли на війну захищати рідну землю, захищати спокій дітей, рідних вам людей та просто людей яких ви не знаєте.

Ви наражаєте себе на небезпеку, заради нашого майбутнього, заради нашого спокійного сну!

Хочу побажати Вам залишатися такими добрими і сміливими як ви є. Я вірю в Вас, вірю в перемогу України. Та подальше процвітання нашої Батьківщини!

В моєму серці Ви будете справжніми героями і патріотами України до кінця. Слава Україні! Героям слава!

З повагою Катя.

Поровчук Василь,

8-Б клас, РЕПЛ,

м. Рівне

Україна – єдина!

Україна – надзвичайно красива країна, у ній мешкають добрі люди! Вона багата на річки, озера, моря. Українська мова – наш оберіг. Життя коротке, тому варто всім серцем і ділами любити людей, світ і свою Батьківщину.

На превеликий жаль, настав скрутний час для українців. У 2014 році розпочалася Революція Гідності – Майдан. Тисячі патріотів вийшли захищати та боронити нашу землю. Тоді хвилювалися всі - і діти, і дорослі. Адже багато людей помирало від руки «Беркута» та кулі російського снайпера. Ми мужньо вистояли і довели, що наша нація незламна.

Російський режим нахабно відібрав у нас Крим. Через деякий час почалася війна на Донбасі. Росія захотіла хазайнувати на нашій рідній землі, але українські воїни сильні та мужні, вони не дозволили відібрати у нас всі містечка та села. Очі повні сліз, коли думаєш скільки розбомбили домівок, у яких колись мешкали діти. Це все діло рук москаля! Але ж у тих людей ніхто не мав права відбирати життя! Все-таки для росіян закони неписані!

На жаль, війна триває й досі. Українці зі всієї сили моляться та вірять, що ми переможемо нахабних ворогів.

Потрібно пам'ятати, що Україна – єдина, захищаймо її вдень та вночі. Маю велику надію , що настане очікуваний мир, розійдуться чорні хмари та розцвітуть жовтогарячі соняхи! З нами Бог! Слава Україні!

Сагірова Даша,

*8-А клас, НВК «Міжнародний ліцей МАУП»,
м. Київ*

Солдатові

Я не знаю твого імені, та це не важливо. Адже лише завдяки тобі я щодня вільно гуляю містом, п'ю каву з друзями, читаю книгу у садку на траві чи дивлюся фільм. Ти там – далеко серед степу чи лісу, в окопі. Мабуть ти відчуваєш себе таким самотнім, та пам'ятай, я завжди з тобою, у твоєму серці чи у думках. Я стою поряд, хоч не великого зросту, та я, як ти борюся за мир. Я дякую тобі за чисте небо та тиху ніч.

Пам'ятай, у моїй молитві я завжди згадую тебе! Солдате, дякую за мир!

Я голосую за мир!

Віюк Анастасія,

*9-В клас , НВК № 12,
м. Рівне*

Оживають розстріляні квіти

*Бо хто за що , а ми за незалежність.
Отож нам так і важко через те.*

Ліна Костенко

Весняне сонце пробуджує новий день. З Україною прокидаєшся і ти. На вулиці сотні автомобілів кудись поспішають, а нетерплячі перехожі тупотять ніжками, чекаючи поки червоний колір світлофору зміниться на зелений. Підійшовши до вікна чуєш не лише спів пташок, а й дивний звук. Що це? Невже земля кричить від болю?

Твоє мирне місто. Воно настільки прекрасне. Як рідко ми помічаємо важливі речі у дрібницях. Зелена травичка, ранкова

роса та чисте повітря – це все для нас таке звичне, що, йдучи на навчання чи роботу, ми не звертаємо уваги на схожі речі.

А десь там, за тисячі кілометрів, люди моляться, благаючи побачити блакитне чисте небо. Там вже давно йдуть дощі. Якщо не із хмар, то з очей людей. Їхні душі плачуть, мріючи про мир. Адже кожного дня на Сході замість дитячого сміху лунає гуркіт гармат та шум від проїжджих поблизу танків. Чоловічки у військовій формі бігають зі зброєю у руках, обороняючи свою Батьківщину. Скільки років минуло, а вони й досі не можуть зрозуміти чому їх зрадили брати? Чому? Скажіть, чому? Повно осаду назбиралося в серцях українців за останні пекельні роки. Так багато запитань, так мало відповідей. Всі за щось почали боротися. За що? Для чого окупанти розпочали війну? Щоб знищити нас? Та ні, хіба ж наш народ можливо знищити? Ще від часів кріпацтва українці боролись за власну незалежність. Шкода тих, хто вже пішов, не побачивши, як мир повернувся на наші землі. Шкода жінок та матерів, що плачуть за своїми хлопчиками, чоловіками. Для чого ж Бог забрав частину молодого покоління, яке не зробило нічого поганого, а лиш намагалось захистити свою країну...

Сьогодні вороги знову відкрили вогонь. І знову жертви... Жертви кривавої жінки – Війни. Лише від самого слова стає моторошно. А ще страшніше спостерігати за тим, як поранених бійців відносять до медчастин, щоб врятувати.

На порозі одного із будинків сидить маленька дівчинка. Поруч проїжджає машина, яка везе воїнів до лікарів. Дитина вже звикла до страшних картин. Її тато давно пішов воювати і чомусь близько місяця нічого не дає про себе знати. А мати все плаче й плаче, одягаючи на пшеничне волосся чорну пов'язку. Зовсім нещодавно до них додому приходили чужі дядьки. Вони пройшлися по клумбі та знищили квіти маленької красуні. Саме з того дня мама почала плакати. Дівчинка теж плакала, адже не розуміла як люди мають стільки жорстокості. Чому вони зламали стебла її квіточок, для чого засмутили маму?

Минув ще рік. Вони із мамою стоять біля мармурової плити, на якій фото її батька. Ще трішки постояли і попрямували

додому. Усю дорогу мати та донька мовчали. Дійшовши, матір пішла до будинку, а дівчинка присіла біля клумби. Там росли інші квіти, що символізували початок нового життя. Проліски та гіацинти дарували ніжність та спокій, а тюльпани готувалися до пробудження. Як гірко не було б, та дитина знала, що її батько став героєм України, як і тисячі солдатів. Всі вони у наших серцях і пам'ятатимемо ми їх вічно. Вони подарували нам мирні хвилини життя та незалежність. Ми – сильний народ і переможемо усі біди. Бо ж добро перемагає зло. Завжди... І з весняними квітами у серця прийде мир та любов. З квітами, що колись були розстріляні війною. \

Гаврилович Любов,

*9 клас, філія «Ходоська ЗОШ опорного закладу «Шпанівський НВК»
с. Ходоси, Рівненського району*

Мій голос – майбутнє країни

Доля не усміхається рабам.

Доля усміхається людям.

Ліна Костенко

Чи засяє хоча б одна зірка, коли не знайдеться людина, яка зможе тримати позаду чорне полотно? Темрява. Мертва тиша. Вбивства митців, катування невинних, брязкіт кайданів, жорстокість влади, наклепи. Скільки всього пережив цей багатостраждальний народ! А що попереду? І після найтемніших часів приходять світло:

Возвеличу

Малих отих рабів німих!

Я на сторожі коло їх

Поставлю слово.

І знову справлятиме наша земля своє свято, буде весело шепотітися із вітром, пишатиметься своєю неземною красою. А очі – кольору сліпучої сині неба більше не будуть плакати за своїми дітьми. Досить шукати силу, час віднайти правду. Кожен з нас і є держава. Якби кожен українець визнав це, зараз ми бачили зовсім іншу Україну. Наше минуле – бурхлива стихія, над якою все таки зійшло сонце свободи. Однак питання «чи вільні ми по-справжньому?» не знято. Кайдани страху і

незнання сковують не тіла, а душі. Ми не вивчили гірких уроків історії, а тому повторюємо помилки. Наша постійна проблема – відсутність злагоди, але нам пощастило, що є люди, які порушують німоту народу, дають сили боротись. Українці пережили не одну війну, не одну революцію, не одну зраду. Вистояли лише тому, що у найтяжчу хвилину змогли об'єднатися, коли кожен почав робити хоч маленький внесок у розбудову держави. Згуртованість нації після довгих протиріч, готовність віддати своє життя заради благополуччя країни ми побачили на власні очі під час Революції Гідності, зараз на сході держави. Достатньо зазирнути в очі людям, які є учасниками цих подій. У них палає вогонь, бажання бути незалежними господарями на власній землі. Ми можемо іти пліч-о-пліч з іншими народами, ми гідні омріяного життя. Україні бути, «на оновленій землі врага не буде, супостата, а буде син, і буде мати, і будуть люди на землі». З'явилася віра, якої раніше не було. Тому з надією в серці українці мусять збудувати сильну державу, про яку мріяли люди не одне століття.

Не можемо втратити зірку, знайдену такими жертвами. Вона сяє лише для нашого народу, лише для нас її життєдайне тепло. Якщо небо затягне хмарами і ми відпустимо її, тоді обірвуться нитки, які в'яжуть нас із рідною землею. Не станьте тими, хто бачить лише порожнечу між зірками!

Вставай, Україно! Досить мандрувати

Серед обіцянок, сповнених брехні!

Лише тобі майбутнє обирати,

А не палать, як завжди, у вогні!

Грищенко Віола,

*9 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницька обл*

Що таке мир?

Мир – це любов. Мир – це коли не йде війна, коли є родина і дах над головою. Мир – це коли уся родина збирається за святковим столом або ж просто повечеряти. Мир – це добро, спокій, злагода, мирне небо і живі солдати, мама, тато, друзі, дитячий сміх. Мир – це коли неможливе стає можливим, це

символ взаєморозуміння. Мир надихає на життя та любов. Ось так я собі уявляю мир!

*Колнер Світлана,
9-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Революція Гідності

Що відомо нам про Революцію Гідності? Якою була Революція Гідності для кожного з нас? Що змінила Революція Гідності?

На ці всі запитання є єдина відповідь – це було випробуванням для українців на людяність і гідність, на патріотизм і самопожертву і врешті – решт на любов до своєї Батьківщини.

Свій початок Майдан бере з 21 листопада 2013 року після оприлюднення урядом призупинити процес підготовки до підписання угоди про асоціацію України з ЄС . В мережах почали закликати до акції протесту. Першою зреагувала молодь, яка і стала рушійною силою на Майдані. Вісімнадцятирічні, двадцятирічні студенти за кілька місяців подорослішали на кілька років. З кожним днем людей ставало все більше і більше. Майже в кожному місті України почали з'являтися Євромайдани. І тоді Майдан перетворився на Єврореволюцію – боротьбу за національну гідність українців.

Усі з жахом і болем в серці спостерігали за подіями декількох місяців: розгін і побиття студентів, сутички на Банковій, перші смерті і катування активістів, розстріли на вулиці Студентській. Це все змусило українців зрозуміти, що ми господарі на власній землі і нікому її не віддамо.

Без сумніву, Революція Гідності змінила країну, змінила весь український народ, кожного з нас. Вона продемонструвала Європі і всьому світу, що українці – незламна нація, яка є міцною, сильною духом, волелюбною, непереможною. Адже Майдан став місцем правди, добра, дружби, братерства, гідності. Революція Гідності змінила нашу свідомість і погляди на життя. Навчила людей бути більш відповідальними,

небайдужими, допомагати один одному, співчувати, робити добро.

Я вважаю, що кожен має пам'ятати тих Героїв, які віддали своє життя там, на Майдані на Революції Гідності. Адже вони прославили нашу Україну своїм патріотизмом, героїзмом, любов'ю до своєї Батьківщини.

Герої не вмирають! Слава Україні! Героям Слава!

*Мандзюк Анастасія,
9-А клас, НВК № 12,
м. Рівне*

Боже, збережи нам мир

Улітку рано-рано будить землю невтомне сонечко! Промінці-ручунята ніжно голублять через вікно моє личко. Аж лоскітно! Сонце будить: “Настуню! Уставай швиденько! Ранок приготував тобі так багато цікавого!” Хочеться ще поніжитися в ліжечку, але слухняно зістрибую з постелі. Вибігаю на поріг, вітаюся з бабусею й... усім світом. Мені радісно, затишно й тепло в обіймах бабусі й сонечка. Босоніж ступаю на росяний спориш. Розстелені по землі стебельця лоскочуть босі ноги, а краплинки роси приємно прохолоджують. Десь у верхів'ях непомітно прошмигнув теплий вітерець і заліг на гілці подрімати. Зате з куща бузку долинуло соловейкове тьохкання. Правда, не таке безкінечне, як уранці чи ввечері навесні. У пташок зараз свої клопоти – вигодовують дитинчат.

Задивляюся на хмаринки, що подалися кудись у нескінченні мандри. Біжу до квітів. Чим порадують мене? Уже розплющили свої оченята блакитні, рожеві та сині кручені паничі, назбирали росяного перламутру на круглі, наче малесенькі блюдця, листочки, запрошують у гості бджіл та джмелів. А звечора на стеблах виструнчувалися лише закручені свічечки майбутнього цвіту. Золотисті нагідки, не мигаючи, дивляться на сонце – вони такі подібні до нього. Духмяніють гвоздики. Нічна квітка – матіола – ще не згорнула на день своїх дрібних пелюсток і змагається з гвоздикою – у кого аромат сильніший. На великій жовтоокій ромашці поважний коник-стрибунець налаштовує скрипочку, щоб заграти квітам.

Гарно! Невимовно гарно!

Я стою серед квітника, складаю молитовно свої руки та прошу: “Боже! Збережи для людей цю незрівнянну красу. Нехай наші душі наповняться спокоєм, миром і добром. Нехай ніколи Земля не знає ненависті, вбивства, війни!”

Я голосую за мир

*Село стояло на колінах,
І стогін рвався в височінь,
То матір сина хоронила:
Згорів у полум'ї війни.*

В усі часи війна приносила найбільше страждань для людей. І знову українська земля здригається від вибухів ворожих снарядів. На Сході досі гинуть найкращі сини і дочки нашого народу, страждає мирне місцеве населення, залишаються сиротами малі діти, батьки втрачають дітей, люди похилого віку залишаються самотніми та безпорадними...

Гірко усвідомлювати, що ми котрий рік підряд живемо в країні, яку розриває війна. Боляче спостерігати, як більшість мирного населення вже звикла до такого стану речей. Ба... хтось уже нервово перемикає канали, де розповідають про події на Сході, хтось скаржиться, що втомився від усього цього... Хочеться до кожного звернутись з таким питанням: “А якщо втомляться військові там, на Сході? Хто триматиме оборону? Хто захищатиме наш спокій, наші можливості мирного життя? Чи справді нам тут важче, ніж їм там, у холодних та вологих землянках, мокрих окопах, під снігом чи дощем, у рипучі морози або в нестерпну спеку?”

Люди, схаменіться! Уболівайте за свою країну, пам'ятайте про щоденний подвиг наших оборонців на варті, тому що саме їм ми завдячуємо своїм мирним небом над головою. Посміхніться солдату в маршрутці, підтримайте його віру в себе.. Не будьте байдужі, ми обов'язково переможемо!

Муравський Дмитро,

*9 клас, спеціалізована школа - інтернат ,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я хочу, щоб в Україні був мир !

Моя Україна квітуча і прекрасна. У ній живуть добрі, життєрадісні люди.

Що ж трапилось? Чому вони стали агресивними, нещирими? Навіщо ця війна? Вона вбиває, робить людям боляче. Чому Україна повинна воювати? Чому вона повинна втрачати таких гарних українців? Я не хочу, щоб люди гинули. Я хочу, щоб було усе, як раніше, щоб усі жили спокійно та в злагоді. Люди, будь ласка, живіть мирно!

Karolina Stolarska,

*15 lat Klasa II E , Katowice Gimnazjum N 2 z oddziałami
dwujęzycznymi,
Polska*

Mam 15 lat

Mam 15 lat. Mam 15 lat i głowe pełna marzeń. Mam 15 lat i nie wiem ,ile jeszcze czasu mi zostało. Mam 15 lat i u nóg cały świat. Teoretycznie. Mam 15 lat i serce pełne strachu. Mam 15 lat , a moją głową władają złe myśli. Mam 15 lat i staram się żyć w pełni szczęścia. Mam 15 lat dzisiaj. Nie wiem, czy jutro nie będzie potrzeby, żebym miała 25 lat. Dzisiaj ubrana w eleganską białą koszulę, jutro może w mundur ociekający krwią. Świat jest niepewny. Życie jest niepewne .Nie wiem czy jutro będzie mi dane się obudzić. Nie wiem ,czy w nocy nie będzie nalotu. Nie wiem czy zdąże porozmawiać z każdym, z kim chciała. Powiedzieć niektórym , jak wiele dla mnie znaczą, może niektórych przeprosić....

Mam plany na przyszłość- zastanawiam się do którego pójść liceum ,jaki kierunek studiów wybrać, jak dam na imię moim dzieciom, jaki będzie mężczyzna , z którym spędzę resztę mojego życia? Może już go znam? Ostatnio coraz częściej pojawia się pytanie , czy w ogóle dożyję dnia , w którym w wymarzonej , długiej , białej sukni będę stać koło kogoś, kogo naprawdę kocham. Jestem typem marzycielki. Żyję marzeniami, wymyślonymi przed snem historiami .które możliwe że nigdy nie będą mieć pokrycia z

речезовістю. Не хоче, щоб можливість марzenia została mi kiedyś odebrana. Jestem dzieckiem. Chce żyć jak dziecko. Chcę dorosnąć normalnie.

Okaleczona, smutna, zapłakana porcelanowa księżniczka która pomiędzy resztkami swojego niegdyś idealnego świata, teraz pośród jego połamanych resztek, w ciszy bezgłośnie modlić się będzie o szybką śmierć.....Nie chce, by tak miała się skończyć moja historia. Historia delikatnej duszyczki goniącej za miłością, szczęściem, marzeniami i sobą samą..

*Бяла Надія,
10-В клас, НВК № 12,
м.Рівне*

Революція гідності

Коли розпочалась Революція гідності, мені було всього одинадцять. Ті страшні моменти не могли не зачіпати навіть мене, тоді ще безтурботну дитину. Дотепер пам'ятаю, як по соціальних мережах поширювались пропозиції про вихід на Майдан, а потім про перші втрати і Небесну сотню. Згадуючи, Небесну сотню серце починає битись швидше, а в голові лунає "Плине кача по Тисині...". Тоді дуже популярна пісня, яка пронизувала до серця. Здається, найсильніші не могли втримати сліз, крику душі. А далі ночівлі на морозі на Майдані... Кожні новини по телевізору, в соц. мережах були довгоочікуваними і як же не хотілось чути про нові і нові втрати...

А вони продовжувались, і я не лише про людські. Бо далі анексія Криму, АТО і стільки всього, що в моїй дитячій голові це не поміщалося і не розумілось наповну.

Революція гідності - це подія, яка уже ввійшла в історію, яка залишила свій слід в кожній родині і в багатьох сім'ях. Подія, яка змушує задуматись про майбутнє і згадати минуле. Згадати і пам'ятати невинних, які віддали своє життя за наше майбутнє, майбутнє України.

Завдяки цій історичній події і людям, які самовіддано боролись за справедливість ми отримали важливий досвід. Нехай більше не буде кровопролиття, адже все можна вирішити мирним шляхом, дипломатично...

*Виховська Дар'я,
10 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я голосую за мир

В даний час у світі панує війна і про мир говорити з кожним разом все важче. Дивлячись новини вже набридло слухати як там твердять одне і теж, що на Сході обірвалося життя молодих парубків, дорогих синів, люблячих чоловіків та татусів; чи у якомусь місті загинула дівчина у наслідок насильства або дорожньо-транспортної пригоди, або ж під час суперечки відбулося побиття похилих людей тощо.

Люди, схаменіться, ви що звірі, які живуть за законами природи: "Виживає сильніший"? Невже ви не помічаєте що політикам байдуже на життя звичайних людей, що ми для них як олов'янні солдатики, якими можна грати у пісочниці, їм нажаль не зрозуміти нас ніколи. Їм не зрозуміти, що в нас є серце, що ми здатні любити. Що ми хочемо вільно дихати і просто насолоджуватися життям.

Так давайте же ми люди доведемо це, подивимося на світ з іншої сторони. Станемо м'якшими один до одного, почнемо підтримувати себе та інших, поважати, любити та створювати міцні сім'ї. Ми не повинні жити за законами звірів, ми живі люди, ми хочемо і будемо жити у злагоді та мирі. Тому я голосую за мир!

*Жилан Ксенія,
10 клас, Краматорська ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецької області*

Мені наснилася війна

Війна... Як багато гіркого в цьому слові! Для кожного з нас вона несе в собі масу страху, криків, і сліз матерів, дітей, дружин, а як наслідок – смерть близьких людей і загибель тисяч солдатів. Війна – це біль людських доль. Вона викликана тими, хто править у верхівках і жадає влади будь-яким способом, навіть кривавим!

Але чи можна думати, що людина є жертвою війни? Мабуть, це зовсім не так. Роздумуючи на цю тему, здається, що жертва займається самокатуванням, оскільки кожна війна – справа рук

самої людини. Можливо, це і є «природний відбір», який показує всю тваринну суть людини.

Для нас війна – найстрашніше, що може трапитися у світі. Навіщо йдуть зі зброєю в руках один на одного? Заради чого? Через владу, поділ території або матеріальних цінностей? Втім, це навіть неважливо. У світі немає нічого дорожчого, ніж життя, адже саме життя – це найбільший дар, даний нам Богом, і ми не маємо права самостійно розпоряджатися ним. А на війні тільки так і відбувається.

Не бачу сенсу у війнах, не знаходжу причин, які можуть виправдати мільйони загублених життів. І в цьому полягає весь жах дійсності. Ще страшніше, коли під личиною «праведника» ховається злісний агресор, який нібито бореться за демократію в усьому світі. Жахливо те, що всі заплющують очі на витівки злісного можновладця і не хочуть вступати з ним у боротьбу.

Думаю, благополуччя країни потрібно оцінювати не тільки по зростанню економіки й курсу валют, але й по моральному здоров'ю людей. Нормальна, розумна й розсудлива людина ніколи не підніме зброю проти собі подібних і не візьме участь у війні – божевіллі глобального масштабу.

На жаль, війна мені не наснилася. Вона була у мене вдома. І цей жах довелося пережити в дійсності, а не уві сні. Тому я впевнена, що воєнні дії – це безумство, що змушує сумніватися в розумі людей, що розпалюють війни.

Кушнарьова Марина,

*10 клас, Краматорська ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецької області*

Мій голос – майбутнє країни

Я помічаю, що поміж міжусобиць і незгод, котрі роздирають країну, в які ми себе втягли, кожен заклопотаний лише тим, щоб відстояти свою справу, і що при цьому навіть найкраще лицемірять та брешуть.

Мішель де Монтень

Мене звать Кушнарьова Марина. Я вже п'ятнадцять років є громадянкою України. Незважаючи на те що я неповнолітня, мій голос повинна почути наша влада, - так міг би подумати будь-який мешканець європейської країни, але не житель моєї

держави. Я часто задаюсь питанням: « Чому?» і заздрю побілому громадянам тих країн.

Ось уже протягом довгого часу ми прямуємо до ЄС – так нам трублять з екранів телевізорів. Так, ми отримали безвіз, але він не дав нам найголовнішого – єдності людей в державі. Це означає, що ситуація дуже критична.

По-перше, ні для кого не таємниця, як виживають жителі України, прості жителі. Матусі вимушені віддавати своїх новонароджених до Будинків малюка, тому що не мають змоги прогодувати їх. Пенсіонерам не вистачає грошей, щоб сплатити кошти за комунальні послуги, та придбати ліки. А що буде далі? Таких проблем дуже багато.

По-друге, ще кілька років тому я сказала б: «Добре, що я не знаю війни...» На жаль, цей жах мені довелося пізнати. Конфлікт на Донбасі вирішується вже понад чотири роки, а жертв усе більше і більше. Замість того, щоб вирішити цю проблему, ми знімаємо фільми та серіали про АТО і пишаємося, що той чи інший фільм на дану тему одержав високу премію на тому чи іншому фестивалі. А сім'ї втрачають годувальників, діти – батьків, матері – синів, Батьківщина – громадян...

Здавалося б, які проблеми в нашій країні можуть бути? Багата плодюча земля, відсутні майже всі природні катаклізми, працьовиті люди, але, як виявляється, єдина наша проблема – невихованість та байдужість до горя інших. Тож сподіваюся, що мій тоненький дитячий голос душі хтось почує...

Марченко Наталія,

10 клас, Краматорська ЗОШ № 33,

м. Краматорськ, Донецької області

Україна – єдина!

Я народилася на українській землі, живу в Україні і сподіваюся, що буду жити тут все своє життя, тут народяться мої діти. У свої шістнадцять років дуже часто міркую, яке майбутнє чекає на мене і мою родину, як зробити так, щоб життя українців покращилося, а наша країна стала справжньою європейською державою. Що я можу зробити для цього?..

Для себе я вирішила: головне – не бути байдужою до долі Батьківщини, адже від нас залежить майбутнє. Україна – це багатобарвний вінок, сплетений із різних мов, культур, історичних надбань більше ніж сорока народів і націй, які її населяють. І незалежно від етнічної приналежності, ми всі – українці. Для того щоб рідна багатонаціональна Україна стала могутньою незалежною державою, визнаною у світі, ми повинні об'єднатися і зрозуміти, що лише разом ми – сила, що тільки спільними зусиллями зможемо творити нову країну, орієнтовану на плідну співпрацю, демократію та мирне і взаємовигідне партнерство. Українці і росіяни, гуцули і татари, білоруси й угорці..., які живуть на українській землі, в єдності наша сила!

Українську молодь цікавить все в історії та культурі наших народів-побратимів: яку музику слухають поляки, які страви люблять словаки, як звучить естонська мова... Адже будь-яка країна – це її народ, його культура, історичні цінності й надбання. А ми, українці, - народ з багатовіковою історією та самобутньою культурою. Ми – велична нація, що вмє і любити, і страждати, і вірити у себе. Україна – моя Батьківщина, і я люблю її понад усе, люблю її різну: привабливу і не дуже, злиденну і багату! Нехай не зовсім безхмарне її сьогоднішнє, але вона у мене – єдина й іншої вже не буде. Я щиро бажаю, щоб Україна розквітла, як маківка, як калиновий кущ навесні, кожним своїм гроном-суцвіттям, яке гордо зветься український народ! Мрію, щоб моя країна розвивалася з кожним роком у цій ширій співдружності, тому що ми – єдина країна!

Тащук Андрій,

*10 клас, спеціалізована школа - інтернат,
м. Шепетівка, Хмельницької області*

Я голосую за мир!

Україна, колись могутня і незалежна, прекрасна та розкішна, щедра і родюча земля. Але що трапилось з нею зараз?

Зараз я уявляю Україну родючим, але закинутим диким полем, по краях якого пишно розцвів бур'ян. Засохли квітучі сади, обміліли ріки, а море перетворилось в калюжі.

На мою думку, якщо ми захочемо, то ми зможемо добитися і зробити Україну більш розвиненою державою! Ми не маємо ворогувати, а жити у мирі та злагоді. Ми повинні боротися та розвивати культуру, адже якщо ми цього не зробимо, то наша країна занепаде та забудеться! І більше не буде такої чудової та прекрасної нашої рідної України.

Я вірю, що пройдуть роки і настануть інші часи для моєї країни. Стане наша земля щедрою і родючою, а міста і села багатими. Хотів би бачити її в майбутньому, в першу чергу, мирною, без війн і крові, без горя і сліз. Хочу, щоб кожен з нас не відчував себе зайвим, а справжнім повноцінним громадянином. Хочу, щоб в майбутньому мої діти з гордістю називали себе українцями, що живуть в могутній державі - Україні. Хочу вірити, вірю!

Вірю, що не може бути інакше: у землі моєї велике і світле майбутнє. Україна буде кращою, ніж зараз, і не гіршою, ніж колись.

*Тодеріка Ярослава,
10-В клас, НВК №12,
м. Рівне*

Я за мир!

*Хай літають завжди журавлі,
Колоски видзвонюють наліті,
Ми за те, щоб мир був на землі
Для усіх дітей на цілім світі.
О. Пархоменко*

Я не просто голосую – я підтримую все, що пов'язане з миром, злагодю, благополуччям моєї країни! Я не знаю і не хочу знати тих, хто не хоче жити за гуманними законами.

Мир – це коли немає війни.

Мир – це коли вся сім'я збирається за столом.

Мир – це люди, що дбають про майбутнє!

Я поважаю тих, хто захищає мою країну, а це означає, що захищає і мене, і всіх, хто працює на мирній землі! Це сильні, мужні особистості!

Зараз, у свої п'ятнадцять, я розумію, що означає війна і мир.

Біль, сльози, відчай, помста, смерть – одвічні атрибути війни.

Вони вигідні тільки силам зла – не моїй країні.

Вірю, що мій голос за мир знадобиться, бо сподіваюся жити в такому світі, де обговорюватимуть запровадження новітніх технологій, де люди плануватимуть польоти в космос, а не ховатимуться від куль і снарядів.

Отже, ми, тобто усі народи світу, маємо жити в злагоді та в мирі!

Я проти війни! Я ЗА МИР!

*Майстренко Дмитро,
11 клас, Краматорська ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецької області*

Мій голос – майбутнє країни

Кожна держава, бажаючи свого процвітання, має значні мрії на молодь – активних, освічених, енергійних юнаків і дівчат, які не бояться сміливо свіжим поглядом подивитися на ті чи інші проблеми, що поперемінно виникають у різних галузях політики, економіки та науки.

Мистецтво і література теж повинні неодмінно поповнюватися шедеврами молодих творців, що принесе країні визнання і благотворно вплине на культурний розвиток нації.

Для того, щоб ми, сучасна молодь, будували майбутнє нашої країни, неодмінно повинні бути ініціатори створення якомога більш широкої кількості молодих груп, що мають вплив на суспільну ситуацію і державну політику, зокрема, цьому неодмінно повинні сприяти урядові органи.

Величезним плюсом була б установа спеціальних премій за досягнення молодих талантів. Проведення наукових конкурсів, учнівських та студентських олімпіад, оглядів творчої самодіяльності просто необхідні в масштабах всієї країни. Заохочення переможців цих заходів – це велика мотивація для наступних перемог, і уряд, цінуючи досягнення молодих талантів, таким чином зробить посильний внесок у створення високорозвиненого суспільства.

На мою думку, створення парламенту молоді – незаперечна перевага для стрімкого розвитку нашої Вітчизни. Вступ в узгоджений процес державних вердиктів, не маючи сприяння

великих політичних діячів, я думаю, несе максимальну користь суспільству.

Коли я стану на рік дорослішим, то буду мати змогу обирати главу держави. Зроблю це усвідомлено, розуміючи важливість кожного голосу для правильного вибору. Я зважу плюси й мінуси перед тим, як голосувати, з усією серйозністю підійду до цього питання. Адже мій голос – майбутнє країни.

Одінцова Єлизавета,

11 клас, Краматорська ЗОШ № 33,

м. Краматорськ, Донецької області

Нав'язана війна

Сьогодні ми живемо в цивілізованому суспільстві, яке активно розвивається, впроваджує нові технології та в якому дозволяється ні в чому собі не відмовляти. Але, не зважаючи на все це, деякі питання минулого ще не до кінця вирішені.

Відомо, що з давніх-давен українські землі були підпорядковані іншим державам. Але радикально боротися з тим, щоб відокремитися та існувати самостійно, ми почали трохи більше, як чверть століття тому. І ось настало диво, бо 1991 року Україна стає самостійною державою. Нарешті сталося те, про що мріяли! Більше не буде ні війн, ні протиріч. Але не так сталося, як гадалося! «Війна триває, але, гадаю, їй недовго залишилось. У чому сенс війни з міліцією, якщо немає єдиного політичного керівництва протестами і єдиних політичних вимог? Просто скидання ненависті до Януковича та Партії регіонів...» - писав Андрій Курков у книзі «Щоденник майдану».

Війна – безпощадна та тяжка подія, що забирає життя багатьох ні в чому не винних людей. Ті, хто розпочинає війни, думають тільки про себе і не зважають на те, що народ, який знаходиться в епіцентрі війни, буде страждати. Та не зважаючи на все це, я не вважаю, що в нас зараз іде війна з Росією. Якщо вже і говорити про неї, то це внутрішньодержавний «конфлікт», який є вигідним для нашої влади. Чому саме вигідним? Як дівчина, яка знаходиться недалеко від місця бойових дій, запевняю, що владі зараз однаково щодо долі людей, що живуть

у зоні подій та недалеко від лінії фронту. Чути постійні обстріли і навіть видно, наскільки низько літають гелікоптери. Це не нормально. Я не вважаю, що люди, які зараз живуть у Донецьку, - вороги. Це точно такі ж українці, але дещо з іншою точкою зору. Та чи треба за це вбивати? Вбивати за те, що МИ не змогли їм довести, що Україна краща, що наша нація є окремою ланкою, яка, якщо захоче, то стане непереможною завдяки єдності та розумінню одне одного. Це є НАША помилка, яку МИ повинні виправити.

Мені дуже шкода, що наш президент не хоче припиняти цей конфлікт. Ні, я не засуджую, а просто не розумію його як людина, яка проживає на межі з територією воєнного конфлікту, якій не за чутками довелося пізнати, що таке обстріли та напівсон у підвалі. Адже жодна людська смерть не може бути виправдана!

Моя думка може не співпадати вашою, але це ніяк не впливає на те, що зараз на передовій продовжують гинути ні в чому не винні люди. А ось саме це і є наша найбільша помилка.

*Палагута Анна,
11 клас, Краматорська ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецької області*

*Гілля калин похилилося...
Мамо, кому ж ви молилися?
Скільки ж іще забере вона
Твоїх дітей не твоя війна?
«Океан Ельзи»*

Нав'язана війна

Скільки стоїть світ – стільки існують і війни... Жодна держава не існувала вічно: то її відділяють, то знищують. На превеликий жаль, не народи творять війни, а окремі особистості. Це трапилось й у нашій країні.

З 2014 року в Україні було започатковано нове свято – День захисника Вітчизни. Одразу ж уся країна сприйняла його, як своє. І не дино. Адже війна, нав'язана російським агресором, стала для українців справжньою Вітчизняною. Війною за

справедливість, рідну землю, незалежність; справою всіх і кожного. Для того, щоб бути самостійною, Україна заплатила дуже високу ціну - загинуло багато солдатів та мирних мешканців міст і сіл. Сьогоднішня ситуація страшна. Спочатку Революція гідності, потім ніким не передбачені воєнні події. Дуже великі втрати ми понесли через нав'язану війну. І не факт, що все це буде забуте. Уже неважливо судити ти чи інших за дані вчинки, адже всім відомо, що справжній ворог знаходиться в Україні. Це наша влада, що наживається на крові невинних людей. Наш народ часто продає свій голос за безцінь, а потім шкодує, що живемо погано, що могли б зробити своє майбутнє кращим. На жаль, наслідки війни ще довго будуть мучити нас і неодноразово змусять обдумати свій вибір.

Те, що робиться на сході України, де й надалі підпалюють цей вогонь прислужники Москви, щоб Україна й далі стояла в полум'ї, як казав ще Олександр Довженко у своєму творі «Україна в огні». Але ми вийдемо з цього полум'я, тому що на кону наше життя.

Запевняю кожного, що майбутнє нашої країни залежить саме від нас. Тому мета кожного українця – самовдосконалення, щоб, коли прийде час, стати надійною опорою для нашої держави.

Скачкова Софія,

11 клас, Краматорська ЗОШ № 33,

м. Краматорськ, Донецької області

Україна – єдина!

В історії існування кожної держави бувають моменти, коли на кону стоїть дуже багато. Щось подібне трапляється й зараз. І мова йде про рідну для всіх нас країну – Україну. Всі ми бачимо, яка складна ситуація склалася в нашій державі на даний момент: наша країна втратила один з найбільш важливих регіонів – Крим; триває дуже нестабільна ситуація також і на території іншого життєво важливого регіону – Донбасу. Все це чинить дуже серйозний вплив на Україну в цілому, і ми не можемо знати, як довго триватимуть ці проблеми, і коли все закінчиться...

Утім, можна сказати, що ще далеко не все втрачено. Так, проблеми є, і їх треба вирішувати, але в таких обставинах життєво важливо обирати правильні рішення, які б сприяли зміцненню нашої єдності і ні в якому разі не порушувати їх. Необхідно вести національний діалог, в ході якого мають бути обговорені всі проблеми, що заважають країні. І дуже важливо до діалогу залучати не тільки представників влади, але й почути голос простого народу, котрий прагне до зміцнення ситуації, бажає Україні процвітання та стикається з усіма проблемами обличчям до обличчя. На жаль, в країні немає еліти, до якої б дослухалося все суспільство. Є ті, хто називає себе «елітою», але всі вони не представляють інтереси українського народу, а дотримуються думки зарубіжних урядів та організацій, що тільки реалізують власні інтереси за рахунок простого люду – й нічого більше.

Україна є прекрасною країною. Збереження її єдності важливе для всіх нас, але слід пам'ятати, що тут живуть абсолютно різні люди. Нав'язування своєї думки, своїх переконань і уподобань в Україні буде абсолютно неефективним і не дасть нічого хорошого. Тільки вислуховування думок кожного й урахування їх інтересів дозволить нам зберегти єдину країну.

Черенкова Надія,

*11 клас, Краматорська ЗОШ № 33,
м. Краматорськ, Донецької області*

Чому плачуть українські матері?

Мати – символ ізвічної любові, самопожертви та...тяжких хвилювань. У всі часи жінки з острахом дивилися за тим, як їх кровинки росли, йшли у доросле та іноді таке небезпечне життя. А що відчувають вони, коли приходить панна-війна у кровавому вбранні, тримаючи за руку кістляву мадонну-смерть?

Вибухи, кроваві ріки та наскрізь посічені долі...На жаль, в кожному куточку нашої колись завітчаної барвінком України, де голосно співав соловейко та сонячна пшениця підпирала небо, панують вони...війна та смерть. Одна йде за іншою,

хапаючись за горло ненюк дітей України, розбиваючи вщент їх серця та назавжди залишаючи на згадку сивину.

Повістка...може, вирок? Квиток до тих, хто вічно вже мовчить? Знову і знову матері відпускають у невідоме майбутнє дітей, частину своєї душі. Раніше вони викохували їх, несучи зрання на руках та розповідаючи дивовижні казки. А зараз...відпускають...Щоб, можливо, більше не зустрітися. І тільки сльози котяться з очей, що спостерігають за ходом дітей у далечінь.

Новини...І сотні тисяч очей з надією дивляться на екран. «'Не мій син, не Іван. Живий мій парубок моторний», – вигукує радісно мати, а потім в іншому кутку луна: «Василь... мій син! Соколе мій ясний. Поліг...поліг на полі». І ось несуть домовину. І ледве кульгає мати. Помер не тільки син, віднині й матері нема.

А скільки тих, кого вважають безвісті зниклими? Сотні? Тисячі? Мільйони? Один прожитий день для жінок, чії діти занесені в цей список, немовби пекло. Кожна з них, заламуючи руки, думає, що, можливо, серце її рідненького пробила гостра куля, ніженьки переламали вороги, а тіло склювали ворони.

Ви дивилися в заплакані очі українських матерів? Ні? Тоді ви не знаєте, що таке відчай. Коли вже нашу землю покине війна? Коли дітей України не буде вже за руку забирати смерть? Сини та доньки повинні повернутися та витерти сльози матерів.

Чумак Єлизавета,

11 клас, Краматорська ЗОШ № 33,

м. Краматорськ, Донецької області

Мій голос – майбутнє країни

Великий філософ Григорій Сковорода казав: «Кожна людина – коваль свого щастя». Важко не погодитися з цією думкою, адже у світі немає такої сили, яка «збудувала» б наше майбутнє за нас.

Я вважаю, що в житті неможливо змінити лише дві речі: дату народження та дату смерті. Все інше – в наших руках. Існують люди, які готові заперечити цю тезу, проте інші розділять зі мною таку позицію. Якщо людина вірить у світле майбутнє та

готова для цього наполегливо працювати, то очевидним фактом є те, що вона досягне неймовірного успіху. Адже, як говорив видатний український письменник Іван Багряний, «сміливі завжди мають щастя». Ті ж, хто дотримується думки, що доля кожного з нас у цьому житті визначена, на мою думку, помиляються.

Яскравим прикладом творців світлого майбутнього є український народ, який пережив багато років поневолення, пройшов через криваві страждання, переніс нелюдські знущання, але весь цей час боровся за незалежність і власноруч її здобув. Адже майбутнє України було лише в руках її народу, який завдяки своєму незламному духу зумів побудувати сильну державу.

Отже, виходячи з усього вище сказаного, можна зробити висновок, що доля кожної людини залежить лише від неї самої. Та й не тільки людини, а й місця, яке вона називає Батьківщиною. І тому я, як громадянин України, повинна робити все, щоб моя країна стала кращою. А починати потрібно вже зараз, закладаючи маленькі цеглинки у свій будинок під назвою Батьківщина. Я щиро вірю, що мої слова будуть почуті іншими громадянами нашої країни, і згодом ми разом збудуємо ту велику і могутню державу, якою бачимо її у своїх мріях.

Чумак Мирослава,

11 клас, Краматорська ЗОШ № 33,

м. Краматорськ, Донецької області

Мій голос – майбутнє країни!

Наш рідний край – це місце, де ми народилися, де пройшло наше дитинство, цвіте юність і, може, пройде все життя. Кожна людина має цінувати свою Батьківщину, не зважаючи ні на які обставини. Сенека казав, що люблять Батьківщину не за те, що вона велика, а за те, що своя. Держава та рідний край – це дуже близькі поняття, але не можна їх ототожнювати. Слід пам'ятати, що саме люди творять історію своєю діяльністю. Тому не потрібно забувати, що наш вибір рівно, як і наш голос, має велике значення для майбутнього держави.

Відомий англійський поет Байрон казав, що той, хто не любить своєї країни, нічого любити не може. І це дійсно так. Не слід бути байдужим до долі своєї держави. Від нашого голосу завжди щось залежить. Звичайно, якщо він буде один, то його можуть і не почути, але, об'єднавши наші зусилля, ми зможемо досягти мети.

Отже, наші дії сьогодні – це майбутнє країни! Треба не забувати про те, що рідний край потребує нашої допомоги. Так будемо ж небайдужими, і, може, спільними зусиллями нам пощастить створити Країну нашої мрії.

ЗМІСТ

Передмова		3
ПОЕЗІЯ		
1 клас		
<i>David Zvinchuk</i>	A poem about peace	4
<i>Дем'ячук Олександр</i>	Я голосую за мир!	4
<i>Дудка Йосип</i>	Мир у моїх очах	4
<i>Левчук Ілля</i>	Я голосую за мир!	5
<i>Стасюк Максим</i>	Хай буде мир!	5
2 клас		
<i>Бойко Божена</i>	Єдина родина	6
<i>Воропаєва Анна</i>	Ми хочем в мирі жити	6
<i>Гуріна Анна-Марія</i>	Хай мир панує всюди	6
<i>Киричук Кіра</i>	Лист солдату	7
<i>Лебідь Ярослав</i>	Я – маленький солдат	7
<i>Мазепа Владислава</i>	Я голосую за мир!	8
<i>Матисяк Василина</i>	Мені наснилася війна	8
	Тату, не йди на війну	8
<i>Мосійчук Назар</i>	Я голосую за мир	9
<i>Ничипорук Анастасія</i>	Мир	9
<i>Орлова Дарина</i>	Ні, ми не хочем війни	9
<i>Прокопчук Олександра</i>	Мені наснилася війна!	10
<i>Савюк Вікторія</i>	Мені наснилася війна...	10
<i>Ферар Ангеліна</i>	Нав'язана війна	11
<i>Шевченко Богдан</i>	Мені наснилася війна...	12
<i>Шипачева Дарина</i>	Лист воїну АТО	12
3 клас		
<i>Березка Марія</i>	Хай українці в мирі проживають!	13
<i>Калько Софія</i>	Збережемо зимовий день	14
<i>Манчук Аліна</i>	Україна – єдина!	14
<i>Ткачук Катерина</i>	Мені наснилася війна...	15
	Оживають розстріляні квіти	15
<i>Шевчук Лерія</i>	Я голосую за мир!	16
4 клас		
<i>Бабій Софія</i>	Мужнім воїнам-захисникам	16
<i>Бабишкевич Ілля</i>	Тільки за мир!	17
<i>Бартошук Даніела</i>	Мир на землі	17
<i>Блінда Анна</i>	Я хочу миру	18
<i>Бондар Софія</i>	Країна у вогні	18

<i>Борейчук Ліка</i>	Що таке війна?	19
<i>Боровець Яна</i>	Я хочу миру!	19
<i>Веремійчук Вікторія</i>	Чому плачуть українські матері?	20
<i>Володько Євгенія</i>	Я голосую за мир	20
<i>Ворощук Анна</i>	Слава героям!	20
<i>Гахраманова Софія</i>	Мир	21
<i>Герасимчук Віталій</i>	Мрію...	21
<i>Грушко Анна</i>	Хочу, щоб захід і схід разом були!	22
<i>Демчук Олександр</i>	Повертайся додому живим!	22
<i>Дерій Дар'я</i>	Хочу, щоб в нашій країні був мир!	23
<i>Дерлюк Олександра</i>	Мир починається з мене	23
<i>Діравчук Михайл</i>	Нам не потрібна війна!	24
<i>Заяць Софія</i>	На Сході до цих пір іде війна	24
<i>Каленська Ольга</i>	Я голосую за мир	25
<i>Караман Крістіна</i>	Україно моя	25
<i>Касянчук Тетяна</i>	Малюнок солдату	26
	Я дякую тобі, Солдате!	26
<i>Кісільчук Христина</i>	Я хочу миру	27
<i>Козяр Вікторія</i>	Миру всі хочуть	28
<i>Костюк Юлія</i>	Як хочеться мені, щоб мир настав!	28
<i>Кушнір Вікторія</i>	Хай настане мир	29
<i>Лебідь Євген</i>	Я мрію...	29
<i>Махно Кирил</i>	Я голосую за мир!	30
<i>Михальчук Мар'яна</i>	Мир очима дитини	30
<i>Нечипорук Людмила</i>	Про що розказують обеліски...	31
<i>Нестерчук Анна</i>	Чому плаче бідная мати?	31
<i>Остапчук Оксана</i>	Ми-за мир!	32
<i>Павонський Володимир</i>	Добре людям в мирі жити!	32
<i>Півень Катерина</i>	Голосуйте за мир!	32
<i>Романюк Кирил</i>	Я голосую за мир!	33
<i>Ростовська Єлизавета</i>	Україна – Єдина	33
<i>Садова Софія</i>	Хай оживають розстріляні квіти	34
	Повертайся живим!	34
	Я – за мир!	34
<i>Сагірова Анна</i>	Мир	35
<i>Сидорчук Юлія</i>	Мир-найбільше щастя!	36
<i>Свидинюк Софія</i>	Я хочу чистого мирного неба!	36
<i>Смалюк Андрій</i>	Моя Україна!	37
<i>Столярчук Володимир</i>	Схилися над могилою солдатів!	37
<i>Чепурка Ольга</i>	Мир дитячими очима	38

<i>Чміль Тімур</i>	Нехай панує мир!	38
<i>Шуляк Вадим</i>	Майбутньому Президенту	39
<i>Якимчук Андрій</i>	Надія на мир	39
	Небо плаче дощами	40
	5 клас	
<i>Бублік Дар'я</i>	Мир на усій землі	40
<i>Мельничук Аліна</i>	Серце матері	40
<i>Осіпчук Олег,</i>		
<i>Осіпчук Іван</i>	Лист до воїна АТО	42
<i>Стасюк Вероніка</i>	Різдво без миру	43
<i>Червоний Михайло</i>	Сльози матері	43
	6 клас	
<i>Андрощук Діана</i>	Вільна птаха	44
<i>Борконюк Владислав</i>	Гарант безпеки	45
<i>Болотнікова Вероніка</i>	Станем дружно ми за мир	45
<i>Зайчук Дарина</i>	Повертайся живим	46
<i>Калініч Аделя</i>	Я хочу миру на землі!	47
<i>Ковальчук Аліна</i>	Я хочу миру!	47
<i>Марчук Дмитро</i>	Заповітна мрія – мирне небо	48
<i>Михальчук Вікторія</i>	Збережімо Україну	48
<i>Михальчук Наталя</i>	Мені наснилася війна	49
<i>Романович Анна</i>	Чому плачуть українські матері	50
<i>Фурман Катерина</i>	Добре під час миру живеться!	50
<i>Шарафан Олександра</i>	Мені наснилася війна	51
<i>Яремчук Тетяна</i>	Мені наснилася війна	52
	7 клас	
<i>Максимчик Вікторія</i>	Мир очима дітей	53
<i>Мандрицька Ангеліна</i>	Я голосую за мир	53
<i>Нечипорова Ірина</i>	Мені наснився сон...	54
<i>Петровський Ілля</i>	Мир дитячими очима	54
<i>Подгорна Наталія</i>	Війна... таке коротке слово...	55
<i>Швирид Марія</i>	Лист батькові	56
<i>Якобчук Анастасія</i>	Схилися над могилою солдатів	57
	8 клас	
<i>Березка Наталія</i>	Біль ветеранів	57
<i>Драч Вікторія</i>	Часто в снах я літаю...	58
<i>Камак Сергій</i>	Настане мир!	59
<i>Касянчук Ольга</i>	Хай буде мир!	59
<i>Климчук Олександра</i>	Крик душі	60

<i>Козодой Марія</i>	Не забувай...	61
<i>Костюкевич Ольга</i>	Вже п'ятий рік...	62
<i>Кравченко Віталій</i>	Мир	62
<i>Майданець-Ковальчук Віталій</i>	Люблю...	63
<i>Нисинець Лілія</i>	Мир у світі переможе	63
	Україна	64
<i>Новіцький Олександр</i>	Мир потрібний нам як ніколи!	64
<i>Порубенська Вероніка</i>	Мрію про мир Україні!	65
<i>Поцілуйко Денис</i>	Бажаємо миру неньці – Україні!	66
<i>Романюк Максим</i>	Чому плачуть українські матері	66
<i>Чередько Інна</i>	Мир	67

9 клас

<i>Козак Вероніка</i>	Живий	68
<i>Тимчук Марія</i>	Мій тато – герой	69

10 клас

<i>Калько Надія</i>	Як голосують за мир	70
<i>Михайлюк Алла</i>	Лист Солдату	70
<i>Нечитайло Дар'я</i>	Повертайся живим!	71
<i>Обуваєва Антоніна</i>	Я молюсь за Україну	72
<i>Рогоза Олександр</i>	Мені наснилася війна...	73
<i>Сорокіна Анна</i>	Роздум	74

11 клас

<i>Кривенчук Анастасія</i>	Вона вважала тебе старшим братом	75
----------------------------	----------------------------------	----

ПРОЗА

1 клас

<i>Єфремова Єлизавета</i>	Любий друже!	76
<i>Малюта Анна</i>	Я голосую за мир!	76
<i>Осіпчук Ніка</i>	Я голосую за мир!	77
<i>Пакарець Захар</i>	Я вірю, що на землю прийде мир!	77
<i>Рижко Анна</i>	Мрія про мир	77
<i>Стецюк Данило</i>	Я хочу миру	78
<i>Сущук Христина</i>	Я голосую за мир	78

2 клас

<i>Буняк Дмитро</i>	Мені наснилася війна	78
<i>Дмирієва Дар'я</i>	Лист для воїна АТО	79
<i>Зінь Софія</i>	Я голосую за мир!	79
<i>Кацура Марія</i>	Нам хочеться миру!	80

<i>Клімчук Ліліта</i>	Мир починається з тебе	80
<i>Кондрачук Роман</i>	Лист для воїна АТО	80
<i>Коровчук Денис</i>	Потрібно в мирі жити!	81
<i>Кукалець Анна</i>	Мир дитячими очима	81
<i>Краєвська Олександра</i>	Справжня казка для мене – це мир	81
<i>Лукашук Микола</i>	Тату, не йди на війну!	82
<i>Макаров Ярослав</i>	Мир очима дітей	82
<i>Огородник Артем</i>	Дорогий солдате!	83
<i>Полюхович Станіслав</i>	Лист для воїна АТО	83
<i>Потерайко Владислав</i>	Мир дитячими очима	83
<i>Сергієва Юлія</i>	Я мрію	84
<i>Сидорчук Владислава</i>	Я хочу миру!	84
<i>Смірнова Анна</i>	Молитва	84
<i>Солтис Назар</i>	Доброго дня, дорогі наші воїни!	85
<i>Стрілець Іван</i>	Дорогому солдату!	85
<i>Удод Христина</i>	Мир	86
<i>Цехмейструк Софія</i>	Мир дитячими очима	86
<i>Шмалюх Андрій</i>	Привіт, незнайомий солдате!	86
<i>Шпак Ліна</i>	Лист для воїнів АТО	87
<i>Шуплецов Максим</i>	Лист для воїна АТО	87
3 клас		
<i>Антиненко Євген</i>	Я голосую за мир!!!	87
<i>Бабінський Едуард</i>	Я голосую за мир!!!	88
<i>Дорошенко Варвара</i>	Сон про мир	88
<i>Дяк Олександра</i>	Я голосую за мир!!!	89
<i>Килюшик Андрій</i>	Я голосую за мир!!!	89
<i>Кравцова Варвара</i>	Моя мрія	89
<i>Морочинець Богдан</i>	Я голосую за мир!!!	90
<i>Онопрійчук Каріна</i>	Я голосую за Мир!	90
<i>Подерня Анастасія</i>	Я голосую за мир!!!	90
<i>Подерня Софія</i>	Я голосую за мир!!!	91
<i>Прокопчук Артем</i>	Я голосую за мир!!!	91
<i>Романова Ірина</i>	Я голосую за мир!!!	91
<i>Сидорчук Костянтин</i>	Україна і мир	92
<i>Сидорчук Олександра</i>	Лист воїнам АТО	92
<i>Телюк Владислав</i>	Я голосую за мир!!!	93
<i>Фурман Іванна</i>	Казка про Мир і Війну	93
<i>Худоб'як Андрій</i>	Мир дитячими очима	93
<i>Чугай Олеся</i>	Я голосую за мир!!!	94

<i>Шама Марта</i>	Я голосую за мир!	94
4 клас		
<i>Антоненко Анна</i>	Тату, не йди на війну...	95
<i>Асюченко Денис</i>	Я голосую за мир	95
<i>Бзита Софія</i>	Я голосую за МИР!	94
<i>Вибивайло Аліна</i>	Нав'язана війна	96
<i>Гринь Божена</i>	Мир у моїх очах	96
<i>Гуда Дарина</i>	Мир дитячими очима	97
<i>Загоруйко Ілля</i>	Три брати	97
	Чарівна квітка	98
<i>Клевцова Божена</i>	Я голосую за мир	
<i>Кушнірук Владислава</i>	Чому мами не відпускають своїх синів в АТО	99
<i>Мазурок Дар'я</i>	Діти за мир	99
<i>Макарова Поліна</i>	Мир очима дітей	99
<i>Марцінковська Богдана</i>	Хай буде мир!	100
<i>Міненко Дарина</i>	Я голосую за мир!	100
<i>Микосянчик Яна</i>	Лист для воїна АТО	101
<i>Нестеров Микита</i>	Я голосую за мир!	101
<i>Пластун Софія</i>	Україна – єдина!	102
<i>Хом'як Захар</i>	Якби я був президентом	102
5 клас		
<i>Заворотний Євген</i>	Хай буде мир!	103
<i>Коваль Євгеній</i>	Я голосую на Мир	103
<i>Кузіна Ангеліна</i>	Мир дитячими очима	104
<i>Кучерук Марія</i>	Мені наснилася війна...	104
<i>Лещук Ольга</i>	Я хочу миру!	105
<i>Мархайчук Володимир</i>	Я голосую на Мир!!!	105
<i>Марчук Василь</i>	Мені наснилася війна...	106
<i>Парфенюк Богдана</i>	Я голосую за мир!	106
<i>Столяр Світлана</i>	Хай кожен дім наповнюється сміхом	107
6 клас		
<i>Воропаєва Вікторія</i>	Хай буде мир на всій Землі	108
<i>Голомовза Софія</i>	Мир і молитва	108
<i>Іщук Кароліна</i>	Україна хоче миру!	109
<i>Марініч Валерія</i>	Господи, бережи мого тата!	109
<i>Мешишин Ігор</i>	Я голосую за мир!	110
<i>Микосянчик Христина</i>	Україна хоче миру!	111
<i>Палійчук Поліна</i>	Я голосую за мир	111

<i>Прокопюк Діана</i>	Мені наснилася війна...	112
<i>Садова Олександра</i>	Лист захисникові	113
7 клас		
<i>Богущий Назар</i>	Ой піду шукати свшану...	113
<i>Бучакова Аліна</i>	Мир – найкраще слово на Землі	114
<i>Григоріченко Мілана</i>	Я хочу миру на Землі	115
<i>Дем'янчук Анатолій</i>	Я голосую за мир	115
<i>Коваль Олександр</i>	Лист для воїна АТО	116
<i>Козицька Іванна</i>	Тату, не йди на війну...	116
<i>Платонова Єлизавета</i>	Я голосую за мир!	116
<i>Федорчук Катерина</i>	Дорогий воїне, захиснику правди і миру!	118
<i>Хом'як Арсеній</i>	Мир сьогодні – наше найбільше бажання!	119
8 клас		
<i>Єфремов Артем</i>	Мені наснилася війна	120
<i>Кухарчук Катерина</i>	Лист для воїна АТО	120
<i>Поровчук Василь</i>	Україна – єдина!	121
<i>Сагірова Даша</i>	Солдатові	122
9 клас		
<i>Віюк Анастасія</i>	Оживають розстріляні квіти	122
<i>Гаврилович Любов</i>	Мій голос – майбутнє країни	124
<i>Грищенко Віола</i>	Що таке мир?	125
<i>Колнер Світлана</i>	Революція Гідності	126
<i>Мандзюк Анастасія</i>	Боже, збережи нам мир	127
	Я голосую за мир	128
<i>Муравський Дмитро</i>	Я хочу, щоб в Україні був мир!	129
<i>Karolina Stolarska</i>	Mam 15 lat	129
10 клас		
<i>Бяла Надія</i>	Революція гідності	130
<i>Виховська Дар'я</i>	Я голосую за мир	131
<i>Жилан Ксенія</i>	Мені наснилася війна	131
<i>Кушнар'ова Марина</i>	Мій голос – майбутнє країни	132
<i>Марченко Наталія</i>	Україна – єдина!	133
<i>Тащук Андрій</i>	Я голосую за мир!	134
<i>Тодеріка Ярослава</i>	Я за мир!	135
11 клас		
<i>Майстренко Дмитро</i>	Мій голос – майбутнє країни	136
<i>Одінцова Єлизавета</i>	Нав'язана війна	137

<i>Палагута Анна</i>	Нав'язана війна	138
<i>Скачкова Софія</i>	Україна – єдина!	139
<i>Черенкова Надія</i>	Чому плачуть українські матері?	140
<i>Чумак Єлизавета</i>	Мій голос – майбутнє країни	141
<i>Чумак Мирослава</i>	Мій голос – майбутнє країни!	142

*Редакційно-видавничий центр
Міжнародного економіко-гуманітарного університету
імені академіка Степана Дем'янчука,
33027, м. Рівне, вул. ім. академіка Степана Дем'янчука, 4*

*Наклад: 300 примірників.
Підписано до друку 23.03.2019 р.
Друк офсетний.*